
Fiorella
a záhada mrtvého netopýra

Vlastimil Vondruška

Fiorella a záhada mrtvého netopýra

Druhý tajemný příběh alchymistovy dcery z Prahy císaře Rudolfa II.

ALBATROS PRAHA

I.

Začínalo se šeřit a staroměstské zvony svolávaly věřící do kostela na večerní nešpory. Od řeky vál mírný, ale chladný vítr, který rozháněl po ulicích prach.

Několik hubených mužů nedůvěryhodného vzhledu uklízelo pod dohledem dvou biřiců rynek kolem staroměstské radnice, aby byl připravený na zítřejší výroční jarmark. Všude vládl klid a ospalá pohoda. Řemeslníci zavírali dílny a tovaryši si odcházeli odpočinout po celodenní práci. Na rynku u kašny živě diskutovaly děvečky s dřevěnými putnami v rukách. Z otevřených oken hostinců voněly čerstvé placky a pečené maso.

Ulicí od Kamenného mostu zamyšleně kráčel štíhlý černovlasý chlapec. Na sobě měl soukenné nohavice, sepranou halenu a krátký modrý pláštík. Hlavu mu zdobil tovaryšský baret a u opasku měl zavěšenou krátkou zdobenou dýku. Jen pár zasvěcených vědělo, že se v převleku učedníka skrývá dívka.

Fiorella byla dcerou alchymisty, a protože byla jeho jediným dítětem, musela se převlékat za chlapce, neboť cechovní předpisy nedovolovaly, aby se dívka vyučila řemeslu. Její otec Giovanni da Ponte pomocníka potřeboval, ale dobře věděl, že alchymie je příliš ožehavé povolání, při němž velice záleželo na umění udržet tajemství. Proto vychovával dceru od kolébky jako alchymistického učedníka.

Fiorella se zastavila před hostincem U Zlatých šišek, nasála dráždivou vůni jídla a hladově polkla. Pak zrychlila, odbočila kolem nároží do Kožné uličky, ale nevešla do širokých vrat solidního stavení U Bradýře, kde bydlela. Pokračovala dál k domu městského písaře Cypriána.

Sotva vešla do mázhauzu, uvítal ji přátelský hlas kulaté a věčně usměvavé písařovy ženy Apoleny: „Co tady děláš, Fiorello? A jak to, že jsi zase oblečená v chlapeckém?“

„Když jsem v chlapeckém, nejsem Fiorella,“ zamračila se dívka přísně. „Teď jsem Rafael, alchymistický učedník.“

„Jenže otec ti nařídil, aby ses za jeho pomocníka převlékala, jen když jdete pracovat na Pražský hrad. Proč ho neposloucháš? Hm, ale je to stejně hloupost, že alchymista nemůže mít jako pomocníka dívku. Copak jsou ženy hloupější než muži?“

„Je to právě naopak," vykládala vesele Fiorella a přitom nenápadně pošilhávala po míse s koláči, která stála na stole. „Protože jsme chytřejší, bojí se nás muži brát mezi sebe. Aby měli vždycky pravdu. Mohu si vzít?"

„Jak chceš, ale jen jeden," přikývla písařova žena. Neříkala to ze šetrnosti, i když se její syn Martin mohl po sladkém utlouct. Dělala současně hospodyni v domě alchymisty Giovanna da Ponte. Byl vdovec a žil jen se svou dcerou Fiorellou, která toho sice uměla v laboratoři více než mnohý dospělý alchymista, ale kuchyni se vyhýbala velikým obloukem. Kdykoli na to přišla řeč, pokrčila bezstarostně rameny a vysvětlovala, že ji vychovali jako chlapce, tak co by od ní teď chtěli. I když jí bylo skoro čtrnáct let, nenutil ji otec starat se o domácnost. Raději přijal hned po příjezdu do Prahy jako hospodyni paní Apolenu. Měl rád dobré jídlo, ale to mu ani při nejlepší vůli Fiorella uvařit nedokázala.

Dívka natáhla ruku k míse, aby si vzala další koláček, jenže písařova žena ji přísně upozornila: „Řekla jsem jen jeden! Za chvíli vám přijdu uvařit večeři, tak si na ni nech místo."

„To jsem vám vlastně přišla říct," vyhrkla Fiorella plnými ústy. „Dneska k nám nechoďte, vzkazuje otec. Zůstane přes noc v laboratoři. Mám mu přinést něco k jídlu. Proto jsem se nepřevlékla za holku. Vracím se na Pražský hrad."

„Stalo se něco? Ráno se o ničem nezmiňoval. To vaše řemeslo…"

„Alchymie za to nemůže. Ta je na rozdíl od lidských duší čistá a platí v ní řád a zákony," povzdechla si starostlivě Fiorella. „Někdo zabil mistra Guldrama z Oybinu. To je alchymista, který má laboratoř kousek od

naší. Udělal to nějaký blázen. Představte si, paní Apoleno, podřízl mu hrdlo a na jeho tělo hodil zabitého netopýra. Taková hloupost. Jenže znáte úředníky, jak jsou pověrčiví. Stejně jako císař Rudolf II. a…“

„Ale děvenko, nebuď prostořeká,“ skočila jí do řeči písařova žena a začala do uzlíku balit zbylé koláče, aby je zachránila před Fiorellou pro jejího otce. „Mluvíš o našem králi! Ale i kdybys měla pravdu, není to tvá věc. A pak, podobné pravdy je lepší vyslovovat šeptem. Spousta lidí se ráda zavděčí úřadům.“

„Lidé jsou hlupáci,“ pokračovala rozhořčeně Fiorella. „Vyšetřování vraždy se ihned ujala inkvizice. Kvůli chcíplému netopýrovi bude zkoumat, zda v tom nemá prsty ďábel. Přitom by úplně stačilo, aby nejvyšší purkrabí vyslechl všechny lidi, kteří se dneska kolem Guldramovy laboratoře motali. Kdyby ten případ svěřili mně, nejdřív bych…“

„Tak to ne!“ přerušila ji rezolutně Apolena a odložila uzlík s koláči na lavici. Přísně si ji měřila a mračila se. Všechny alchymisty považovala tak trochu za šarlatány a kacíře. Kdyby se Fiorella věnovala jen alchymii, neřekla by proti tomu ani slovo. Hned po příjezdu Giovanna da Ponte na Staré Město pražské obvinila městská rada jejího manžela písaře Cypriána křivě z toho, že vyloupil městskou pokladnici. Fiorella spolu s jejím synem Martinem a jeho věrným přítelem Lukášem odhalili skutečného zločince a zachránili jejímu manželovi hlavu. Proto smířlivěji dodala: „Fiorello, jsem ti samozřejmě vděčná. Ale…“

„Není to přece jen má zásluha. Bez Martina a Lukáše bych ukradené peníze nenašla.“

„Udělali jste to opravdu skvěle. Ale to neznamená, že budete vyšetřovat i jiné zločiny, jasné? Od toho je v Praze rychtář, biřicové a spousta dalších vzdělaných mužů. Jste ještě děti. Nepřipustím, abys mého syna zase zatáhla do nějakého nebezpečí! Nestačilo, že byl uvězněný i s Lukášem několik dní v podzemí a že tam mohli zemřít? Chválabohu dopadlo to dobře, ale tím tohle dobrodružství skončilo, rozumíš? Nestrkej nos do záležitostí dospělých!“

Fiorella rozmrzele přikývla. Nechtěla se hádat, protože měla písařovu ženu Apolenu ráda. Dobře věděla, že se o vážných věcech stejně nedá s dospělými diskutovat. I když zjevně neměli pravdu, až to bilo do očí, nikdy neuznali, že by jejich děti byly chytřejší než oni sami. V tom byla ta potíž.

Možná by paní Apolenu poslechla a celé to nechala být, aby byl klid. Jenže s Martinem a Lukášem přísahali, že budou pomáhat nespravedlivě pronásledovaným lidem. Proto založili bratrstvo a pojmenovali ho po křišťálu, který představoval v alchymii čistotu a pravdu. Když nedávno věšela svým přátelům na krk řetízky s malými kousky křišťálu, malovala si budoucnost růžově a těšila se, co všechno dokážou. Avšak více než dva měsíce se nestalo vůbec nic. Martin chodil svědomitě do školy v Klementinské koleji a Lukáš pomáhal v pasířské dílně svého otce. Vídali se zřídka a Fiorella se nudila, protože v otcově laboratoři dělali jen běžné zakázky pro císařský dvůr, především různé ohňostroje, v nichž byl její otec skutečný mistr. Však se také vyučil v Benátkách. Proto si hrál na Itala, i když pocházel z Čech. Tak už to v Praze chodilo. Cizinci dostávali lepší práci.

Bylo to k vzteku. Když se konečně stane něco zajímavého, paní Apolena se rozčiluje, jako by chtěla jejího syna stáhnout z kůže. Proč to je s dospělými tak těžké? Jako by ztratili touhu objevovat nové věci. Přitom nešlo o nic strašného, Fiorella jen chtěla, aby se mohla s přáteli podívat, jak bude vyšetřování podivného zločinu pokračovat. A zasáhnout, kdyby se náhodou ukázalo, že je potřeba s něčím drobným pomoci. Víc nechtěla. Ohrnula trochu opovržlivě ret, sebrala s nejctnostnějším výrazem, jakého byla schopna, uzlík s koláči, zdvořile se rozloučila a vyběhla na ulici.

Čím více přemýšlela o Guldramovi z Oybinu, vedle jehož mrtvého těla se našel zabitý netopýr, tím jí bylo jasnější, že tenhle případ slibuje neobvyklé dobrodružství. Takové příležitosti by se vzdal jen hlupák. Fiorella nevěřila v úklady ďábla. Od útlého dětství pomáhala otci s alchymií a naučila se, že i největší záhada má ve skutečnosti přirozené vysvětlení. Na ďábla se vymlouvali jen hlupáci. Ale protože většinu královských úředníků za namyšlené hlupáky považovala, bylo jí jasné, že oni s případem nehnou. Zatím ji však nenapadlo, jak to navléknout, aby se do věci mohlo vložit Bratrstvo křišťálu.

Zamyšleně kráčela ulicí zpět k Vltavě a mračila se.

Pomalu se stmívalo.

„Tady jsi, hledám tě už skoro hodinu," vyčítal Lukáš svému příteli. Byl urostlý a světlé vlasy měl nakadeřené podle poslední módy. I když mu bylo teprve patnáct let, vypadal starší. Práce u výhně v otcově pasířské dílně nebyla lehká. Byl od dětství zvyklý zápasit s kleštěmi a těžkým kladivem. Měl vypracovaná svalnatá ramena i ruce, oblečený byl jako většina městských tovaryšů do

soukenných nohavic a plátěné haleny. Hlavu mu zdobil nový baret se sponou. Na vzhled dbal zvláště od té doby, kdy zjistil, že Rafael je ve skutečnosti dívka. Chtěl se jí líbit, a současně se před ní trochu ostýchal. Obdivoval její chytrost, ale byl by raději, kdyby byla Rafaelem a ne Fiorellou. Co by tomu řekli tovaryši z jiných dílen, že se přátelí s holkou?

Jeho přítel Martin byl menší, trochu zavalitý po matce. Měl oválný obličej s chytrýma očima a věčně rozesmátými ústy. Lukáš ho často popichoval tvrzením, že se nesměje, jen když jí nebo na jídlo myslí. A protože jí nebo myslí na jídlo skoro pořád, neměl dosud možnost zjistit, jak vypadá zamračený. Martin podobné špičky přecházel s dobromyslným pokrčením ramen. Byl mladší a Lukáše uznával za velitele. Tak to bylo v Kožné uličce vždycky. Žili tu jen oni dva a někdo velet musel. Bydlela tu samozřejmě i spousta holek, jenže s těmi se nekamarádili. Nemohli počítat, že by jim v něčem pomohly. Jakmile došlo k zápasu s partou z jiné ulice, vždycky to zůstalo jen na nich dvou. Tohle platilo až do předminulého měsíce. Tenkrát se přistěhoval alchymista Giovanni da Ponte. A také jeho syn Rafael, z něhož se nakonec vyklubala Fiorella. Než odhalili její převlek, patřil už Rafael k nim. Uměl spoustu užitečných věcí, stal se dokonce hlavou Bratrstva křišťálu. I když byl ve skutečnosti jenom holka.

Martin rychle polkl kus koláče a přísně se na Lukáše zamračil. Upozornil ho, že teprve před chvílí přišel ze Školy a je logické, že musí posílit tělo, když od božího rána posiloval jen ducha a žaludek hanebně zanedbával.

„Tak tys posiloval ducha?“ rozesmál se Lukáš vesele. „Pokud bys ho posiloval stejně pečlivě jako břicho, jsi nejchytřejším člověkem v Českém království.“

„A kdybys ty dokázal chvíli mlčet, nebyl bys nejprotivnějším tovaryšem na Starém Městě pražském. Co mi chceš?“

Lukáš zvážněl a rukou si hladil bradu, což dělal pokaždé, pokud musel udělat něco, do čeho se mu příliš nechtělo. Potom řekl, že by bylo lepší jít někam stranou. Stáli v podloubí před domem písaře Cypriána, kolem neustále někdo procházel a občas se dokonce zastavil, aby prohodil pár přátelských vět. To se Lukášovi vůbec nehodilo. Alespoň zrovna teď. Navrhl, že by se mohli podívat do jejich podzemní skrýše v zahradě za špitálem. Stejně tam už dlouho nebyli.

„Teď? Za chvíli bude zvonit klekání. A ještě jsem nevečeřel,“ váhal Martin. „Stalo se něco?“

„Stalo!“ opáčil důrazně Lukáš a aniž se ohlížel na jeho protesty, rychle se vydal k rynku. Martin si povzdechl a rozběhl se za ním. „Co naplat,“ káral sám sebe. „Jednou jsem přísahal věrnost bratrstvu… I když mě otec nepochválí, jestli přijdu pozdě. A večeře vystydne. To je mi život.“

Zahrada za špitálem, obklopená masivní městskou hradbou, byla zanedbaná, protože se o ni nikdo z řeholníků pořádně nestaral. Jabloně a švestky byly přerostlé a na záhonech rostlo více plevele než zeleniny. Přes vysoké zdi domů a městských hradeb sem dopadalo i během jasného dne jen nepatrně slunečních paprsků, natož večer. Tohle místo bylo tmavé a vypadalo hrozivě, takže se mu každý raději vyhnul. Proto bylo pro členy Bratrstva křišťálu ideálním úkrytem. Až úplně vzadu u

zdi se nacházel v podzemí starý, zčásti zavalený sklep, o němž nikdo nevěděl. Vchod zakrýval veliký plochý kámen a ještě byl zarostlý hustým křovím. Tady byla jejich tajná skrýš dávno předtím, než vzniklo Bratrstvo křišťálu.

„Škoda, že tu není Fiorella," naříkal Martin, když se podruhé uhodil do hlavy o nízký strop chodby, kterou se plazil ke schodišti do podzemního sklepa. „Jak to jen dělá, že dokáže vždycky tak snadno rozdělat oheň?"

„Dole máme křesadlo. Až tam budeme, rozdělám ho taky," zabručel trochu netrpělivě Lukáš. „Fiorella je přece alchymista, tak co se divíš. Její otec má na císařském dvoře na starosti ohňostroje a podobné kejkle. Tak kdo jiný by to měl umět než ona?"

V tu chvíli se Martin udeřil do hlavy potřetí. Zaklel a dodal, že podobné vysvětlení mu příliš nepomůže a jeho boulím zvlášť, takže by byl raději, kdyby tu s nimi byla i Fiorella.

Lukáš mlčel, a jakmile sestoupili po schodech do sklepení, po hmatu našel truhlici, křesadlem zapálil lojovou svíci a nedočkavě se posadil na lavici ke zdi. Sklepem' bylo vlhké, klenuté hrubě opracovanými kamennými kvádry. Ve vzduchu byla cítit zatuchlost, i když se u stropu nacházelo malinké větrací okénko. Sklep sloužil před staletími mnichům k uskladnění vína. Ale husité klášter rozbořili a zbyla jen tahle podzemní místnost.

„Tak co se děje?" zeptal se zvědavě Martin a posadil se na rozviklanou lavici proti svému příteli. Rukou si třel boule na hlavě a divil se, jak je možné, že se vždycky pomlátí jen on, i když je nejmenší. Lukáš, jako by mu četl myšlenky, podotkl, že nejde o výšku, ale o šikovnost.

Ale písařův syn se netrpělivě zašklebil a požádal, aby nechodil kolem jako okolo horké kaše a konečně řekl, co má na srdci, když kvůli tomu museli jít až sem.

„Přísahu by měl člověk dodržet," začal rozpačitě Lukáš. „My jsme si přísahali, že budeme až do smrti přátelé. Myslím nás dva. Taky jsme si s Fiorellou slíbili, že budeme stát při sobě. A já teď nevím, co dělat. Víš, nejde o to, že bych se chtěl Fiorelle vyhýbat, když teď musí chodit po městě v dívčích šatech. Štve mě to, ale snad bych to nějak vydržel. Proč sakra nemohla zůstat Rafaelem?"

„Také mi to vadí," souhlasil Martin. „Ve škole se mi dokonce kluci smáli. I když to ovšem byli jenom ti z Caletné, a tam žijí samí hlupáci. Ale abych řekl pravdu, myslel jsem, že tobě se Fiorella líbí."

„O to přece nejde," zabručel rozpačitě Lukáš. „Slyšel jsi o tom zabitém lékárníkovi?"

„Aby ne! Už týden lidé nemluví o ničem jiném."

„Dneska ráno můj strýc rychtář zatkl tovaryše, který pracuje u huntýře Špačka. Má dům hned vedle apatyky, kde se zločin stal. Lékárníka prý zavraždil huntýřův tovaryš."

„To ví přece každý. A co?"

„Ten tovaryš má sestřenici. Přišla za mnou a přísahá, že on to neudělal. Chce, abychom jejímu bratranci pomohli. Když jsme prý dokázali osvobodit tvého otce, jemu prý pomůžeme určitě taky."

„Proto jsme založili Bratrstvo křišťálu," přikývl nadšeně Martin. „Aby pomáhalo slabým a chránilo pronásledované. Tohle se bude Fiorelle určitě zamlouvat…"

„Nevím, nevím," zdráhal se Lukáš. „Sestřenice toho tovaryše totiž pracuje jako sklepnice v šenku U Zlatých šišek…"

„Jeho sestřenicí je Lucie? Ta, co ses s ní líbal ve sklepě?"

„Neštvi mě," rozzlobil se Lukáš a zrudl. „Víš dobře, jak to bylo. Museli jsme líbání předstírat, aby si šenkýř Křišťan nemyslel, že chci u něj ve sklepě krást. A udělal jsem to jen kvůli pátrání."

„Jenže Lucie po celém městě rozhlašovala, že ji miluješ. A Fiorella se s tebou kvůli ní dokonce pohádala."

„Právě proto jí zatím nechci o vyšetřování nic říkat. Aby si nemyslela, že to tehdy byla pravda a…"

„Když jí nic neřekneme, bude to ještě horší. Snad si proboha nemyslíš, že se o tom nedozví?" namítl Martin. „Ostatně, jí bych stejně nemohl lhát. Je přece členem bratrstva. A složili jsme přísahu."

„Tak co mám dělat?" povzdechl si Lukáš a nešťastně složil hlavu do dlaní. Lucii už slíbil, že udělá, co bude v jeho silách. I když jejímu obdivnému pohledu nepřikládal žádný podstatný význam, musel si, ač nerad, přiznat, že ho potěšil. Ale jen do té doby, než si vybavil půvabnou tvář alchymistovy dcery. Pomoc Lucii odmítnout nemohl, ale povědět pravdu Fiorelle také nechtěl.

II.

Na Pražský hrad dorazila Fiorella až za tmy. U brány se musela chvíli dohadovat se strážným, než ji pustil dál. Obešla honosný purkrabský palác, po dřevěných schodech vyběhla na kraj úzké uličky a pokračovala k domkům, v nichž měli dílny císařští alchymisté. Ale sotva zabočila za roh, překvapeně se zastavila. Jindy býval tenhle kout Pražského hradu opuštěný, většina služebnictva se mu vyhýbala. O alchymistických laboratořích kolovaly nejrůznější zvěsti, v nichž se to hemžilo čárami a tajemnými hrozbami. Sami alchymisté si dali hodně práce, aby podobné řeči nenápadně

přiživovali. Mít pověst znalců tajemných umění bylo výhodné. Teď tu stál hlouček alchymistů v tmavých pláštích obklopený vojáky. Někteří drželi nad hlavami zapálené louče a odlesk jejich plamenů mihotavě osvětloval ponuré tmavé zdi.

Zaraženě zůstala stát a rozhlížela se. Vzápětí zahlédla otce. Giovanni da Ponte hovořil ve dveřích své laboratoře se starším úředníkem. Přitom vzrušeně gestikuloval. Fiorella si oddechla, protože okamžitě pochopila, že mu žádné nebezpečí nehrozí. Doma byl otec rozvážný a vyzařoval z něho klid. Rozhořčená gesta dělal jen na veřejnosti, aby vypadal jako Ital. Pokud si hrál na Itala, bylo všechno v pořádku. Přetvařovat se musela ostatně i ona sama, aby nikdo nepoznal, že je dívka. Každý si hrál na to, co ve skutečnosti nebyl. Nejen alchymisté. Později s překvapením zjistila, že se stejně chovají i všichni císařští služebníci.

„Stůj!“ zarazil důležitě Fiorellu mladičký klerik. Byl jen o málo starší než její dva přátelé z Kožné uličky. Oblečený byl do hnědého hábitu, v pase převázaném hrubým provazem. Měl baculaté tváře ruměné studem. Polkl a přísně opakoval: „Tam nesmíš.“

„A proč bych nesměl?“ ušklíbla se pobaveně. Chvíli si mladičkého klerika prohlížela, pak udělala dva kroky a zastavila se těsně před ním. Přitom si rukou narovnala baret na hlavě. Mladík zrudl ještě víc, avšak neustoupil ani o píď. Přitom sjel rukou k pasu, kde měl zavěšený růženec. Uchopil ho do dlaně, jako by to byla zbraň. Fiorella se rozesmála a v dobrém rozmaru zopakovala, proč by nesměla, když tam pracuje. „Jmenuji se Rafael,“ vysvětlovala a snažila se vypadat důležitě.

„Rafael…“ opakoval klerik váhavě. „Pochop, nejvyšší inkvizitor zahájil vyšetřování. Nikdo ho nesmí rušit.“

„Který to je?“ zeptala se zvědavě a natáhla krk, aby lépe viděla přes ramena vysokých mužů, kteří jí bránili ve výhledu.

„Hubert Hidalgo, rytíř z Calatravy,“ ochotně vysvětloval klerik a rukou ukázal na hubeného muže s řídkou černou bradkou a hustým obočím, jenž stál dva kroky od Fiorellina otce a právě se modlil.

„Bude to trvat dlouho? Nesu otci večeři.“

„Nerouhej se!“ vykřikl klerik polohlasně a pokřižoval se. „Tobě to ještě nedošlo? Řádí tu ďábel!“

Fiorella chtěla něco sarkastického podotknout, ale na poslední chvíli si to rozmyslela. Věděla, že preláti nechápou žerty, pokud jde o něco tak vážného, jako je ďábel. Všimla si, že ji přísně pozoruje a třese se nedočkavostí, zda řekne něco neuctivého a on ji bude moci obžalovat. Patřil zřejmě k inkvizici, církevní organizaci, která měla jediný úkol – pronásledovat a přísně trestat kacíře. Pokrčila rameny a pokřižovala se. V duchu si připomněla rčení staré chůvy, která ji po matčině smrti vychovávala – Proč tahat spícího psa za ocas?

Mladý prelát se na ni chvíli upřeně díval, ale protože se nedočkal odpovědi, trochu zklamaně se odvrátil. Dával však stále pozor, aby podivný mladík zůstal stát na kraji uličky a nerušil církevní komisi, která pátrala před dílnami alchymistů. Pokradmu si alchymistického tovaryše prohlížel a cítil zvláštní neklid, kterému nerozuměl. Jistě, každý alchymista byl tak trochu kacíř a ve věcech víry se nedalo věřit žádnému z nich. Z toho štíhlého tovaryše s půvabnou tváří však vyzařovalo něco,

co nemělo s kacířstvím nic společného. Cítil se zaskočený a rychle zpytoval svědomí. Umínil si, že se večer pomodlí celý růženec, tedy padesát otčenášů.

V zamyšlení přeslechl Fiorellinu otázku. Dívala se na něho a s hraným zájmem opakovala: „A jak se jmenuješ ty?“

„Já?“ zakoktal se a zrudl ještě víc. „Jsem bratr Alfons... Proč to chceš vědět?“

„Abych věděl, komu to mám oznámit, kdybych objevil stopy rejdů toho ďábla, kterého hledáte,“ sdělila Fiorella sladce. Přitom se na mladičkého klerika dívala tak upřeně, že to nevydržel. Otočil se, pokřižoval a rychle utekl. V tu chvíli mu bylo jedno, že mu nejvyšší inkvizitor nařídil, aby střežil vchod do uličky. Utíkal, sám nevěděl před čím. A hlavou se mu honily myšlenky, které neměly daleko k hříšným. Sám nevěděl proč.

Fiorella se zasmála a klidně zamířila ke dveřím laboratoře, kde stál její otec. Už si jí všiml a radostně ji zdravil, protože mu hladem kručelo v žaludku tak, že to muselo být podle jeho názoru slyšet až dolů k Vltavě.

Nejvyšší inkvizitor byl zaujatý rozhovorem se dvěma vojáky a Fiorelly si nevšímal. Proklouzla mezi strážemi podél zdí domků a zastavila se až u otce. Podala mu uzlík s koláči a tiše vysvětlovala, že dřív přijít nemohla. Pak se starostlivě zeptala, jak to vypadá.

„Špatně,“ povzdechl si Giovanni da Ponte. „Víš sama, že naše umění nikdy nebylo inkvizici po chuti. Teď se církev obrátí na Rudolfa II., aby nás z Prahy vyhnal. Nemyslím si, že by to císař udělal, ale nějakou dobu budeme bez práce. A taky bez peněz.“

„Stejně by sis potřeboval odpočinout. Takže se nic tak strašného neděje,“ uklidňovala ho Fiorella. Uchopila otce

za ruku a navrhla mu, aby šel sníst koláče. Než stačil odpovědět, obrátil se na ně inkvizitor Hubert Hidalgo. Přišel ze Španělska a česky hovořil velice špatně. Ale ostrý tón v jeho hlase nenechal nikoho na pochybách, co chce vlastně sdělit. Kostnatým prstem ukázal na Fiorellina otce a vyštěkl: „Ty… Zůstat. Když ďábel rejdy… hm, nikdo nejíst! Tvůj pomocník pár pohlavků. A ty vyslechnout. Hned!“

Giovanni da Ponte neprotestoval. Věděl, jakou moc má inkvizice. Sklonil hlavu pokorně k zemi a nenápadně Fiorelle pošeptal, aby nedělala hlouposti a počkala na něj, než se vrátí. Vrátil jí uzlík s jídlem a odešel pevným krokem. Prošedivělý úředník, se kterým se před chvílí dohadoval, ho mlčky sledoval. Sotva alchymistu inkviziční stráž odvedla, obrátil se na Fiorellu. „Neboj se,“ řekl, jako by ji chtěl utěšit, i když hovořil velice pánovitě. „Jsi učedník Rafael? Můj pán chce s tebou mluvit.“

„Otec řekl, abych na něho počkal,“ odpověděla nedůvěřivě a o krok ustoupila. Toho člověka neznala a moc se jí nelíbil.

„Radím ti, aby ses nevzpouzel. Neodvedu tě násilím, i když bych mohl. Proč však dráždit špehy. Tak půjdeš?“

„Kdo je tvůj pán?“

„Někdo, kdo má právo rozhodovat,“ odsekl netrpělivě úředník a popadl Fiorellu za ruku. Pevně ji stiskl a přitáhl blíž k sobě. Potom se otočil a odváděl ji k východu z úzké uličky. Ostatní alchymisté si jich nevšímali. Stáli v hloučku a tiše diskutovali. Byla už noc a mezi šedavými mraky se prodral bledý srpek měsíce. Fiorella šla sice neochotně, ale nevzpouzela se. Byla zvědavá, co se z toho vyklube. I když byl cizí úředník namyšlený až

hrůza, nevypadal nebezpečně. Ve tváři měl výraz ustarané únavy. Zjevně plnil něčí příkazy.

Obešli vysokou kamennou zeď a kolem štíhlé věže Daliborky dorazili k bráně purkrabského paláce. Její průvodce bez váhání vstoupil. Pokynul důležitě dvěma strážným a pokračoval chodbou do patra, kde se nacházela řada tmavých dveří zdobených řezbou. Jedny otevřel, Fiorellu strčil dovnitř, na prahu se uklonil a s úlevou oznámil, že to je on. Pak se přísně zamračil a sykl Fiorelle do ucha: „Stojíš před sekretářem nejvyššího purkrabího panem Eusebiem z Redernu. Chovej se podle toho.“ Teprve teď pustil dívčinu ruku a s úlevou vycouval zpátky na chodbu. Dveře pečlivě zavřel.

Fiorella stála trochu rozpačitě a rozhlížela se. Místnost byla prostorná, obložená tmavým dřevem, ale nepůsobila ponuře. Osvětloval ji tucet voskovic ve vysokém mosazném svícnu. U širokého stolu pokrytého listinami a několika otevřenými knihami seděl vysoký muž s ostře řezanými rysy v obličeji. Na sobě měl honosný brokátový kabátec a kolem krku krajkové okruží. V jedné ruce držel baňatý pohár s vínem a s chutí upíjel. Přitom si Fiorellu zvědavě prohlížel.

Dívka se rozhodla, že se nebude chovat jako ustrašený nekňuba. Udělala několik kroků ke stolu, nepatrně se uklonila a oznámila, že je alchymistický učedník Rafael, který přišel, jak si urozený pán přál. Je připraven splnit jeho přání, pokud půjde o něco, co je ku prospěchu české země a milostivého císaře Rudolfa II.

Sekretář Eusebius z Redernu odložil číši na stůl a uvolněně se rozesmál sytým, příjemným hlasem. „Na dívku máš kuráže opravdu na rozdávání,“ řekl, když se trochu uklidnil. Rukou ukázal na křeslo čalouněné

červeným sametem. „Posaď se. Jsme sami a dvorské formality by nás jen zdržovaly.“

Fiorella sebou trhla a chladně namítla, že urozený pán asi špatně vidí, protože před sebou má alchymistického učedníka a ne nějakou hloupou holku. V duchu přemýšlela, co to má znamenat. Zůstala stát a uvažovala, zda by dokázala vyběhnout z kanceláře dříve, než by Eusebius z Redernu udělal poplach. Ke schodům to bylo po chodbě jen kousek.

„Podívej, nemáme moc času,“ řekl muž za stolem autoritativně. „Vím, kdo jsi. Staroměstský rychtář Přibík tvrdil, že jsi šikovnější než většina královských vyšetřovatelů. Možná to je pravda, ale lhát neumíš. Tak už se konečně posaď, Fiorello!“

Dívka pokrčila lhostejně rameny a poslechla. Měla zlost na staroměstského rychtáře, že její tajemství prozradil někomu cizímu. Na dospělé se opravdu nedá spolehnout. Pohodlně se v křesle uvelebila a klidně se zeptala, co může tak významný muž, jakým jistě sekretář nejvyššího purkrabího je, chtít od obyčejné holky.

„Kdybys byla obyčejná holka, nesedíš tu,“ řekl smířlivě. „To, jak jsi usvědčila staroměstského cechmistra Bartoloměje, bylo obdivuhodné. Ráno kdosi zavraždil alchymistu. A měl hloupý nápad, že k němu položil mrtvého netopýra. Proč to udělal, netuším, ale jsem si jistý, že vražda nemá s řáděním ďábla nic společného. Totéž si myslí i jiní významní mužové. Jenže žádný z nich nemůže tenhle názor říct císaři otevřeně. Alespoň do doby, než inkvizice uzavře vyšetřování. A mnozí mocní mužové se obávají, aby inkvizitor Hubert Hidalgo nehledal na nesprávných místech. Není v

Českém království dlouho a navíc je fanatik. Doufám, že ti k tomu nemusím nic dalšího vykládat.“

„Souhlasím, urozený pane. Až na jednu maličkost. Jak mocní jsou ti mužové, jejichž jménem hovoříte, když se bojí říct veřejně svůj názor?“

Eusebius z Redernu se znovu pobaveně rozesmál. „Máš vyřídilku jako břitvu. Zdá se, že staroměstský rychtář ani v nejmenším nepřeháněl. Takže… Pokusíš se zjistit, jak to bylo s vraždou doopravdy. Dokud pátrá inkvizice, nikdo z úředníků nesmí do vyšetřování zasahovat. Ale alchymistický učedník se může vyptávat. Nikomu to nebude podezřelé. Až něco zjistíš, zase přijď. Mohu ti slíbit bohatou odměnu. Nuže?“

Fiorella mlčela, ruce složené v klíně. Mračila se, protože něco takového se jí vůbec nelíbilo. Samozřejmě ji lákalo vypátrat, jak Guldram z Oybinu zemřel. Od rána o vraždě přemýšlela. Jenže to, co po ní sekretář nejvyššího purkrabího požadoval, bylo něco jiného. Tady šlo o dvorské intriky a od těch bylo lepší držet se co nejdále. A ještě tu byla inkvizice. V téhle hře určitě nešlo jen o potrestání vraha. Císař Rudolf II. stárl a nejrůznější skupiny se snažily získat na něho co největší vliv. Nakonec zavrtěla hlavou a řekla: „Nelíbí se mi to.“

„Mně taky ne,“ souhlasil Eusebius z Redernu. „Úřad nejvyššího purkrabího odpovídá za pořádek na Pražském hradě. Co by asi řekl císař, kdyby se dozvěděl, že se tu potuluje holka převlečená za alchymistického ucně? “

„Považujete vydírání za důstojné?“

„Jak kdy. Doufám ale, že v tomhle případě bude účinné.“

„Je něco, co bych měla ještě vědět?“ zeptala se chladně Fiorella.

Současně vstala, aby dala na srozuměnou, že další rozhovor jí není příjemný. Napadlo ji, že o tomhle úkolu bude muset před svými přáteli z bratrstva mlčet, neboť nechtěla, aby se dostali do nebezpečí ještě oni. Pátrat na císařském dvoře bylo něco úplně jiného než dole ve městě. Císařský dvůr byl jako jáma plná štírů, jedovatých hadů a slizkých ropuch. Jak říkával otec – čestně se vládnout nedá, a čím větší ovládáš říši, tím méně se můžeš ohlížet na své svědomí. Rudolf II. byl nejmocnější panovník v křesťanské Evropě.

Eusebius z Redernu přikývl, bohorovná shovívavost z jeho tváře zmizela. „Radím ti, abys měla úspěch! Pokud by tě náhodou někdo chytil, všechno popřu. Nikdy jsme spolu nemluvili. A nikdy jsem tě nepověřil pátráním. Ostatně, kdo by uvěřil malé holce, že ji o pomoc požádal úřad nejvyššího purkrabího, že? Zprávy očekávám co nejdříve. Buď sbohem!“

I.
II.

III.

Zpět k alchymistickým laboratořím trvala cesta Fiorelle mnohem déle, než když šla do purkrabství. Loudala se podél temných zdí paláců a měla vztek. Spousta lidí tvrdila o alchymistech, že jsou šarlatáni. Upřímně musela připustit, že se takoví opravdu našli. I když jich moc nebylo. Většina z nich však byla velice učená a snažila se proniknout do tajemství hmoty. Takový byl i její otec. Za to by ho ale nikdo neplatil; musel vyrábět třaskavé kuličky a barevná světla, aby pobavil bohaté hlupáky. Pro obyčejné lidi byli alchymisté šarlatáni. Jenže to zřejmě neznali královské úředníky.

Pokud se někdo dal na císařském dvoře s čistým svědomím označit jako podvodník, alchymisté to určitě nebyli. Tohle zjištění ji uklidnilo.

U vchodu do uličky s laboratořemi stáli dosud dva vojáci s halapartnami v rukách, zívali a nudili se. Štíhlého černovlasého chlapce si ani nevšimli.

Fiorella proběhla kolem nich a zastavila se u tří mužů v černých pláštích, kteří stáli mezi nízkými temnými domky a živě spolu diskutovali. Znala je, všichni tu pracovali.

„Už se vrátil otec?“ vyhrkla nedočkavě.

Nejmladší z nich, mírně otylý muž s hladce vyholenou tváří a kudrnatými zrzavými vlasy, zavrtěl mlčky hlavou. Jazykem olízl masité rty a začal ostýchavě hovořit. Trochu zadrhával, ale Fiorella ho jednou slyšela dole ve městě, a to mluvil plynule jako kniha. Říkal si Paracelsus jako onen slavný lékař a tvrdil, že se narodil v Basileji. „Ještě tu není. To však nic neznamená. Kdo ví, kde ho bude inkvizitor vyslýchat. Pokud vím, sídlí dole u Kamenného mostu ve starém biskupském paláci. Nedělej si těžkou hlavu, Rafaeli.“

„Musím si dělat,“ namítla Fiorella vášnivě. „Copak neznáte inkvizici?“

„Má pravdu,“ souhlasil vysoký holohlavý alchymista. Přišel ze Saska a jmenoval se Ludwig. Vyprávělo se, že utekl před hranicí na poslední chvíli. „Měli bychom něco udělat.“

„Ale co?“ zabručel třetí, nejstarší z nich. Na dvoře císaře Rudolfa II. žil déle než dvě desítky let a patřil téměř k inventáři alchymistických laboratoří. Jmenoval se Raimund a mezi ostatními požíval mimořádné vážnosti.

„Teď musíme stát při sobě. Jako nikdy předtím," začal Paracelsus vážně. Už tolik v řeči nezadrhával. „Máme svá tajemství a víte dobře, jak to mezi námi chodí. Nevěříme si. Ale tohle je něco jiného. Tady jde o nás všechny. Musíme dokázat, že v tom nemá prsty ďábel. A samozřejmě ani nikdo z alchymistů."

„Jakmile něco vyšetřuje inkvizice, vždycky najde důkazy, že v tom má prsty ďábel," hořce namítl holohlavý alchymista ze Saska.

„A co kdybychom toho zločince odhalili my?" navrhla Fiorella, jako by ji to právě napadlo. Pomoc ostatních alchymistů by se jí hodila. Nadšeně pokračovala: „Potom bude přece nad slunce jasnější, že…"

„Odkdy může učedník radit mistrům?" přísně jí skočil do řeči Paracelsus a čelo se mu lesklo potem, jak se rozhorlil.

„To vůbec není špatný nápad," odporoval hned stařičký Raimund. Rukou si hladil vrásčitou tvář a oči měl přimhouřené, jak usilovně přemýšlel. „Když se bude vyptávat hloupý učedník, všem to bude jedno. Může dělat, co my nemůžeme, chápete?"

„Musí se vždycky poradit s námi," pokrčil trochu uraženě rameny Paracelsus. „Ptát se je jedna věc. Ale dojít ke správným závěrům, to je jiná."

„Jistě, budu se radit úplně se všemi," odsekla ironicky Fiorella. Přitom si všimla pobaveného úsměvu, který přelétl přes rty starého Raimunda. Už dříve ho měla ráda, ale teď si ji získal zcela. Odvážně pokračovala: „Nejdříve bych měl vyslechnout vás tři, nemyslíte?"

To už bylo na Paracelsa příliš. Odplivl si, zaklel a bez rozloučení odešel.

„Nevšímej si ho," usmál se dobromyslně holohlavý alchymista ze Saska. „Doma má hádavou ženu a tři rozjívené děti. Prý je jeho nejstarší syn podobný tobě."

„Snad ne?" vyděsila se upřímně Fiorella. Oba alchymisté se hlasitě rozesmáli a navrhli, aby zašli do nejbližší laboratoře a tam v klidu probrali, co vlastně o vraždě vědí. Nejbližší dílna patřila Fiorellinu otci. Chvíli váhala, zda tam může alchymisty vzít. Věděla, že tohle nemá otec rád. Stejně jako ostatní mistři. Pokud spolu museli hovořit, setkávali se zásadně na ulici. Jako by už jen pobyt v laboratoři mohl prozradit něco z jejich tajemství. I když tohle vše Fiorella věděla, řekla si, že jde o výjimečnou situaci. Navíc ona nemá co skrývat. Přikývla, otevřela nízké dveře a vstoupila. Oba muži ji následovali.

Usadili se na lavici k oknu. Raimund sáhl pod plášť a na stůl hodil mrtvého netopýra. „Inkvizitor se jím oháněl tak zuřivě, až ho tu zapomněl. To je dobře, protože teď mu bude chybět nejdůležitější věc. Důkaz o řádění ďábla."

Fiorella se pousmála, protože příliš nevěřila verzi, že by tak důležitou stopu inkvizitor ztratil, nebo dokonce zapomněl. Uchopila studené tělíčko mrtvého zvířete do ruky a chvíli ho studovala. Pak překvapeně zvedla hlavu. „Nic! Na těle nemá žádné zranění."

„Zakroutil mu krkem," ozval se hned druhý alchymista bez zájmu. „Vyšetřujeme smrt netopýra nebo vraždu našeho druha?"

„Nezakroutil mu krkem," odporovala Fiorella. „Já bych řekl, že ho otrávil, což by znamenalo, že ho vrah přinesl s sebou…"

„Sakra, copak na tom záleží, Rafaeli? Máme na práci důležitější věci!“ Teď už se opravdu Ludwig zlobil.

„Ten chlapec není hloupý,“ zastal se Fiorelly stařičký Raimund. „Chce nám naznačit, že vrah se na zločin pečlivě připravil. Musel někde sehnat netopýra a přinesl ho sem. Takže Guldram z Oybinu nezahynul v hádce.“

„To se mi nezdá,“ vrtěl lysou hlavou jeho druh. „Viděli jste nepořádek v jeho laboratoři? Všechno bylo rozbité. Museli se porvat. Pak vrah tasil dýku a vrazil mu ji do srdce. Jinak to není možné.“

„Já vím, že by učedník neměl odporovat mistrovi,“ řekla Fiorella a snažila se tvářit pokorně, ale moc jí to nešlo. „Jenže věci v laboratoři rozbil vrah až po Guldramově smrti. Právě proto, aby to na rvačku vypadalo.“

„Proč myslíš?“ obrátil se na ni starší z alchymistů. Na čele měl vrásku a ústa zvědavě pootevřená.

„Viděli jste podlahu, když tělo mrtvého Guldrama odnesli? Všude se povalovaly střepy z rozbitých křivulí a tyglíků, substance vysypané z lahvic, dmuchavky, pinzety a já nevím co ještě. Úplně všude! Ale na místě, kde ležel, nebylo vůbec nic. Pod jeho tělem byla podlaha čistá. Guldram z Oybinu nejdříve padl mrtvý k zemi a teprve pak začal vrah házet kolem něho vybavení z laboratoře. Kdyby se nejdříve porvali a rozbili spoustu věcí, musely by být střepy i pod mrtvolou.“

„Možné to je,“ připustil váhavě saský alchymista. „Museli ho zabít před svítáním. Když ho ráno našli, tělo už bylo chladné. V noci si mohl dělat vrah rámus, jaký chtěl. Laboratoře jsou opuštěné.“

„Po uzavření hradu by tu měli procházet strážní," oponoval Raimund. „Ovšem nikdy nejsou tam, kde by je zrovna bylo zapotřebí. Ano, Rafaeli, mohl bys mít pravdu."

„Pokud chtěl vrah něco zamaskovat, proč tam nechal netopýra?" divila se Fiorella.

Než jí stačil odpovědět, vrzly panty a do místnosti vstoupil Fiorellin otec. Jakmile uviděl alchymisty, nepřívětivě se zamračil, ale neřekl nic. Došel ke stolu, posadil se, natáhl ruku pro poloprázdný džbán s řídkým ječným pivem a žíznivě se napil.

„Jak to vypadalo před inkvizičním tribunálem, mistře Giovanni?" optal se účastně stařičký Raimund. Holohlavý Ludwig dodal, že je štěstí, že se jejich druh vůbec vrátil. Fiorella pod stolem nenápadně pohladila otcovu ruku a vstala, aby naplnila prázdný džbán. V rohu místnosti stálo skoro plné vědro zakryté dřevěným víkem.

„Jak jsem z otázek inkvizitora pochopil, v laboratoři mistra Guldrama našli misku se směsí látek, z nichž by se dal udělat pěkný ohňostroj. Protože podobné substance vyrábím já, asi mě podezřívají. I když to nikdo nahlas neřekl. Zatím se chovali celkem zdvořile a laskavě. Jen se vyptávali," žaloval hořce Giovanni da Ponte.

„Zpočátku je každý inkviziční tribunál samá laskavost a ohledy," souhlasil holohlavý Ludwig. „Nejdřív z člověka vytáhnou jména lidí, s nimiž se stýká. Když už jim nemá co povědět, uvězní ho a začnou vyslýchat jeho přátele a známé. Časem obviní i je. A přátele jeho přátel… Zlo prý se musí vykořenit do poslední odnože. Zažil jsem to. Bůh mne před něčím podobným chraň!

Večer se sbalím a zmizím z města, dokud to tady neutichne.“

„Zmizet je totéž jako se přiznat,“ zlostně ho upozornil stařičký Raimund. „Jestli utečeš, vrhne se inkvizitor na nás, zbylé alchymisty. To tě nenapadlo, hlupáku!“

„Hlupák jsi ty,“ zlobil se holohlavý alchymista a pleš se mu leskla potem z rozčilení. „Jestli máte rozum, zmizíte také.“

„Zůstaneš tu,“ řekl rozhodně Raimund. „Je pravda, že nám inkvizice může ublížit. Ale alchymistický cech tě potrestá určitě, pokud provedeš něco, co by poškodilo naše společné zájmy. I my máme dlouhé prsty. Jasné? Vyber si.“

„To je mi výběr,“ bručel Ludwig. Zdálo se, že se trochu uklidnil. Pak se obrátil na Fiorellu: „Poslyš, Rafaeli, možná bys měl začít pátrat hned. Jestli rychle zjistíš, kdo to udělal, zachráníš nás všechny.“

„Já myslel, že obyčejný učedník by neměl…“ začala Fiorella jízlivě.

Holohlavý alchymista ji přísně přerušil: „Učedník by především neměl odmlouvat!“

V tu chvíli se prudce otevřely dveře a do laboratoře vstoupil kyrysník v červenožlutých kalhotách švýcarské gardy. V ruce držel hořící louč a přísně se rozhlížel. Prstem ukazoval na jednotlivé alchymisty, a když je spočítal, obrátil se za sebe do tmy a křikl, že jsou tři a učedník.

„Co má zase tohle znamenat?“ rozzlobil se stařičký Raimund a prudce vyskočil, až skoro převrhl džbán s pivem.

„Nikdo nesmí odejít. Zůstanete tu do rána. Nejméně," ušklíbl se povýšeně švýcarský gardista. „Rozhodnutí nejvyššího inkvizitora."

„Provedli jsme něco?" zlobil se Raimund.

„Jste přece alchymisti. Copak to nestačí?" řekl jízlivě voják s loučí v ruce. „Můžete do svých dílen, jinam ne. Hlídáme vchod do ulice. Tak si dejte pozor!"

Jak Martin správně předpokládal, domů na večeři přišel pozdě. Měl štěstí, protože jednání rady staroměstských konšelů se protáhlo a jeho otec Cyprián musel na radnici počkat, než skončí. Proto byl Martin doma dříve než on. Matka mu přísně pohrozila prstem a tím to skončilo. Alespoň si to Martin myslel.

Posadil se ke stolu a loudil, zda by nemohl dostat najíst. I když věděl, že zbytečně, protože se vždycky čekalo na otce. Aby nějak vyplnil čas, začal vyprávět, co bylo v Klementinské koleji a jak ho kantor pochválil. Matka poslouchala jen napůl ucha. Jindy by hlasitě nad tou zprávou jásala, protože něco takového příliš časté nebylo. Dnes byla roztržitá. Nakonec nevydržela a vyhrkla: „Poslyš, mluvil jsi dneska s Fiorellou?"

„Ne, proč?"

„Víš, já samozřejmě proti ní nic nemám, ale uvědom si, že ona je… Hm, jak bych to řekla. Je alchymista. A pohybuje se na císařském dvoře. Kdyby se něco stalo, projde jí to. Má zastání. My ne. Prosím tě, Martine, slib mi, že se do ničeho nenamočíš."

„Do čeho bych se měl namočit?" bručel Martin a bylo mu jasné, že teď jeho matka začne vyjmenovávat věci, které mu zakáže, a on ji nebude moci poslechnout. Povzdechl si a čekal.

„Tak předně," začala paní Apolena a zvedla baculatou ruku, aby mohla na prstech vypočítávat, co její syn nesmí. „Nebudeš pomáhat Fiorelle v žádných ztřeštěnostech, za druhé."

„Promiň," přerušil ji Martin uctivě. Kantor jim v koleji během lekcí z aristotelské logiky mnohokrát opakoval, že argumenty protivníka se při diskuzi nejlépe vyvrátí vhodně volenými otázkami.

„Abych mohl splnit, co po mně žádáš, pověz mi, co přesně míníš pojmem ztřeštěnost?"

„Co, co?" rozzlobila se matka. Byla zvyklá rozhodovat o domácnosti, do toho jí nikdo nemluvil. Ale pokud šlo o složitější věci, to byla záležitost jejího manžela. S nelibostí si uvědomila, že Martin začíná být stejný jako její muž. Měla by z toho mít radost, ale teď ji to naštvalo. „Prostě ztřeštěnost je ztřeštěnost. Tomu rozumí každý."

„Je ztřeštěnost, kdybych nepozdravil pana purkmistra?"

„Ještě slovo a budeš bez večeře," rozkřikla se paní Apolena rudá hněvem. ‚Abys tomu dobře rozuměl - zakazuji ti pomáhat v čemkoli Fiorelle, jasné?"

Otevřely se dveře a do síně vstoupil písař Cyprián. Na první pohled byl unavený a hladový. „Co tu křičíš, je tě slyšet až na ulici?" napomenul dobromyslně svou ženu. „Ještě si lidé budou myslet, že se hádáme."

„Vychovávám našeho syna," odsekla paní Apolena. Chtěla dodat, že někdo se o výchovu Martina musí postarat, když on nemá čas. Jenže byla rozumná a věděla, že podobné poznámky nemají moc smysl.

„Doufám, že ti přitom zbyl čas uvařit," usmál se písař Cyprián, a když se paní Apolena s hudráním

odebrala do kuchyně, mrkl na Martina a polohlasně se zeptal, co se stalo a zda nedostal v koleji špatnou známku.

„Vůbec netuším, co do ní vjelo," krčil Martin rameny. „Vyprávěl jsem, že mě kantor pochválil, a ona hned spustila..." zmlkl, protože matka se vracela a v ruce nesla velikou mísu s kouřící hrachovou kaší, v níž plavaly kusy uzeného masa. Rychle uchopil do ruky lžíci a cítil, jak se mu sbíhají sliny.

Písař Cyprián počkal, až žena položí mísu na stůl, vstal a všichni se krátce pomodlili. Jakmile skončili, nabral si jako první a ochutnal. Spokojeně přikývl a vzápětí se celá rodina pustila do jídla. O Martinově výchově nepadlo už ani slovo.

Proto Martin neměl provinilý pocit, když se později protahoval oknem ze své ložnice na střechu přístřešku, který stál ve dvoře za jejich domem. Rodiče šli spát, on však měl ještě spoustu práce. Navíc mu matka zakázala pomáhat Fiorelle, jenže v tomhle případě ho o pomoc požádal přítel Lukáš. O něm při večerním kázání nepadla ani zmínka. Tušil sice, že podobné zdůvodnění by před přísným soudem jeho matky neobstálo, ale na druhou stranu matčin zákaz nepřekročil. Alespoň zatím.

IV.

„Kde se touláš? Já už myslel, že nepřijdeš," bručel Lukáš, který se ukrýval v temném podloubí jednoho z domů v Kožné uličce.

„Otec přišel pozdě k večeři," zadýchaně šeptal Martin. „A protože se Fiorella ani její otec nevrátili na noc domů, zbylo jejich jídlo na nás…"

„Aha," usmál se Lukáš a dal Martinovi přátelskou herdu do zad. Tohle Martin strašně nesnášel. Ale byla tma a nestihl včas uhnout. Jen hekl a naštvaně sykl, jestli toho hned nenechá, vrátí se domů a půjde spát. A o Lucii a jejího povedeného bratrance ať se postará Lukáš sám.

„Víš, že bez tebe pátrat nejde," udobřoval si ho kamarád. Martin se trochu samolibě usmál. Byl hrdý, že starší druh uznává jeho schopnosti. Lukáš však pokračoval: „Kdyby nešlo o zatracenou Lucii. Pokud budeš se mnou, dosvědčíš Fiorelle, že…"

„Co? Co mám dosvědčit?" vybuchl zlostně.

„Neřvi, vzbudíš celou ulici," chlácholil ho Lukáš. „Prostě bez tebe bych si neuměl poradit, stačí?"

„Jdi k šípku," poradil mu Martin, otočil se a zamířil tmavým podloubím k nároží. Lukáš povytáhl pobaveně obočí a rychle se vydal za ním.

Byla noc a šenky měly zavřeno, jen v hostinci U Zlatých šišek bylo ještě veselo. Zítra začínal jarmark a ve městě nocovala spousta cizích kupců. Před výročním trhem přimhouřil oči i rychtář. Cizinci sice dělali ve městě rámus a sousedé si stěžovali na nepořádek, na druhou stranu však kupci přinášeli městu spoustu peněz. To uznávali i největší škarohlídové, ač jedním dechem dodávali, že pořádek by přesto měl být.

Oba chlapci se zastavili u malého okna vedle dveří, nad nímž visel zelený věnec na znamení, že v šenku mají novou várku piva. Lukáš opatrně nahlédl škvírou mezi okenicemi dovnitř. Lucie si všiml hned. Točila se mezi stoly s korbeli piva a byla ve tváři rudá, jak po ní rozpustilá společnost pokřikovala. Šenkýře Křišťana nikde neviděl.

„Půjdeme dovnitř, nebo počkáme?" špitl tiše Martin, jako by se bál, že je hulákající hosté v šenku uslyší.

„Já nevím… Ti uvnitř tam mohou být taky pěkně dlouho."

„Nenecháme to na zítra?"

„Slíbil jsem Lucii, že začneme pátrat hned dneska. Jde o čas," váhal Lukáš a rychle si upravoval světlé nakadeřené vlasy. Pak Martina požádal, aby šel s ním. Vysvětloval, že hosté jsou stejně opilí a nikdo si jich nevšimne. A pokud se objeví šenkýř Křišťan, ve dvou se jim bude lépe utíkat. Martin samozřejmě věděl, že tohle zdůvodnění je nehorázná hloupost, nicméně souhlasil.

Opatrně pootevřeli dveře a protáhli se do šenku. Po setmění bylo na ulici sychravo a začalo poprchávat. V místnosti panovalo příjemné teplo. Ve vzduchu bylo cítit kyselé pivo a vůně pečených jitrnic. U stropu se převaloval dým, který unikal z otevřené pece. Jak Lukáš předpokládal, kromě Lucie si jich nikdo nevšímal. Dívka položila na stůl před hosty plné korbele s pivem, ruce si otřela do tmavé suknice a rychle se k nim rozběhla. Popadla Lukáše s naléhavou důvěrností za ruku. „Jsi hodný, žes přišel tak rychle…" začala a tentokrát to neznělo afektovaně jako jindy. V jejím hlase byl slyšet strach. Dokonce se mile usmála na menšího Martina, i když právě on si z ní dělával legaci kvůli jejímu často výstřednímu oblečení.

„Kde máš strýce?" optal se opatrně Lukáš a rychle se rozhlížel.

„Šel spát, neboj se, nebudeš mě muset líbat," usmála se Lucie a v očích se jí mihly pobavené jiskřičky. Vzápětí zvážněla. „Času moc nemáme. Jde o to, že rychtář uvěznil mého bratrance. Ale on nic neudělal."

„Jak se jmenuje tvůj bratranec?"

„No…" zaváhala Lucie, „podle jména bys neměl nikoho soudit."

„Já nikoho nesoudím. Tvrdíš, že jde o čas. Tak jak se jmenuje?"

„Mizera. Víš, narodil se na jihu a tam je tohle jméno běžné. U nich ve vesnici žilo pět Mizerů a všichni byli pořádní…“

„Dost,“ zabručel Lukáš. „Co bych ještě měl o tvém bratranci vědět kromě toho, že je Mizera?“

„Sakra, neřekla jsem, že je mizera. Jen se tak jmenuje,“ zlobila se Lucie. „A neštvi mě, nebo požádám o pomoc někoho jiného!“

„Tolik štěstí že by mě mohlo potkat?“ ironicky podotkl Lukáš.

„On se Mizera jmenuje, ty mizera jsi,“ mračila se Lucie, ale nenaštvala se. Vypadala potěšeně, protože pochopila, že Lukáš žertuje. A něco takového mohlo znamenat jediné – jeho zájem. Polohlasně pokračovala: „Měl jenom smůlu. V noci, kdy zabili lékárníka Polykarpa, ho viděli, jak leze přes zeď. Víš, můj bratranec pracuje jako tovaryš u huntýře Špačka. A zabitý lékárník je jejich soused. Mezi jejich domy je zeď a tu právě přelézal. Proto ho obvinili.“

„Tvůj Mizera v noci pro zábavu přelézá zdi? Nebo měl k tomu nějaký důvod?“ nedůvěřivě ji zarazil Lukáš. Věděl, že uvězněného tovaryše někdo v noci viděl, ale nikdo neuměl vysvětlit, proč byl v lékárníkově domě. Neprozradil mu to ani jeho strýc, staroměstský rychtář Přibík. Jen se zasmál a odbyl ho, aby se nestaral, že tohle je věc městského práva a ne platnéřského tovaryše. A když svému strýci připomněl, jak mu před několika měsíci přišlo vhod, když mu s Fiorellou přivedli zločince skoro až pod nos, mávl rukou a podotkl, že to bylo něco jiného. Tehdy cechmistr Bartoloměj nastražil falešné stopy, teď je to na první pohled jasný případ. Ať se raději stará o užitečnější věci.

„Víš, že já vašeho přítele Rafaela ráda nemám," mračila se Lucie. „A jeho nafoukanou sestru ještě méně. Ale mám pocit, že ani jeden z nich by se takhle hloupě neptal. Proč by měl můj bratranec lézt pro legraci přes zeď, prosím tě? Proč asi lezou tovaryši přes zeď?"

„Na to se právě ptám," bručel Lukáš a pomalu na sebe dostával vztek, že sem šel. Lucie mu začínala jít na nervy.

„Ty to asi neděláš," ušklíbla se jízlivě. „Většina ostatních mladíků ano. Obvykle proto, že za zdí bydlí půvabná dívka. Ty nevíš, že lékárník Polykarp má dceru? Není sice tak hezká jako já, ale ošklivá není."

„A obléká se stejně nemožně jako ty? Nebo ještě hůř?" skočil jí do řeči Martin, který stál stranou a zíval nudou. Tenhle případ moc zábavy nesliboval.

„Co může vědět tlusťoch o módě, když myslí jenom na plnou mísu," odsekla Lucie.

„Martin není tlusťoch! A je pořád lepší pár liber tuku navíc než fialový plášť s oranžovým lemováním," zastal se svého přítele Lukáš. „Chceš říct, že v době vraždy byl tvůj bratranec za lékárníkovou dcerou?"

„Určitě," přikývla Lucie a nepřívětivě se mračila.

„Přiznal se?"

„Já nevím. Ale když jsem se Theofanie vyptávala…"

Martin ji zarazil. „Polykarp, Theofanie, Mizera… Případ s tak hloupými jmény nestojí za to, aby se jím člověk zabýval. Jdu spát."

„Polykarp je původem Řek, proto se jeho dcera jmenuje tak nezvykle," vysvětlovala rychle Lucie a chytila Martina za ruku. Bála se, aby neodešel, protože by ho určitě následoval i Lukáš. Tentokrát jí nešlo o zábavu. Měla svého bratrance ráda a chtěla mu pomoci.

Dokonce smířlivě zabručela, že bere zpět toho tlusťocha a slavnostně prohlašuje, že není.

„I kdyby lékárníkova dcera potvrdila, že u ní tvůj bratranec Mizera byl, nic to nedokazuje," uvažoval Lukáš. „Co když je její otec přistihl, začal křičet a vyhrožoval. Mizera se lekl a zabil ho."

„Na čí straně jsi?" sykla zlostně Lucie, pustila Martina, zaťala ruku v pěst a začala do Lukáše bušit. Chytil ji za zápěstí a snadno přinutil, aby toho nechala.

„Chci ti pomoci," bránil se zadýchaně. „Ale nejdřív musím mít jistotu, že je nevinný."

„Copak jsem ti to už neřekla?"

„Neuraz se zase, ale tvé slovo nic neznamená. Musím mít důkaz."

„Tak si ho najdi. Ten večer měl lékárník nějakou návštěvu," řekla a otočila se do šenku, odkud na ni volalo hned několik podnapilých mužů, aby rychle donesla další pivo, nebo jí napráskají. Chvatně ještě Lukášovi slíbila, že se mu odmění, pokud Mizeru osvobodí. Našpulila rty a dodala, že ani nebude muset v noci přelézat zeď. Pak se otočila a odběhla k sudům s pivem.

„To fakt stojí za námahu," šklebil se Martin. „Taková nabídka!"

„Nejít o tebe, tak ti pár vrazím," zlobil se Lukáš a zamířil ke dveřím. Na prahu se ještě zastavil a přísně svého přítele upozornil: „A jestli o téhle hloupé nabídce řekneš Fiorelle, opravdu ti jich pár vrazím, ať jsi můj přítel nebo ne. Lucie je namyšlená husa a tím to pro mě končí."

„Takže necháme Mizeru zemřít na popravišti?"

„To jsem neřekl," zavrtěl hlavou Lukáš. „Jestli je nevinný, zachráníme ho. Naše bratrstvo má přece hájit

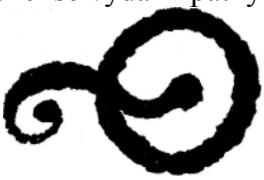
spravedlnost a hledat pravdu. Bez ohledu na to, co si myslí Lucie. Nebo co nabízí za naši pomoc, jasné?“

„Proč jsou všechny holky tak pitomé?“ povzdechl si zhluboka Martin.

„Všechny ne,“ trochu nesměle oponoval Lukáš. „Fiorella pitomá není.“

„Máš pravdu, jenže ona je kluk, na to nezapomínej!“ bránil svůj názor Martin.

Setmělou ulicí se vydali zpátky do Kožné uličky.

Giovanni da Ponte ani nestačil své dceři vylíčit všechno, co zažil během výslechu před inkvizičním tribunálem, když se z uličky ozval křik, že všichni mají vyjít ven. Rozmrzele vstal a s Fiorellou v patách opustil laboratoř. U všech dveří stáli švýcarští gardisté ve svých červenožlutých prostřihovaných nohavicích. V rukách drželi zapálené louče a světlo plamenů se odráželo od jejich vyleštěných ocelových přílbic. Jakmile vyšel Giovanni da Ponte s Fiorellou ven, pobídl je jeden z nich halapartnou, aby si stoupli ke zdi a zůstali tam. Potom se rozkročil na prahu laboratoře, aby nikdo nemohl dovnitř.

„O co jde?“ zlobil se Fiorellin otec vztekle. „Takhle nestoudně se mnou nezacházeli ani v Benátkách.“

„Tak se tam vrať,“ poradil mu hubený prelát s křivým nosem, který právě kráčel kolem. Na sobě měl dlouhou černou sutanu a vypadal jako krkavec. Rychle počítal, kolik alchymistů už na ulici je. Když došel k číslu devět,

spokojeně přikývl, že jsou všichni. Fiorella zaznamenala v šeru odlesk lysé hlavy saského alchymisty, který ještě před chvílí vyhrožoval, že uteče. Buď si to rozmyslel, nebo nestihl zmizet.

Prelát v černém se nervózně otočil a zamířil k východu z uličky. Teprve teď si Fiorella všimla, že tam čeká inkvizitor Hubert Hidalgo, rytíř z Calatravy. Cítila, že se jí srdce sevřelo obavami. Nebála se temných sil, nevěřila v ďábla, dokázala se ubránit hrubiánům a násilníkům, ale měla strach z lidí, kteří měli pokřivenou duši. Byla si jistá, že k takovým lidem patří i zlostně se tvářící inkvizitor.

Hubert Hidalgo zatím kráčel podél nízkých domků, u jejichž zdí stáli alchymisté císaře Rudolfa II. U každého se zastavil, zkoumavě si ho prohlédl a pomalu pokračoval dál. Když obhlídku skončil, hlasitě řekl: „Jeden z vás to spojenec ďábla. Já o tom nepochybovat.“ Pak přešel do španělštiny a jeho slova překládal prelát v černé sutaně: „Jinak by se onen člověk, jehož duše propadla zatracení a tělo skončí na hranici, nesnažil, aby zmizely stopy po úkladech pekla. Kde je netopýr?“

Fiorella vrhla s obavami pohled na stařičkého Raimunda. Ale stál zcela klidně a tvářil se netečně jako nevinnost sama. Okamžitě jí došlo, že se už stačil mrtvého netopýra zbavit. Vlastně to nebylo nijak těžké. Alchymistické laboratoře měly malá okénka, která ústila přímo nad hluboký hradní příkop. Byla by dala ruku do ohně, že tam netopýr skončil. Znala Raimunda a věděla, že je chytrý muž.

Zatím inkvizitor křičel a pomalu přidával na síle hlasu: „Kdo něco viděl, ať promluví. Zapřísahám vás, kdož jste nevinní, spaste svou duši a pomozte zachránit

nevinné křesťany.“ Ale zavilé mlčení mu bylo jedinou odpovědí. Kázal ještě dlouho a nakonec nařídil, aby vojáci prohledali laboratoře i všechny alchymisty.

Když mu asi za hodinu velitel švýcarských gardistů lámanou češtinou hlásil, že se nepodařilo nic objevit, zbledl a s potlačovaným vztekem chladně nařídil: „Do doby, než se věc vyšetří, nikdo neopustí tuhle ulici.Všichni alchymisti tu zůstanou.“ Obrátil se k nim čelem a třásl se hněvem. „A vám radím, abyste místo pokusů, které jsou veskrze kacířské, zpytovali duši a pilně se modlili. Ještě se uvidíme!“

Otočil se a rychle odešel. Alchymisté se tiše a se sklopenými hlavami vraceli do svých laboratoří. Ve všech panoval neuvěřitelný nepořádek. Většina měla do rána co dělat, aby rozházené věci vrátili na původní místo.

Ještě než se rozednilo, objevil se v laboratoři Fiorellina otce starý Raimund. Opatrně se rozhlédl, zda jsou v komnatě sami, zavřel za sebou dveře a trochu netrpělivě kývl na Giovanna da Ponte. „Je nezbytné, aby naši přátelé dole ve městě věděli o potížích, které se tak nečekaně objevily,“ vysvědoval tiše. „Každý z nás má určitě ve svém domě pár věcí, které by nejvyšší inkvizitor neměl najít, pokud by se rozhodl prohledat naše obydlí.“

„Nikdo nesmí opustit uličku,“ opatrně odpověděl Giovanni da Ponte. Věděl, že věřit se nedá nikomu, i když Raimund požíval mezi alchymisty té nejlepší pověsti.

„Nejvyšší inkvizitor výslovně řekl, že žádný alchymista nesmí odejít. O učednících se nezmínil.

Pokud vím, jsi jediný, kdo učedníka má. A shodou šťastných okolností je tady s tebou.“

„Stráže nepustí ven ani mého Rafaela,“ vrtěl hlavou Giovanni da Ponte. Měl o Fiorellu mnohem větší strach než o sebe.

„Může odejít tak, aby to stráže neviděly,“ pokračoval vemlouvavě starý alchymista. Sáhl pod plášť a vytáhl několik zapečetěných listů. Položil je na stůl a dodal, že jsou to dopisy ostatních alchymistů, které je nezbytné ještě v noci doručit. Jediný, kdo to může udělat, je Rafael.

„Nebudu riskovat, že Rafaela někdo chytí,“ protestoval otec. Fiorella stála stranou a mlčela, jak se na učedníka slušelo. Teď už to však nevydržela a polohlasně se ozvala, že ji určitě nikdo nechytí, ať se o ni nebojí.

Otec po ní šlehl přísně pohledem, ale Raimund se spokojeně usmál a obrátil se na ni. „Všiml jsem si, že jsi šikovný chlapec. Nemusíš se bát, vím o cestě, kterou se lze dostat z téhle uličky ven, aniž si toho někdo všimne.“

„Mohl bych se spustit po provaze z okna dolů do příkopu,“ vyhrkla Fiorella.

„Tam jsou stráže,“ vrtěl klidně hlavou Raimund. „Třeba by to vyšlo, ale třeba také ne. Nebudeme riskovat. Pojď se mnou.“

„Kam ho vedete?“ starostlivě bránil svou dceru Giovanni da Ponte.

„Mistře da Ponte, budu vám vděčný, pokud mi svěříte svého učedníka a nebudete se na nic ptát. Alešpoň teď, dokud nám hrozí nebezpečí od inkvizice,“ velitelsky odpověděl Raimund a zamířil ke dveřím. Fiorella mrkla uličnicky na otce, aby se o ni nebál, a následovala starého alchymistu. Otec si povzdechl a posadil se na lavici. Byl

nespokojený, ale věděl, že dcera je tvrdohlavá a těžko by ji mohl proti její vůli zastavit. Zvláště když šlo o bezpečí všech alchymistů.

V.

„Cítím se hrozně slabý. Možná se o mne pokouší horkost," naříkal ráno Lukáš, když ho přišel otec pokárat, proč už není v dílně a nerozdělal ve výhni oheň.

„To ti mám věřit?" bručel urostlý platnéřský mistr.

„Taky mám spoustu starostí," dodal opatrně Lukáš a posadil se. Rukama si protíral ospalé oči. „V noci jsem nemohl dlouho usnout. Proto jsem zaspal."

„Takhle je to," přikývl dobromyslně otec. Chvíli si ho mlčky měřil, než dodal: „S pravdou ven! O co jde?"

„Nu, opravdu se necítím ve své kůži…" rychle vysvětloval Lukáš, ale otec mávl netrpělivě rukou, ať si

výmluvy nechá na jindy. Pokrčil proto odhodlaně rameny a přiznal, že se mu dneska vůbec nehodí pracovat v dílně, protože by si potřeboval popovídat s několika lidmi ve městě. A že by se mu moc hodilo, kdyby ho otec nepotřeboval. Má přece v dílně ještě jednoho tovaryše a dva učně. Přílbice pro pana Petra z Lichtenburka dodělali minulý týden a nic zrovna nehoří, takže jeden den by se snad bez něj obešel.

„Pokud dovolíš, tak o tom, co hoří a co ne, by měl rozhodovat mistr, ne tovaryš," přísně odpověděl otec. „Prozradíš mi konečně, oč jde?"

„Slíbil jsem Lucii z šenku za rohem, že se pokusím zjistit, jak je to s jejím bratrancem. Víš, on…"

„Vím," zarazil ho urostlý platnéř. „Bratr mi o celém případu vyprávěl. Děláš, jako bychom v rodině neměli staroměstského rychtáře. Myslím, že Přibík nebude nadšený, když se mu budeš vrtat v jeho práci. Luciina bratrance usvědčil a vsadil do šatlavy, tak co bys ještě chtěl?"

„Co když je nevinný?"

„Každý může být nevinný. Ale to je věc úřadů."

„Dnešní den si odpracuju jindy," smlouval Lukáš.

„Pokud nepovolím, budeš fňukat až do večera. Jsi strašně tvrdohlavý. Děláš mi starosti, chlapče. Živí nás řemeslo, ne lítání po městě. A platnéřské řemeslo je zlatý důl. Copak se nám nevede dobře?"

„Nedávno jsi říkal, že každý člověk by měl hájit pravdu!"

„Jenže to jsem mluvil o víře… Budiž, dneska tě v dílně potřebovat nebudu. Opovaž se ale zaplést do něčeho jako minule. Mimochodem… Bude s tebou Rafael? Má na rozdíl od tebe alespoň trochu rozumu."

„Ještě jsem s ním nemluvil, ale určitě ano,“ kýval horlivě hlavou Lukáš, aby si otec souhlas nerozmyslel. Sotva platnéřský mistr opustil komnatu, jeho syn se rychle oblékl a vyběhl ven. Ukryl se v podloubí před domem písaře Cypriána a schovaný za sloupem vyhlížel do ulice. I když bylo záhy po svítání, kolem vládl čilý ruch. Od brány směřovali na rynek trhovci se zbožím.

Konečně vyšel písařův Martin na ulici. Dojídal kus makové buchty, nenápadně se podíval do podloubí a naznačil svému příteli, že o něm ví. Loudavě se vydal směrem ke Klementinské koleji. Sotva zašel za roh, zastavil se.

„Nejvyšší čas, že jdeš,“ plísnil ho Lukáš a rukou si upravoval vlasy, protože mu je rozcuchal vítr.

„Nemohl jsem z domu odejít dřív. Kdybych se pořádně nenasnídal, bylo by to matce podezřelé,“ vykládal Martin. Uhnul přátelské herdě, jíž ho chtěl Lukáš pozdravit, a zabručel: „Jestli se pokusíš ještě jednou do mě šťouchnout, půjdu do školy.“

„Tobě to vadí?“ divil se s hraným překvapením Lukáš. Náhle se výraz jeho obličeje změnil a Lukáš polohlasně sykl: „Pozor! Tamhle je stará Bieglová.“

Vdova v černém se k nim kolíbala tak rychle, jak jen jí obtloustlá postava dovolovala. Sladce se usmívala, protože pochopila, že ti dva mají něco za lubem. Martin i Lukáš ji dobře znali. Kolik už nadělala mrzutostí. Sbírání klepů a jejich roznášení po sousedech byla její záliba.

Stará Bieglová se u nich zadýchaně zastavila a vyzvídala, jestli se půjdou podívat na jarmark. Chápe, že by písařův syn měl jít do školy, ale takováhle podívaná se přece nenaskytne každý den.

„K čemu mě to navádíte?“ ctnostně se podivil Martin. „Samozřejmě půjdu do školy. Páter Ignácius slíbil, že nám dnes bude vyprávět, jak škodí lidské duši pomluva. Buďte sbohem!“ Martin se otočil a rozběhl se ulicí směrem ke Kamennému mostu. Lukáš utíkal za ním, ale ještě se stačil otočit a vypláznout na vdovu jazyk.

„Jen počkej, ty antikriste!“ volala rozhořčeně a zamířila k domu pasíře Adama Michny, aby mu pověděla, jak nezdvořile se jeho syn chová na ulici.

Alchymista Raimund zamířil s Fiorellou v patách do své laboratoře. Sám pečlivě zavřel dveře. Došel k polici, kde měl složené alchymistické přístroje a také několik starých knih vázaných ve vepřovici. Sebral největší z nich a položil ji na stůl. Pak se vážně obrátil na Fiorellu.

„Jsi alchymistický učeň, proto ti nemusím vykládat, kdo byl Hermes Trismegistos.“

„Jistě, nemusíte,“ souhlasila Fiorella stejně vážně. „Byl zakladatelem tajných věd a my všichni jsme jeho následovníci.“

Alchymista spokojeně přikývl a poté ji vyzval, aby nad knihou přísahala, že nikomu nepoví o tom, co jí nyní ukáže. Fiorella chvilku váhala, neboť věděla, že přísahat na Herma Trismegista je pro alchymisty víc než přísahat na Bibli svatou. Ale zvítězila zvědavost. Položila dva prsty na hrubou kůži, v níž byla kniha vázaná, a opakovala po Raimundovi slavnostní slib mlčení.

Jakmile odbyli přísahu, starý alchymista vrátil knihu zpět na polici a pokynul Fiorelle, aby s ním šla do laboratoře, v níž zavraždili Guldrama z Oybinu. V místnosti bylo uklizeno a zmizela i skvrna od krve z dlaždic na podlaze. Společně zamířili k výhni u zadní

stěny. Byla vyhaslá, v topeništi ležela nepatrná hromádka popela a na troj nožce byl připraven tyglík. Raimund vše odsunul stranou a ukázal Fiorelle, aby vylezla na kamenný podstavec, nad nímž se otevíral široký otvor do komína. „Vyhoupni se nahoru," řekl a snažil se, aby jeho hlas zněl klidně. „Půjde to, jsou tam zatlučené železné skoby. Až vlezeš do komína, najdeš po straně malá kovová dvířka. Otevři je, za nimi je úzká chodbička. Budeš muset lézt po čtyřech, ale jsi štíhlý, tobě to nebude dělat problémy. Na konci chodbičky najdeš jiná dvířka. Otevřeš je a ocitneš se na chodbě za hradní kuchyní. Teď by tam neměl nikdo být. Vylezeš a dvířka za sebou pečlivě zavřeš."

„Tajná chodba?" vydechla překvapeně Fiorella.

„Něco takového… Abys rozuměl, Rafaeli, tohle byla kdysi má laboratoř. Proto o průchodu vím."

„Tudy se sem mohl dostat vrah."

„Pochybuji. Mnoho lidí o cestě neví. A dá se použít, jen když je výheň vyhaslá. Včera tu mistr Guldram prováděl nějaké pokusy a pod komínem hořel oheň. Nechme však zbytečných řečí. Víš, co máš dělat?"

Fiorella přikývla a rukou ukázala na koženou brašnu, v níž měla listy od dvorských alchymistů a lístek se jmény, komu je má doručit.

„Zjisti, co se o vraždě povídá," připomněl ještě starý Raimund, když Fiorella mizela v komíně a v otvoru byly vidět už jen její nohy. „Chceš mě hned po ránu naštvat?" bručel dobromyslně staroměstský rychtář Přibík, když k němu do jizby vstoupil synovec Lukáš se svým přítelem Martinem a oznámil, že by se rád dozvěděl pár podrobností ohledně smrti lékárníka Polykarpa.

Přibík byl starší než Lukášův otec. Začínaly mu už šedivět vlasy i vousy, postavu měl však statnou, a proto lidé obvykle hádali, že je mladší. Mezi sousedy měl respekt, neboť husté obočí dávalo jeho obličeji zamračený výraz. Přesto mu konšelé už několikrát vytkli, že by měl být přísnější. Výtka nebyla tak docela spravedlivá, protože staroměstský rychtář byl na lotry přísný víc než dost. Ale drobné prohřešky uměl přehlížet.

„Nezlob se," omlouval se Lukáš. „O nic nejde. Jen jsem se chtěl na pár věcí zeptat."

„Kdyby se mě přišla zeptat některá z městských drben, bylo by mi jasné, že jí jde o senzaci a bude ji roztrubovat po městě. To určitě není tvůj případ. Takže mám jediné vysvětlení. Bratrstvo se chce v případu vrtat, abyste dokázali, že jsem opět uvěznil nevinného. Jednou se vám povedlo zločince chytit. Dokonce jsem vám byl tehdy vděčný, protože jste našli ukradené městské peníze. Ale nechcete snad tvrdit, že se mýlím pořád? Mimochodem, kde máte Fiorellu?"

„Zůstala s otcem na Pražském hradě. Asi má něco neodkladného, nepřišla domů ani na noc."

„Hm… A co si o případu myslí ona?"

„Nic, ještě o něm neví," vysvětloval Lukáš.

Staroměstský rychtář Přibík mírně naklonil hlavu a zkoumavě si prohlížel chlapce, kteří stáli před ním. „Kdyby tu byla i ona, možná bych zaváhal, jestli jsem opravdu při vyšetřování neudělal chybu," řekl trochu jízlivě. „Nevykládej mi, že jste něco objevili vy dva sami. Bez ní. Tomu nevěřím."

„Netvrdím, že jsme něco objevili," hájil se rozmrzele Lukáš. „Slíbil jsem Lucii od Zlatých šišek, že se pokusím zjistit, zda opravdu vraždil její bratranec."

„Takhle to je," vesele se zasmál staroměstský rychtář, natáhl ruku pro korbel a s chutí se napil ječného piva. „V tom případě budeme spolu hotoví raz dva. Budeš muset Lucii zklamat. Ale já si myslím, že to bude jenom dobře. Není nic protivnějšího, než když ti chce cizí dívka projevovat vděčnost. Navíc by se to asi nelíbilo Fiorelle, protože…"

„Neštvi mě," rozzlobil se Lukáš. „O všem Fiorelle povím."

„Jak myslíš," krčil rameny rychtář Přibík. „Tak poslouchejte, vy dva. Před pěti dny večer, přesně na svatou Voršilu, kdosi zavraždil lékárníka Polykarpa. Přímo v jeho apatyce. Nic v ní neukradl. Dokonce ani peníze nevzal. Takže žádný lupič, jasné? Vraždil někdo, kdo se chtěl pomstít nebo něco podobného. A muselo jít o člověka, který lékárníka dobře znal. Přece by nikdo nezabil cizího člověka pro radost, že?"

„S tímhle vším souhlasím," přikývl Lukáš, který pozorně strýce poslouchal.

„Jsi opravdu hodný," poznamenal staroměstský rychtář. „Kdo tedy připadá do úvahy?"

„Kolem lékárny je spousta domů," namítl Martin, který až dosud mlčel.

„V noci viděla stará Bieglová tovaryše Mizeru lézt přes zeď, která odděluje Polykarpův dům od dvora huntýře Špačka."

„Byla noc. Jak ho mohla poznat?"

„Přísahá, že to byl on. Tehdy byl úplněk a bylo jasno. Dokonce popsala široký modrý plášť, který měl na sobě. Přesně takový patří huntýřovu tovaryši."

„Modré pláště nosí kdekdo."

„Ale z těch, kteří sousedí s domem staré Bieglové, je Mizera jediný. A přitížila mu ještě jedna okolnost. Odmítá prozradit, co tam pozdě v noci dělal. To je skoro jako přiznání, nemyslíte? Kdyby měl čisté svědomí, hájil by se.“

„Třeba chrání čest lékárníkovy dcery,“ namítl nespokojeně Lukáš. Vše, o čem zatím strýc mluvil, věděl. Proto si následující námitku pečlivě připravil: „Určitě byl s ní a stydí se říct pravdu.“

„Jenže ten večer nebyla Theofanie doma,“ vyrukoval vítězoslavně staroměstský rychtář Přibík, znovu se napil a spokojeně mlaskl. „Mizera… už to jméno je podezřelé, nemyslíš? Tak tedy, tovaryš Mizera ničí počestnost nechrání. Mlčí proto, že je vrah, jasné?“

„To jsme netušili,“ zaraženě řekl Martin a trochu vyčítavě se podíval na svého přítele. „Tak asi abychom šli.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil bodře staroměstský rychtář.

„Strýčku, vadilo by ti, kdybych si na chvíli s uvězněným tovaryšem popovídal?“ zeptal se Lukáš hlasem, jako když se tonoucí stébla chytá.

„Vadilo. Copak neznáš nařízení městské rady?“

„Moc jsi nám nepomohl.“

„Nejsem tady od toho, abych vám pomáhal,“ bručel rychtář Přibík a vstal od stolu. „Odpovídám za pořádek ve městě. Čím dříve se zbavíme všech mizerů, tím budeme žít bezpečněji.“

„O mém otci jste také tvrdil, že je zločinec,“ připomněl Martin. Než stačil ještě něco dodat, rychtář Přibík zvedl ruku a zlostně zařval: „Ven!“

Fiorella roznesla dopisy a zaběhla rychle do jejich domu U Bradýře. Podle pokynů otce ukryla do tajné skrýše ve sklepení peníze, dopisy a také otcovy alchymistické knihy. Nebylo v nich sice nic, co by bylo zakázané, ale pokud případ vyšetřovala inkvizice, bylo lepší zůstat obezřetný.

Zamířila Kožnou uličkou k výstavnému domu pasíře Adama Michny. K jejímu velkému zklamání nezastihla Lukáše v dílně. Umouněný žlučovitý tovaryš, který na kovadlině roztepával široký plát železa, jí nepřívětivě sdělil, že Lukáš si může dovolit všechno, když je mistrův syn, a on to musí odřít za něj. Pak jízlivě dodal, že se Lukáš zmínil o Lucii z šenku U Zlatých šišek. Možná je s ní.

Fiorella se otočila a vyběhla bez rozloučení z dílny do mázhauzu. Měla pocit, jako by se jí do očí draly slzy. Ale zastavila se, protože zaslechla přísný pasířův hlas: „Kam letíš, Rafaeli?“

„Hledám Lukáše.“

„Já myslel, že jste spolu,“ divil se mistr. „Povídal něco o tom vašem bratrstvu. Že prý má cosi důležitého, abych mu dneska dal volno.“

„Určitě to je důležité,“ sklopila oči k zemi,

„Šel někam s Martinem,“ pokračoval pasíř dobromyslně. „Před chvílí tu byla stará Bieglová a stěžovala si na ně. Potkala je a něco na ni pokřikovali. Neposlouchal jsem ji, babu hádavou, takže ti přesně nepovím, o co šlo. Ale zasloužil by pár ran holí, ten můj pacholek.“

„Souhlasím s vámi,“ přikývla živě Fiorella a rychle opustila překvapeného pasíře. Vyběhla na ulici a chvíli váhala, co dál. Mohla by se zeptat paní Apoleny. Jenže v

některých situacích, zvláště pokud šlo o jejího syna Martina, byla tahle žena stejně podezřívavá jako nejvyšší inkvizitor. Nakonec si řekla, že nejlepší bude zajít za roh do šenku U Zlatých šišek a vyjasnit si přímo na místě, co má Lucie s Lukášem.

Opatrně se plížila ve stínu podloubí kolem domu písaře Cypriána, aby ji paní Apolena nezahlédla. Obešla nároží domu U Bradýře a ocitla se v široké a rušné Železné ulici, která vedla od Havelské brány ke Staroměstskému rynku. Nad vchodem šenku U Zlatých šišek visel zelený věnec, výčep byl skoro prázdný. Všichni lidé byli na jarmarku. U sudů v zadní části klenuté místnosti stál šenkýř Křišťan a zíval nudou. Když se otevřely dveře, podíval se na příchozího s nadějí, ale jakmile zjistil, že je to jen učedník alchymisty z domu na nároží, upadl do původní apatie. Fiorella se na prahu zastavila a rychle se rozhlížela. Lucii nikde nezahlédla. Chvíli váhala, pak si dodala odvahy a došla až k šenkýři. Pozdravila a optala se na jeho neteř.

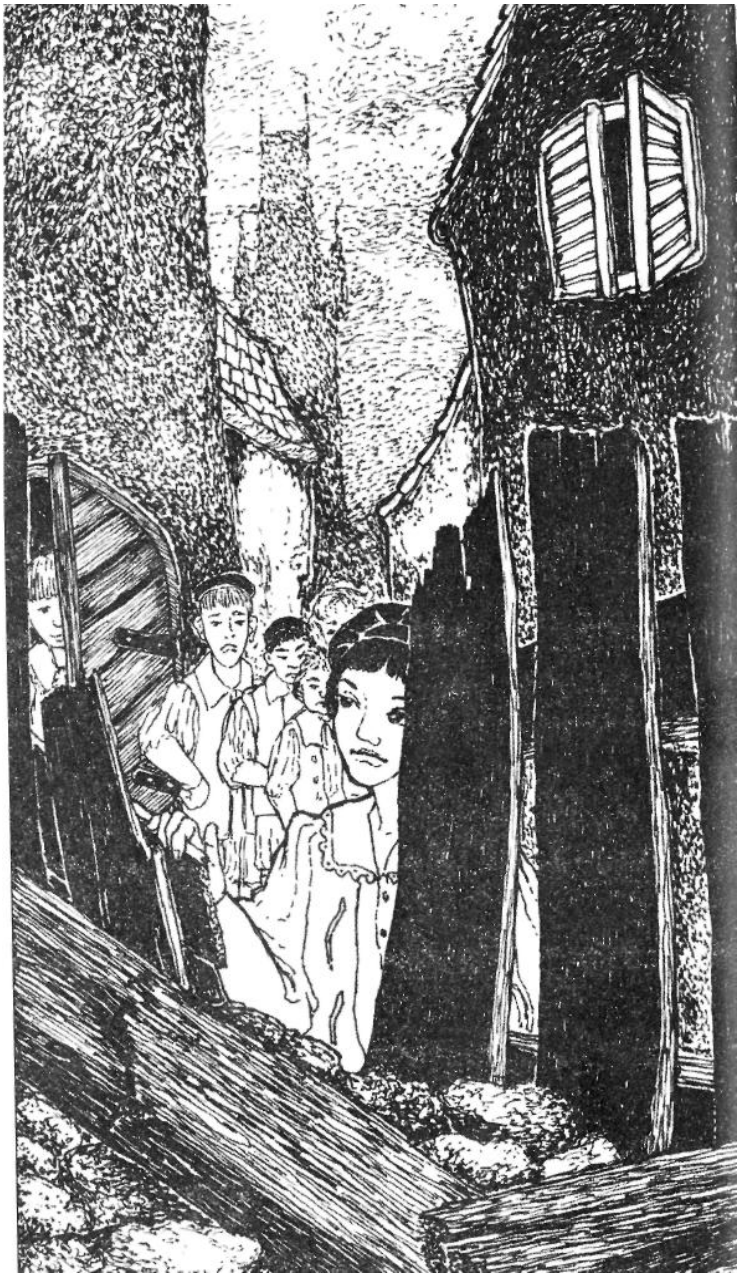
„Proč to chceš vědět?“ ostře odsekl šenkýř Křišťan a narovnal se. „Lucie je slušné děvče a nevidím důvod, aby ses o ni zajímal.“

„Je tady, nebo ne?“ ostře vyjela Fiorella a rukou bezděčně sjela k opasku, kde měla zavěšenou malou dýku s ozdobnou rukojetí. Tím hospodského natolik popletla, že okamžitě úslužně vyhrkl, že Lucie má dnes dopoledne volno. Je přece jarmark, tak ať si užije. Tady stejně žádná práce není. Načež se vzpamatoval a rozkřikl se, co to má znamenat. Fiorella ho už neposlouchala. Otočila se a vyběhla zpátky na ulici.

Horečnatě uvažovala. Lucie dostala volno. A zrovna dneska si na otci vyvzdoroval volno i Lukáš. Přitom

dobře věděla, že nic nenáviděl tolik jako chození po jarmarku a obhlížení stánků se zbožím. Kvůli trhu volno určitě nechtěl. A že ho ráno viděla stará Bieglová spolu s Martinem, ještě nic neznamenalo. Otec měl pravdu, když ji varoval, aby nikomu nevěřila. A svobodným mládencům už vůbec ne. Pohodila vzdorně hlavou. Ostatně, jestli Lukáš chce, ať si chodí třeba s Lucií. Zvedla ruku a sevřela malý křišťál, který nosila zavěšený na krku. Znamení čistoty. A také symbol věrného přátelství jejich bratrstva.

Otočila se a loudavě zamířila ke Kamennému mostu, aby se vrátila na Pražský hrad. Co by tu ještě dělala?

VI.

Fiorella došla ke staroměstské radnici. Byl tady nával, protože vozy trhovců stály i na kraji podloubí a před vchodem do radnice. Nevšímala si toho. Razila si cestu davem a zlostně odstrkovala lidi, kteří se jí připletli do cesty. Nenáviděla je. V tu chvíli jí bylo jedno, že na Pražském hradě vyšetřuje inkvizice. Najednou zaslechla rozhořčený křik: „Pomoc, zloděj!“Zastavila a zvědavě se rozhlížela. Od kašny k ní pádil slušně oblečený muž, mával rukama a křičel, co mu síly stačily: „Zloděj, zloděj!“ Několik kroků za ním běžel rudolící kupec a

špatnou češtinou křičel totéž. To Fiorellu zaujalo. Lidé se rozestupovali a dychtivě se rozhlíželi, kde vlastně zloděj je, ale kromě těch dvou nikdo jiný neutíkal. Fiorella okamžitě pochopila, a když k ní první muž doběhl, převrhla mu přímo pod nohy koš s velikými hlávkami zelí. Muž o koš zakopl a s kletím se svalil na zem. Cizí kupec k němu doběhl, skočil po něm a zadýchaně vysvětloval, že tenhle člověk je zloděj. „Vidět, vidět, tady látka!“ křičel a ukazoval na štůček sukna, který měl chycený muž zastrčený v nohavicích. „Ta má,“ vysvětloval kupec a látku si přitiskl na tělo, jako by našel ztracené dítě.

Povaleného muže se ujali dva městští biřici, kteří až dosud líně zevlovali u radnice. Zloděj se naštvaně podíval po Fiorelle a sevřenými rty procedil, že jí pěkně děkuje. Víc říci nestihl, protože ho obklopil dav měšťanů. Všichni mu spílali a hrozili pěstmi. Biřici si razili cestu davem, aby spoutaného zloděje dopravili na rychtu.

Fiorella si jich přestala všímat. Pomohla spravedlnosti a tím to pro ni skončilo. Náhle ji napadlo, kdo asi pomůže jí. Širokou ulicí kráčela ke Kamennému mostu a přemýšlela o životě. Najednou ji přepadl neodbytný pocit, že ji někdo sleduje. Zastavila a sklonila se, jako by si chtěla upravit škorně. Přitom se nenápadně rozhlížela. Zahlédla, jak se za vůz venkovana, který na trh přivezl spoustu zeleniny, schoval ušatý kluk v soukenných nohavicích. Hned ho poznala. Patřil k partě z Caletné. Kluci z Caletné byli jejich nepřátelé. Zvláště od doby, kdy je potupně rozehnala pomocí barevného ohně a bouchacích kuliček. Tohle jí nemohli zapomenout. Narovnala se a zvolnila.

Kluci z Caletné byli čtyři a sledovali ji. Ukrývali se za povozy a do podloubí, ale příliš šikovní nebyli. Hned pochopila, o co jim jde. Chtějí ji chytit, zatáhnout do nějaké postranní ulice a tam jí nařezat. Bratrstvo křišťálu a kluci z Caletné měli mezi sebou nevyřízené účty.

Kdyby zrovna nebyl jarmark, snadno by jim unikla. Stačilo vyrazit k bráně u Kamenného mostu, proběhnout ven za hradby a byla by v bezpečí. Jenže během trhu byla brána zacpaná lidmi. Musela by počkat, až ji strážní pustí, a kluci z Caletné by ji snadno chytili. Rychle přemýšlela, co udělá. Jako na vztek s sebou neměla vůbec nic. Když odcházela z alchymistické laboratoře, myslela na inkvizici a nenapadlo ji vybavit se pomůckami z nepřeberného otcova arzenálu. Měla jedinou šanci – pokusit se jim zmizet v křivolakých uličkách.

Loudavě dorazila k honosné jezuitské koleji. Kráčela bezstarostně, jako by o pronásledovatelích nevěděla.

Jakmile se ocitla u průchodu, rozběhla se. Kluci z Caletné byli překvapeni a chvíli trvalo, než vyrazili za ní. Podařilo se jí získat slušný náskok. Teď už to vypadalo nadějněji. Utíkat uměla a za těch pár měsíců, co zde žila, znala Staré Město pražské velice dobře.

Proběhla do Kaprovy ulice a hned odbočila k Židovskému Městu. V běhu zahlédla roh rychty. Občas se ohlédla, její pronásledovatelé byli vytrvalí. Dařilo se jí udržovat slušný náskok, ale setřást je se nepovedlo. Uvažovala, kudy má pokračovat. Nakonec se rozhodla oběhnout hradby Židovského Města a zadem se vrátit do Kaprovy ulice. Pak by měla volnou cestu na Staroměstský rynek a přes něj domů do Kožné. Tam by se za ní neodvážili.

Právě když se nad střechami domů vynořily věže Anežského kláštera, zděšeně se zastavila. Úzká ulička za Židovským Městem byla přehrazená dřevěným plotem. Vzpomněla si, že tu nedávno spadl jeden zchátralý dům a začali ho opravovat.

„Tamhle je," uslyšela za sebou nadšený křik ušatého kluka v hnědých soukenných nohavicích. Ukazoval na ni a pitomě se křenil. Otočila se a zaťala pěsti. Byla odhodlaná, že svou kůži nedá lacino. Kluci z Caletné zastavili na kraji uličky a prudce oddechovali. Chvíli se dohadovali a nakonec se pomalu vydali k ní. Stále budila respekt. Na kouzla, která prováděla, nezapomněli.

„Pomodli se, jestli umíš," jízlivě křikl vysoký zrzek.

„Stejně ti to nepomůže. Tolik jsi jich v životě nedostal, co ti teď naložíme my," sliboval černovlasý pořízek s křivým nosem.

Přesně ve chvíli, kdy se kluci z Caletné rozběhli k Fiorelle, vynořili se ze vrat domu u dřevěné ohrady Lukáš s Martinem. Lukáš skočil po vysokém zrzkovi a pěstí ho srazil k zemi. Pak chytil za límec ušatého kluka v hnědých nohavicích, otočil ho k sobě zády a mohutně nakopl. Martin zatím složil k zemi kluka s křivým nosem. Poslední na nic nečekal. Protože běžel vzadu, stačil se otočit a pelášil pryč.

„Je to past," křičel ušatý kluk v hnědých nohavicích. Lukáš s Martinem byli v bitkách dobří. Právě proto, že v Kožné bydleli jen sami dva, museli se umět rvát s přesilou. I kdyby byli sami, kluci z Caletné by si na ně ve čtyřech netroufli. Navíc tu byl ještě ten nový učeň. A kdo ví, zda neměl v kapse připravené zase nějaké kouzlo.

„Honem, zdrháme," volal zrzavý pořízek. Zvedl se ze země a pelášil za svými druhy.

„Na poslední chvíli," usmála se vděčně Fiorella. „Kde se tu berete?"

„Máme tu nějakou práci," mávl ledabyle rukou Lukáš a oprašoval si nohavice.

Fiorella se přestala usmívat a vyhrkla: „A kde máte ji?"

„Koho?" nechápal Martin. Nadýmal se ještě víc než jeho starší přítel. Takové vítězství! Předpokládal sice, že ho zítra kantor za dnešní nepřítomnost ve škole potrestá, ale za tohle to určitě stálo.

„No přece ji. Tu holku z hospody," umíněně odpověděla Fiorella.

„Ty myslíš Lucii?" pochopil Lukáš a chvíli se na Fiorellu zadíval. Pak se hlasitě rozesmál. „Martine, podívej se, jestli ji náhodou nemáš v kapse."

„Já si myslím, že ji v kapse budeš mít ty," pochopil okamžitě Martin jeho žert. „Nebo že bychom si ji odložili tamhle k plotu?"

„Hlavně, že se bavíte," rozzlobila se Fiorella. Chtěla se uraženě otočit a odejít. Ale Lukáš ji chytil za ruku a trochu provinile poprosil, aby zůstala. „Nezlob se, měli jsme ti o tom říct. Jenže jsme tě nemohli nikde sehnat. Nepřišla jsi v noci domů. A tenhle případ nesnese odklad. Za pár dní bude soud."

„Doufám, že s Lucií," odsekla Fiorella, ale už se nemračila. „Vysvětlíš mi to? Vůbec netuším, o čem mluvíš."

Lukáš jí rychle pověděl o vraždě lékárníka Polykarpa a že obviněným je Luciin bratranec. Během řeči ho neustále přerušoval Martin, aby doplnil Lukášův výklad. Tím pádem vysvětlování trvalo dost dlouho, ačkoliv zatím nezjistili skoro nic. Na závěr Martin dodal, že

Bratrstvo křišťálu by mělo pomáhat všem nespravedlivě pronásledovaným, i kdyby to byla samotná Lucie.

„Proč o ní pořád mluvíš?“ zlobila se Fiorella. „Naše zásady znám stejně dobře jako ty.“

„No, já jen, že Lukáš za to opravdu nemůže,“ vysvětloval Martin a v očích mu hrály veselé ohníčky. „Kdybys ho slyšela, jak mu bylo nepříjemné ujmout se té věci. Pořád jen, co si Fiorella pomyslí. To já ho přemlouval, aby…“

„Nevymýšlej si,“ rozzlobil se Lukáš a zdálo se, že trochu zčervenal. Fiorella se mu líbila, ale nikomu by to nahlas nepřiznal. Proto rychle odváděl řeč jinam. Vyzvídal, proč nebyla v noci doma.

„To je dlouhé vyprávění,“ řekla opatrně. Nebyla si jistá, zda jim má o vraždě alchymisty Guldrama z Oybinu říct. Ne proto, že by jim nedůvěřovala. Do tak nebezpečného dobrodružství je však opravdu zatáhnout nechtěla. S inkvizicí nebyly žerty. Proto se raději vrátila k lékárníkově vraždě: „Ještě jste mi neřekli, proč jste tady. Taková náhoda.“

„Bůh vedl tvé kroky sem,“ přikývl Martin a zbožně se pokřižoval. „Abys rozuměla…“

„Rozuměl,“ skočila mu do řeči Fiorella a ukázala na svůj oblek. „Teď jsem Rafael. Nevíš, kdo nás může slyšet.“

„Z tebe by se jeden zbláznil. Tenhle dům u ohrady patří lékárníkovi Polykarpovi. Zrovna jsme se tam chtěli začít vyptávat. Tady ho zavraždili, jasné?“

„Jasné,“ přikývla a se zamhouřenýma očima si prohlížela výstavné průčelí patrového domu. Jeho zdi zdobila černobílá sgrafita a vedle vrat se nacházel malý výklenek se sochou svatého Rocha, patrona lékařů a

ochránce proti moru. Rukou ukázala na sousední vysoký dům se špičatou střechou. Byl hodné starý a určitě by už potřeboval opravit. „Tenhle patří tomu huntýřovi?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Lukáš. „Špačkův dům sousedí s lékárníkovým zezadu. Průčelí má v sousední ulici. Tenhle vedle, věř nebo ne, patří synovi staré Bieglové.“

„Té drbny?“ podivila se Fiorella upřímně. „V tom případě ani nemá cenu dál pátrat. Stačí, když se na všechno vyptáme jí. Kdyby to udělal rychtář, měl by svého vraha hned.“

„Kdo myslíš, že viděl Luciina bratrance v noci přelézat zeď dvora? Normální lidé by už dávno spali. Ale baba číhala a kvůli tomu dostane Mizera oprátku.“

„I tak bychom si s ní měli promluvit,“ trvala na svém Fiorella.

„Jak chceš,“ pokrčil rameny Martin. „Jen tě upozorňuji, že jsme s ní měli ráno drobné nedorozumění.“

„Chvíli vás nechám samotné a už děláte ostudu,“ vesele ho kárala Fiorella. „Jste nezdvořilí ke stařenkám a navíc se točíte kolem holek z hospod.“

„Tak to ne,“ zvedl důležitě prst Martin. „Práci si vždycky dělíme. Já urážím stařenky a Lukáš se točí kolem holek. A nejenom těch z šenků.“

„A kolem jakých ještě?“ vyzvídala Fiorella.

„Tak, obecně,“ pokrčil rameny Martin a na poslední chvíli uhnul před herdou, jíž ho chtěl počastovat Lukáš. Tentokrát však nebyla míněna přátelsky.

Dům huntýře Špačka nebyl veliký, ale byl solidně postavený. Nedávno si huntýř nechal rozšířit okna a místo původních úzkých, podobných střílnám, si dal osadit moderní široká okna s kamenným ostěním. Všechna byla zasklená terčíky vsazenými do olova. Huntýř Špaček byl na první pohled zámožný muž.

„Kde na to vzal?“ divila se Fiorella, když se zastavili v široké ulici vedoucí k Anežskému klášteru. „Řezníci bohatí jsou, ale huntýři stěží. Smějí přece porážet jen dobytek sousedům a maso prodávat nesmějí vůbec. Nebo jen výjimečně. Huntýři žijí jen z milosti řeznického cechu.“

„Jak vidíš, i tohle řemeslo vynáší,“ pokrčil bez zájmu rameny Lukáš. Ale Martin zavrtěl hlavou a začal vysvětlovat, že se huntýř Špaček bohatě oženil a dostal královské věno. Kromě domu má ještě statek Na Pekařce a mlýn někde v Podolí. „Ty už jsi skoro jako stará Bieglová,“ rozmrzele bručel jeho přítel. Zlobil se, že mu to neřekl dříve.

„Povídal to otec. Jako písař se na radnici dozví spoustu užitečných věcí,“ bránil se Martin. Byl hrdý, že ví něco, co jeho starší přítel ne.

„Proto si může dovolit tovaryše,“ souhlasila Fiorella. „Půjdeme dál?“

„Všichni? Aby se nás nepolekali. Vypadáme jako procesí,“ vrtěl hlavou Lukáš. „Možná by měl Martin zůstat na ulici a hlídat.“

„Proč zrovna já?“ bránil se rozhořčeně.

„Copak jsi neříkal, že se o práci dělíme?“ nadhodil nevinně Lukáš. „Je logické, že Fiorellu bych měl doprovodit já, když už jsi mě pasoval.“

„Na nikoho jsem tě nepasoval. A tohle je Rafael!“ zlobil se Martin a jako první vyrazil ke vratům huntýřova domu. Sotva je otevřel, ozval se ostrý psí štěkot a vzápětí se na ulici vyřítili dva velcí černí psi a hnali se po Martinovi.

„Pomoc!“ zaječel a přes svou obtloustlou postavu se hbitě vyšvihl na zeď sousedního domu. Psi se postavili na zadní, předními prackami se opírali o zeď a rozzuřeně chňapali po jeho nohách.

„Pejsánkové, já vám nic neudělám,“ přemlouval je trochu rozechvěle. „Podívejte, tamhle na ulici stojí další lidi. Štěkejte zase chvíli na ně.“

„Nás si ani nevšimnou,“ smál se pobaveně Lukáš. „A můžeš mi říct proč?“ zlobil se Martin. Na zdi byl v bezpečí a už se tolik nebál.

„Protože jsme na rozdíl od tebe hubení. Jdou jen po tlouštících,“ vysvětloval Lukáš. Potom zamířil klidně k oběma psům, a když byl skoro u nich, křikl: „Mazlíku, Pvino, domů!“

Psi sklopili uši a začali přátelsky vrtět ohony. Obrátili se k Lukášovi, olízli mu ruku a nechali se odvést zpátky do huntýřova domu.

„To mě podrž,“ vrtěl nechápavě hlavou Martin. Seskočil dolů ze zdi, přitom nedůvěřivě pokukoval po vratech. Když se jeho přítel vrátil, vyhrkl: „Jak jsi to dokázal?“

„No, můj otec sice nenosí domů užitečné informace z radnice,“ jízlivě vysvětloval Lukáš, „zato občas prodá štěňata od našich psů.“

„Chceš říct, že tyhle dvě hrozné bestie jsou chlupatá klubíčka, co se narodila vaší fence předloni?“ mračil se Martin.

„Už je to tak," přikývl Lukáš. Na ulici vyběhla vysoká kostnatá žena v nákladných šatech z drahého brokátu. Přísně se rozhlížela, co se děje. Když zahlédla trojici mladíků, zeptala se jich, proč obtěžují, a že měli štěstí, poněvadž jejich psi pobudy nemají rádi.

„Alespoň vidíte, že vám můj otec prodal nezkažené psy, paní Barboro," řekl Lukáš, nepatrně se uklonil a huntýřově ženě se představil.

„Ty jsi ale vyrostl," podivila se měšťanka. Už se nemračila. Optala se, co chtějí.

„Jen jsem šel kolem s přáteli a napadlo mě, že se podívám, jak se daří našim psům…"

„Mým," opravila ho paní Barbora. „To za prvé. A za druhé si vymýšlíš. Pojďte dál a povězte mi, co doopravdy chcete."

VII.

Huntýřova žena usadila všechny tři ke stolu, zavolala kuchařku, aby přinesla pár koláčků, a obrátila se na Lukáše, aby jí řekl pravdu.

„Je to vlastně jednoduché," pokrčil rameny, jako by se omlouval. Když chtěl, uměl vypadat hodně bezradně, protože věděl, že dospělí nemají rádi sebevědomé lidi. A o dětech to platilo dvojnásobně. „Zajímá nás mord, co se tu stal, vzácná paní."

„Tu vzácnou paní si nech od cesty," zabručela potěšeně. „Senzace, viďte?"

„Nu, ani moc ne," řekla Fiorella. „A když, tak smutná."

Žena zamyšleně přikývla a chvíli mlčela. Pak se pozorně zadívala na Fiorellu, až se ošila. Takové pohledy neměla ráda. Pokud byla v chlapeckém, bála se, aby její převlek někdo neodhalil.

„Smrt každého člověka je smutná," řekla po chvíli paní Barbora tiše a zbožně se pokřižovala. „Proto bychom měli žít tak, abychom byli kdykoli připraveni předstoupit před Pána našeho s duší bez hříchů. Moc o mordu nevím a asi vám nic zajímavého nepovím. A vůbec… proč se na něj vyptáváte?"

„Jistá důvěryhodná osoba nás požádala, abychom zjistili pár maličkostí," řekla klidně Fiorella a současně vrhla káravý pohled na Lukáše. „Ona osoba se domnívá, že váš tovaryš žádný zločin nespáchal. Pokud tedy vyvstaly pochybnosti, chceme mít čisté svědomí. Každý křesťan by měl pomoci, aby netrpěl nevinný!"

„Kdo vás požádal o pomoc?" chtěla vědět paní Barbora a rukou si začala bezděčně upravovat husté hnědé vlasy, které měla stočené a zakryté síťkou zdobenou barevnými korálky. Její klid byl tentam.

„Důvěryhodná osoba, která nechce být jmenována," vysvětlila Fiorella důrazně. „Myslíte, že to váš tovaryš opravdu udělal?"

„Já… já nevím," zakoktala se huntýřova žena a v obličeji se jí mihl strach. „Náš tovaryš se zdál být slušný mladík. Neznám ho tak dobře, abych mohla s čistým svědomím prohlásit…"

„Předpokládám, že jste byla doma tu noc, kdy zavraždili lékárníka Polykarpa. Nevšimla jste si něčeho? Nebo neslyšela jste, že by váš tovaryš odešel z domu?"

„Mizera spal v čeledníku na dvoře," vysvětlovala paní Barbora rychle. „Já šla spát hned po večeři, protože

manžel musel zůstat přes noc v našem mlýně v Podolí. Ne, nic jsem neslyšela a vůbec nic o tom hrozném zločinu nevím. A teď mne omluvte, mám ještě práci.“

„Alespoň něco,“ řekl Lukáš a usmál se. „A samozřejmě díky, i za výtečné koláčky. Dovolte mi ještě jednu otázku. Znala jste lékárníka Polykarpa? Byl přece váš soused.“

Paní Barbora se zdála mnohem klidnější než před chvílí. Pokrčila neurčitě rameny a vysvětlovala, že se s ním vídala zřídka, protože vchod do jeho domu je z jiné ulice. Ona sama nakupuje léky v univerzitní lékárně za kostelem Panny Marie před Týnem. Ne, neumí o něm říct nic, co by jim pomohlo.

„A co jeho dcera? Ta, co se jmenuje tak divně. Myslím Theofanie. Tu znáte lépe?“ zeptala se Fiorella. I když je huntýřova žena vyzvala, aby opustili dům, zůstala sedět.

Paní Barbora se trochu zamračila a povzdechla si.

„Vidím, že se vás tak snadno nezbavím. Nu, s Theofanií jsem se vídala často. Stará se o celou domácnost, ale moc to neumí, a tak se chodívala občas poradit. Navíc ji práce v kuchyni příliš nebaví.“

„Tomu rozumím,“ živě přikývla Fiorella, hned však sklopila oči k zemi, aby se neprozradila. Všimla si, jak se na ni oba její přátelé pobaveně podívali.

„Theofanie je jinak čiperná dívka,“ pokračovala paní Barbora. „Někdy až příliš, jestli mi rozumíte. A moc hezká. Snědá, černé husté vlasy, kulatý obličej, pěkná postava. O nápadníky neměla nouzi. Ale její otec pořád tvrdil, že má na ženicha ještě dost času. Byla z toho otrávená a tvrdila, že otec je sobec, protože takhle musí

pro něho pracovat zadarmo. Kdyby ji provdal, bude si muset platit službu.“

„A nemohl se do ní zakoukat váš tovaryš?“

„I kdyby,“ ohrnula huntýřova žena trochu opovržlivě ret, „nebyl by pro ni dost dobrý. Theofanie se chtěla provdat za někoho bohatého. Lékárník Polykarp měl jenom ji, mohla mít slušné věno. A zdědí po jeho smrti dům. Ne, Theofanie by se s nějakým tovaryšem nezahazovala.“

„Co by potom Mizera dělal v jejich domě? Proč tam v noci lezl přes zeď?“

„Řekla jsem, co jsem věděla,“ prohlásila upjatě paní Barbora a vstala. „A teď jděte. Sbohem!“

„Děkujeme, vzácná paní,“ řekla Fiorella a vstala. „Máme k vám ještě jednu prosbu. Opravdu poslední. Mohli bychom odejít z vašeho domu přes dvůr?“

„Tam není žádná branka. Proč tudy?“

„Když jsme šli sem, honila nás parta nějakých otrapů. Takhle jim snadno zmizíme. Kromě toho bychom si chtěli zkusit stejnou cestu, kudy šel tu noc váš tovaryš. Jeden nikdy neví.“

„Hlavně nevyděste Theofanii. Je teď sama a na noc se zavírá na závoru. Bojí se a já se jí nedivím,“ vrtěla váhavě hlavou paní Barbora. Vstala, došla k oknu a vyhlédla ven. Na ulici stál hlouček kluků z Caletné. Tvářili se nasupeně a nenápadně pozorovali huntýřův dům. Žena přikývla a podotkla, že jak se zdá, přes dvůr to bude opravdu bezpečnější. Cleny Bratrstva křišťálu odvedla do přízemního mázhauzu a zadním vchodem vyvedla kolem čeledníku na malý dvorek, ohrazený vysokou kamennou zdí. Dvorek byl pečlivě uklizený.

Huntýřova žena ukázala pod nízký přístřešek, kde ležel žebřík, aby si ho půjčili, že po něm to půjde lépe. „Jak jsi věděla, že na ulici číhají kluci z Caletné?“ ptal se Fiorelly obdivně Martin, když se supěním přelezl kamennou zeď a seskočil na druhé straně na lékárníkův dvorek. „Vždyť ses ani nepodívala z okna.“

„No, asi se to dalo předpokládat,“ řekl Lukáš mrzutě, že ho to nenapadlo samotného.

„Vůbec jsem netušila, že tam někdo číhá,“ zasmála se Fiorella vesele. „Ale musela jsem najít důvod, aby nás paní Barbora pustila přes dvůr. Zajímavé, nemyslíte?“
Oba chlapci se rychle začali rozhlížet, ale neviděli nic, co by stálo za řeč. A už vůbec nic, co by mohlo souviset s vraždou lékárníka Polykarpa. Nakonec to Lukáš řekl nahlas.

„Žebřík přece,“ upozornila Fiorella. „Leží pod přístřeškem, jako by byl připravený k cestě přes ohradu. A na kamenech nahoře na zdi jsou škrábance. Tahle cesta se určitě používá často. Huntýřův tovaryš tudy musel lézt mnohokrát.“

„Což by svědčilo spíše pro jeho nevinu.“

„Ji přece chceme dokázat,“ přikývla Fiorella. Zamířila k omšelým schodům, které vedly do lékárníkova domu. Dveře nebyly zevnitř zajištěné závorou, a tak je snadno otevřela. Pak sykla na své průvodce, aby chvíli počkali, že musí nejdřív najít Theofanii a povědět jí o jejich návštěvě. Kdyby se tam vřítili všichni tři, zbytečně by ji polekali. Lékárníkovu dceru našla po delším hledání v ložnici. Ještě spala. Když uslyšela vrznout dveře, otevřela oči a chvíli si je rozespale protírala rukama. Trochu zaraženě se zeptala Fiorelly, co tu chce a kdo vlastně je.

Klidně vyslechla, oč jde, a pak se rozzlobila, proč ji budí kvůli takové hlouposti.

„Nemyslím, že by mord tvého otce byla hloupost," odsekla chladně Fiorella. „Ale mohu přijít později. Já i se svými přáteli."

„Vás je tu dokonce víc? Kde máš ostatní?"

„Čekají venku."

„Kolik může být hodin?"

„Jarmark už dávno začal. Před chvílí zvonili v Anežském kláštеře na velkou mši."

„Asi bych měla vstát," uvažovala nahlas Theofanie. „Ale ty, chlapče, bys měl počkat venku. Nesluší se, abys mě okukoval, jako bych byla nějaká prodejná helmrechtnice." V rozporu s tím, co říkala, se posadila a upravovala si průhlednou košilku. Theofanie byla opravdu hezká dívka. A jak si Fiorella stačila všimnout, také dost hloupá. S hranou omluvou se zdvořile uklonila a pozpátku vycouvala ven. Pečlivě za sebou zavřela dveře a běžela na dvůr pro přátele.

„Asi se budu muset tvé Lucii omluvit," řekla jízlivě Lukášovi.

„Mé? Proč mé," zlobil se.

„Theofanie vypadá ještě hloupěji než sklepnice od Zlatých šišek," pokračovala Fiorella. „Určitě bude stejně nafoukaná, protože si myslí, jak je krásná."

„Takže měla huntýřova žena pravdu? Je opravdu hezká? Tak to už se na ni těším," popichoval ji s hraným nadšením Lukáš. Fiorella se urazila. Byly žerty, které za vtipné nepovažovala.

„Martine, jdi se podívat z okna, jestli na ulici nečíhají kluci z Caletné," navrhl Lukáš, a sotva písařův syn odběhl, obrátil se na Fiorellu a s lehkým uzarděním

pošeptal: „Já to tak nemyslel. Víš, že nejhezčí na Starém Městě pražském jsi ty.“ Než stihla Fiorella odpovědět, byl Martin zpátky a hlásil, že ulice je prázdná. Vzápětí se na schodech objevila Theofanie. Zastavila se na nejvyšším schodě a chvíli si všechny tři prohlížela. Pak se usmála a seběhla dolů.

„Tak co pro vás mohu udělat?“ švitořila roztomile a posadila se do křesla vedle vyhaslých kachlových kamen. Dům lékárníka Polykarpa byl zařízený s vybraným vkusem.

„Z vraždy tvého otce obvinili tovaryše ze sousedství,“ začala Fiorella přátelsky. Dívka jí hned skočila do řeči a horlivě přikyvovala, že by to do něho nikdy neřekla. A že by ho za to měli lámat v kole.

„Pokud bys to do něho neřekla, třeba otce nezabil. Proč by hodný člověk vraždil?“ pokračovala Fiorella s úsměvem, ale její přátelé podle strnulé grimasy úst poznali, jak strašnou má na lékárníkovu dceru zlost.

„Taky mě to napadlo,“ souhlasila Theofanie. „Já ho sice dobře neznala, ale zabít není jen tak, že mám pravdu?“

„Jak kdy a jak koho,“ pronesla Fiorella sladce. Přitom si významně měřila hezkou dívčinu tvář. „V některých případech by se to dokonce dalo omluvit.“

„Myslíš?“ váhala a rukou si nervózně začala upravovat husté černé vlasy. Stáhla obočí, jak usilovně přemýšlela. Konečně dospěla k rozhodnutí a přísně poznamenala, že to není případ jejího otce. A protože tovaryš Mizera je kacíř, měli by ho nejspíše upálit.

„Jak jsi zase přišla na tohle?“ vstoupil do rozhovoru Lukáš, který zatím stál stranou a bavil se. Došel k Theofanii, důvěrně jí položil ruku na rameno a podotkl,

že ona je nesmírně chytrá dívka a kdo jiný by jim měl pomoci, když ne ona.

Fiorella obrátila oči k tmavému trámovému stropu, ale ovládla se a mlčela. Lukáš na ni nenápadně mrkl a pokračoval k lékárníkově dceři: „Proč si myslíš, že tovaryš Mizera je kacíř?“

„Asi mu to celé našeptal ďábel,“ ztišila dívka bázlivě hlas. Naklonila se k Lukášovi a skoro šeptala: „A nejen našeptal. Zřejmě mu i pomáhal. Víte, otcovo tělo jsem našla já. Vedle něho ležel mrtvý netopýr.“

„Netopýr?“ vykřikla Fiorella a vrhla se k dívce. Uchopila ji za rameno a křičela na ni, aby řekla všechno, co ví. Ale Theofanie se rozplakala. Zakryla si oči dlaněmi a třásla se strachem. Lukáš Fiorellu jemně odvedl stranou, pak se vrátil k lékárníkově dceři a začal ji hladit po vlasech. Konejšil ji dlouho, než byla ochotná vyprávět dál. Přitom se neustále poděšeně ohlížela přes rameno na Fiorellu. Ta stála v rohu u kachlových kamen a mračila se. Hlavně na Lukáše, protože měla pocit, že ho baví konejšit plačící Theofanii.

„Ležel tady,“ žalovala lékárníkova dcera. „Mrtvý netopýr. Vzala jsem ho a hodila k sousedům přes zeď. Štítím se takových věcí.“

„Řekla jsi o něm rychtáři?“

„Neptal se. Než přišel, uklidila jsem tady –“

„Byl tu veliký nepořádek?“

„Sousedé by mě určitě pomluvili. Ale neztratilo se nic, to jsem poznala hned.“

„Proč by tu tovaryš ze sousedství dělal nepořádek? Co by z toho měl? A proč by vůbec tvého otce zabíjel?“ dorážel na Theofanii Lukáš.

„Jak to mám vědět?“ začala lékárníkova dcera zase natahovat k pláči. „Rychtář ho obvinil, tak se zeptejte jeho.“

„To nemá cenu!“ vybuchla Fiorella. „Navíc je jasné, že Luciin bratranec nevraždil.“

„Jasné? A podle čeho? Ze se tu našel chcíplý netopýr?“ jízlivě protestoval Lukáš. Fiorella však nevzrušeně přikývla a zamířila na dvůr. Oba vyběhli za ní. Dohnali ji až u zdi, kde stál silný špalek na štípání dřeva. Fiorella se na něj vyšvihla, vytáhla se na vršek zdi a obratně se překulila na druhou stranu. Paní Barbora byla zrovna v přístřešku a skládala dřevo do koše.

„Vy už jste tu zase?“ vyhrkla rozzlobeně. „Neříkej, že na vás číhají ti lotři i před lékárníkovým domem!“

„To nevím,“ chrlila ze sebe Fiorella. „Ale potřebuji se ještě na něco zeptat. Nenašla jste tu po smrti lékárníka Polykarpa mrtvého netopýra?“

„Jo, nějaká mršina ležela hned u zdi. Ještě jsem se divila, jak se sem dostala. Co má společného s tím mordem?“

„Nevím,“ odpověděla uctivě Fiorella. „Kde je ta mršina teď?“

„Odnesl ji staroměstský kat a někde zahrabal. Jako všechny mršiny. Copak si myslíš, že by někdo z poctivých lidí sahal na chcíplé zvíře? Od čeho si platíme kata? Městská rada mu dává spoustu peněz, tak ať je alespoň užitečný. Já si myslím…“

„Škoda, že jste si ho nenechala.“

„Nebuď drzý! Chytá se tě horkost?“

„Ten netopýr je totiž důkaz, že tovaryš Mizera nemohl vraždu spáchat.“

„Tak to je horkost," konstatovala suše huntýřova žena. „Jenom aby to nebyl mor. Zajdi za nějakým felčarem a pověz mu, že mluvíš z cesty. Určitě ti dá lék, aby ses uzdravil."

VIII.

„Nu, já bych to na felčara neviděl," krčil rameny Lukáš, když se členové Bratrstva křišťálu opatrně proplížili křivolakými uličkami Starého Města pražského do zahrady zbořeného kláštera a zmizeli ve své podzemní skrýši. „Na druhou stranu tvrdíš něco, co se mi moc chytré nezdá. Kdybych tě neznal, řekl bych, že tě nakazila lékárníkova dcera."

„O Theofanii mi už ani nemluv," rozčilovala se Fiorella. „Na to, jak ochotně jsi ji konejšil, jsme se moc nedozvěděli."

„Jak to, že ne?“ divil se Martin. „Pověděla nám o netopýrovi. Ale upřímně, ani já netuším, co s tím.“

Fiorella se posadila na lavici, počkala, až Lukáš zapálí svíci a postaví ji na stůl. Chvíli sledovala odlesky plamenů na tmavé klenbě sklepa a zvažovala, zda má přátele zatáhnout do případu na Pražském hradě. Jenže teď, když bylo nad slunce jasnější, že vraždy spolu souvisejí, stejně jinou možnost neměla. Povzdechla si a začala vyprávět, jak našli tělo mistra Guldrama z Oybinu a vedle něho mrtvého netopýra. Řekla jim všechno, i o tom, jak se případu ujala inkvizice. Pouze o dvou věcech pomlčela. Neřekla jim o rozhovoru, který měla v paláci purkrabího, a o tajné cestě, kterou jí ukázal starý Raimund.

„Pokud vše shrnu, je jasné, že vrah lékárníka Polykarpa zabil i alchymistu Guldrama. K oběma mrtvolám pohodil zabitého netopýra. Proč, to musíme vypátrat. Možná se v tom skrývá odpověď na otázku, kdo vraždil. Ale protože o prvním netopýrovi, který ležel u zabitého lékárníka, nevěděl nikdo kromě vraha, je logické, že oba zločiny jsou práce jednoho muže.“

„Lucie měla pravdu. Její bratranec je skutečně nevinný. Ještě štěstí, že se obrátila na naše bratrstvo,“ řekl Martin spokojeně a obdivně sledoval Fiorellu.Ta však spokojeně nevypadala. Vraštila čelo a upozornila, že její úvahy jsou sice logické, ale pochybuje, že by přesvědčily rychtáře Přibíka a především staroměstské konšely, aby tovaryše Mizeru propustili. Rozmrzele vysvětlovala: „Mrtvý netopýr je dost chabý důkaz, zvláště pro úředníky. Jsou strašně důležití, ale obvykle moc rozumu nepobrali. Navíc o netopýrech víme jen z

doslechu. Oba jsou pryč. Prvního někam zakopal kat a druhý zmizel kdovíkde.“

„Počítáš mezi úředníky i rychtáře?“ nevinně nadhodil Lukáš. Když Fiorella pobaveně přikývla, oponoval, že jeho strýc hlupák není. Připustil však neochotně, že tak bystrý jako jejich bratrstvo není. A v tom je potíž.

„Ani on nebude ochotný tovaryše Mizeru propustit,“ souhlasil Martin. „My víme, že je nevinný, ale co dál?“

„Budeme pokračovat v pátrání.“

„Dál…,“ bručel Martin váhavě. „Dneska jsem nebyl ve škole. A jak se zdá, zítra se tam také nedostanu. Až se to dozví matka, bude pěkný mazec.“

„Když šlo o tvého otce, tak jí nevadilo, že školu vynecháváš,“ nadhodil Lukáš. „Přitom neděláme nic jiného. Chceme zachránit nevinného člověka.“

„Tak jí to běž vysvětlit!“ trochu nakvašeně odsekl Martin. Chvíli mlčel a pak tiše dodal, že je teď zbytečné naříkat. On přátele neopustí.

„Musíme se dohodnout, jak budeme postupovat,“ ujala se velení Fiorella. I když se snažila nedávat často najevo, že je hlavou bratrstva, někdy to bylo nutné. Mírně pokračovala: „Sama z toho moc radost nemám, ale budeme se muset rozdělit. Já se vrátím na císařský dvůr a budu pátrat tam. Vy dva se pokusíte zjistit, jestli měl lékárník Polykarp nějaké nepřátele, zda někomu dlužil peníze a kdo se dvoří jeho dceři. A ještě něco. Jestli večer před vraždou neviděli sousedé někoho cizího navštívit lékárnu. Pokud nezabíjel huntýřův tovaryš, musíme zjistit, kdo je vrah doopravdy.“

„Řekneme o našem pátrání rychtáři?“

„Jen co bude nezbytné,“ rozhodla Fiorella. „Povíme mu, že máme nezvratný důkaz o tom, že vraždil někdo

jiný. O netopýrech budeme mlčet. Uznávám, je to chabá stopa. Ale hlavně, nerada bych, aby inkvizice začala pátrat i tady ve městě. Teď musíme donutit rychtáře Přibíka, aby nám dovolil promluvit si s uvězněným Mizerou. O vraždě asi neví nic, ale pokud se nedozvíme pravdu, kde skutečně byl, budeme těžko dokazovat jeho nevinu.“

„Řekneme Lucii, že jsme našli důkaz o nevině jejího bratrance?“ zeptal se Lukáš.

„Samozřejmě,“ souhlasila Fiorella. „Ne proto, že bych ji chtěla šetřit. Věřím však, že to začne všude vykládat. Víte, jak je upovídaná. Jakmile se po městě roznese, že Mizera nemohl vraždit, nebudou konšelé pospíchat s jeho oběšením. Může se to také dozvědět skutečný vrah. Mohl by třeba dostat strach a udělat chybu.“

„Za Lucií zajde Martin ještě teď,“ navrhl Lukáš. „Bude lepší, když jí tu zprávu přinese on.“

Na Pražský hrad stihla Fiorella dorazit za soumraku těsně předtím, než stráže uzavřely brány. Zamířila ke vchodu do uličky, kde se nacházely alchymistické laboratoře, ale už z dálky uviděla švýcarské gardisty v červenožlutých nohavicích a s lesklými přílbami na hlavách. Všichni měli na halapartnách malé žluté praporky na znamení, že jsou tam z pověření papeže. Fiorelle bylo jasné, že tudy neprojde. Loudavě se vydala k budově s kuchyněmi, v nichž se vařilo pro čeleď.

Dřív než tam došla, uslyšela za sebou přísné: „Co tady děláš?“ Otočila se a uviděla mladičkého klerika v hnědém hábitu. Setkala se s ním včera, kdy se tu poprvé objevil inkvizitor. Rychle pátrala v paměti, klerik se jí přece představil. Nemohla si ale vzpomenout na jeho jméno. Zato si přesně vybavila jeho pohled, jímž oddaně jako pes sledoval nejvyššího inkvizitora. Klidně odpověděla: „Chtěl jsem zajít do našílaboratoře. Ale jak sám vidíš, ulice je uzavřená. Stráže tam nikoho nepouštějí.“

„Ano, dovnitř stejně jako ven. Jak ses dostal sem?“

„Včera večer, když jsem od otce odcházel, dalo se projít. Nikdo mě nezdržoval. Dneska jsem byl celý den dole ve městě.“

„Může být,“ přikývl klerik v hnědé kutně. „Co s tebou? Jmenuješ se Rafael, mám pravdu?“

„Máš. Ale neřekl jsi mi, jak se jmenuješ ty.“

„Řekl,“ zamračil se mladík a na jeho baculaté tváři se mihl ruměnec.

„Neřekl,“ stála na svém Fiorella.

„Jsem bratr Alfons.“

„Také jsi přišel ze Španělska jako nejvyšší inkvizitor?“

„Jdu tam, kam si přeje Bůh,“ pronesl klerik důstojně. Pak opakoval svou otázku: „Co s tebou?“

„Pokud mne nepustí za otcem, vrátím se do města. Počkám, až vyšetřování skončí. Doufám, že má co jíst. On si na jídlo potrpí, protože…“

„Jak můžeš myslet na jídlo, když jde o víru?“ káral Rafaela bratr Alfons se vztyčeným prstem.

„Nemyslím na jídlo, ale na otce. Aby netrpěl nouzí. Přesně, jak je v božím Desateru. Cti otce svého…“ odpověděla ctnostně Fiorella.

Klerik mlčel, protože si nebyl jistý, zda může tohle ustanovení Desatera vztáhnout na případ, kdy vyšetřuje inkvizice. Umínil si, že se na to při nejbližší příležitosti zeptá starších a zkušenějších prelátů. Problém ho tak zaujal, že na chvíli zapomněl i na alchymistického učně. Fiorella se toho pokusila využít a zmizet, ale doběhl ji a přísně nařídil, aby tolik nepospíchala.

„Neuraz se, bratře Alfonsi,“ namítla nakvašeně, „ale já mám na rozdíl od tebe spoustu práce. Jestli tady budu s tebou ztrácet čas, zavřou hradní brány. A pokud se nedostanu k alchymistům, budu muset spát někde v čeledníku. Nebo ještě hůř venku pod širým nebem. Je podzim a v noci může být pěkně chladno. Tohle chceš?“

Prelát v hnědé kutně stiskl rozzlobeně rty a mračil se, jeho baculatá tvář přesto moc přísně nevypadala. Chvíli přemýšlel a pak smířlivě navrhl: „Jestli chceš, pokusím se strážné přemluvit, aby tě tam pustili. Pokud ne, můžeš spát ve špitále naší svatovítské kapituly.“

„Proč najednou tolik péče?“

„Církev tu je přece proto, aby pomáhala bloudícím.“ Fiorella okamžitě pochopila dvojsmysl jeho odpovědi. Mladičký prelát ji podezíral a chtěl ji mít pod dohledem. Jenom netušila, z čeho ji podezírá. Že by i ji spojoval s ďáděním ďábla? Pravda, mezi podezřelými byl její otec, a to mohlo mladému prelátovi stačit. Už svatý Pavel tvrdil ve svých epištolách, že plevel je třeba zničit i s kořeny. Církev obvykle trestala pro kacířství celé rodiny. Někdy i jejich nejbližší příbuzné. Cítila se v pasti. Pokud by mladému prelátovi utekla, okamžitě ji označí za

podezřelou. A když s ním zůstane, nemůže svobodně pátrat. Horečně uvažovala, co bude nejlepší.
Jak předpokládala, strážní ji do uličky nepustili a bratr Alfons rozhodl, že půjdou do kapitulního špitálu. Setmělo se a na nebi vyšel měsíc. Fiorella měla vztek.

Kapitulní špitál pro chudé poutníky a nemocné byl jedním z mála míst na Pražském hradě, které dosud Fiorella nenavštívila. Když vstoupila za klerikem v hnědé kutně do dlouhé a nízké místnosti, zastavila se hned na prahu. Špitál byl mizerně osvětlený několika loučemi, na zemi ležely slamníky a na stěně proti dveřím visel dřevěný kříž. Byla tu spousta lidí, mužů i žen, a odporně tu páchla nemytá těla a hnijící odpadky. Viděla na svých cestách spoustu špitálů, ale takhle ubohý ještě ne. „Tak tedy vypadá milosrdenství církve vůči nejubožejším," mihlo se jí hlavou, ale raději mlčela.

„Naše kapitula je chudá," vysvětloval bratr Alfons, jako by četl její myšlenky. „Děláme, co můžeme. Neboť Kristus miluje především ty nejubožejší a jim je určeno království nebeské."

„Jsem ti vděčný, že ses o mne postaral," přikývla pokorně Fiorella, protože toužila zbavit se toho pokryteckého klerika co nejdříve. Bratr Alfons se však neměl k odchodu. Ukázal do rohu, kde bylo na širokém slamníku ještě místo, a řekl, že si může lehnout tamhle. „Polévku už bratři rozdali," pokračoval zkormouceně. „A

jiné jídlo pro naše chudé nemáme… Ale nemusí tě to rmoutit, za chvíli začne mše.“

Teď už Fiorella ani neměla sílu hrát pokornou vděčnost. Jen se stisknutými rty přikývla a rychle si lehla na špinavý slamník vedle hubeného žebráka. Bratr Alfons jí laskavě požehnal a pomalu se vydal ke dveřím. Přitom se ještě několikrát ohlédl.

Fiorella ležela se zavřenýma očima a polykala slzy. Cítila se neuvěřitelně ponížená. Nebyla zvyklá na něco takového. Když do jejich domu přišel žebrák, dostal najíst, a pokud byla zima a nevypadal na lotra, nechali ho i přespat. I když její otec nebyl určitě tak bohatý jako pražský arcibiskup, staral se o chudáky lépe než svatovítská kapitula. Najednou ucítila, že se jí dotýká nějaká ruka. Vymrštila se a přitom si stihla všimnout, že hubený žebrák, který ležel na slamníku vedle ní, osahává se zájmem její oděv.

„Pěkná látka,“ řekl žebrák. „Ty nejsi chudák. Co tady děláš?“

„Co je ti do toho?“ rozzlobila se, a protože žebrák natáhl ruku, aby ještě osahal její nohavice, zlostně ho do ruky kopla.

Ucukl, ale mlčel. Fiorella si sedla opatrně až na kraj slamníku, co nejdále od dotěrného nocležníka. Chvíli bylo ticho. Pak hubený žebrák řekl, jako by se omlouval: „Chtěl jsem jen vědět, kdo leží vedle mě. Jsem slepý.“

Fiorella zrudla studem a začala se překotně omlouvat.

„Netušil jsem, že jsi dívka.“

„Tiše!“ vyhrkla rychle a přesunula se blíž k slepci. Pozorně se zadívala do jeho obličeje. Byl podobaný od neštovic, a ačkoliv měl oči otevřené, měly šedavou barvu a byly nehybné. Tiše ho poprosila, aby mlčel, protože je

převlečená za chlapce. „Myslíte, že chci, aby si tu ke mně někdo dovoloval?“ vysvětlovala důrazně.

„Tady jsou většinou nemocní a chromí,“ odpověděl hořce slepý žebrák. „Pro nás je miska kaše víc než sebekrásnější dívka. Ale jak chceš. Když je ti naše společnost nepříjemná, proč tu vůbec jsi?“

„Neříkám, že mi je nepříjemná,“ bránila se Fiorella. „Jen… jen chci pomoct svému otci. Hledám odpověď na jednu záhadu. Lépe řečeno zločin.“

„V tom případě jsi na správném místě,“ řekl se zájmem hubený žebrák. „Slepec někdy ví víc než člověk, který vidí.“

Fiorella se rozhlédla. Ve špitálu bylo šero a vzduchem se nesl polohlasný hovor nocležníků, kteří leželi na matracích a čekali, až je zavolají na mši. Stejně nebylo co dělat, proto ve stručnosti žebrákovi pověděla o smrti alchymisty Guldrama z Oybinu.

„Tak ty jsi alchymista.“

„Jen pomáhám otci.“

Slepý žebrák se napřímil, dal si ruce k ústům a hlasitě křikl do tmy: „Je tu někde Hudler?“

„Tady,“ ozvalo se ze tmy až z opačného rohu místnosti.

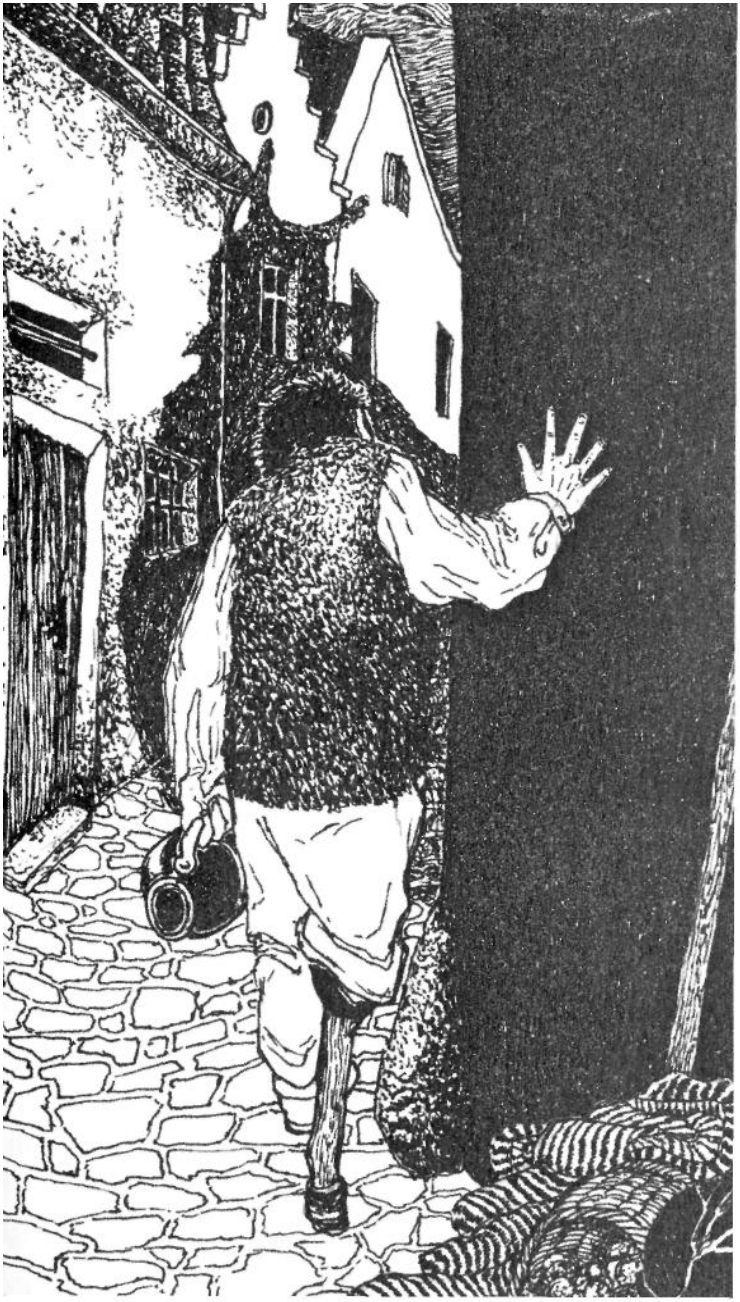
„Pojď sem!“

„Trhni si,“ odpověděl volaný muž.

„Ty si trhni,“ rozzlobil se slepec. „Jestli to neuděláš, pamatuj si, že až tě potkám, nakopu ti zadek.“

„Vidíš houby, dědku. Nic mi nenakopeš,“ odsekl Hudler, nicméně vstal a pomalu se k nim loudal. Když došel ke slamníku, těžce se posadil. Jednu nohu měl dřevěnou. „Co mi chceš?“ bručel nerudně.

„Tenhle mladík je alchymista. A zajímá ho, jak to bylo včera v noci, když zabili toho Němce.“

Hudler začal sprostě nadávat a chtěl vstát a odejít, ale slepý žebrák ho chytil za ruku. I když byl hubený a kostnatý, měl dost síly, aby chromému muži zabránil zmizet. Chvíli se strkali a nakonec se Hudler posadil zpátky a zlostně si odplivl na podlahu. Pak začal sám bez dalšího přemlouvání vyprávět.

Předešlého večera se opil a usnul u zdi za alchymistickými laboratořemi. Na místě, kde se vyhazují odpadky. Vzbudil se v noci. Byla mu zima a měl žízeň. Rozmrzele se pajdal uličkou a všiml si, že se v jednom okně ještě svítí. Zaklepal na dveře, a když mu alchymista otevřel, požádal ho o almužnu. Jak se později dozvěděl, byl to ten zavražděný. Ale to ještě žil. Guldram mu přinesl džbán, v němž bylo ještě dost piva, a placku. Potom mu přibouchl dveře rovnou před nosem, že provádí pokus a nechce, aby ho kdejaký pobuda rušil.

„Představte si, řekl o mně, že jsem pobuda," žaloval ublíženě Hudler. Znovu si odplivl, hlasitě říhl a pokračoval: „Vrátil jsem se zpátky ke zdi za domy a nejdřív jsem vypil pivo. Z toho místa jsem do uličky pořádně neviděl. Netuším, co se tam dělo. Když jsem snědl placku, chtěl jsem vrátit prázdný džbán. Pomalu jsem se vydal k laboratoři mistra Guldrama z Oibynu."

Chromý muž se na chvíli odmlčel, polekaně se rozhlédl a pokřižoval se. Tiše pokračoval: „Zrovna když jsem obešel nároží, otevřely se dveře laboratoře. Ven vyšel ďábel. Přísahám, byl to pekelník! Měl rohy, celý v černém, dlouhý ocas a oči mu žhnuly jako uhlíky. A byl obrovský, mnohem vyšší než člověk. Ještě teď se třesu strachy."

„Ráno jsi mi to vyprávěl jinak," ušklíbl se slepý žebrák. „Říkal jsi, že tě původně nenapadlo, že vidíš

ďábla. Došel jsi k laboratoři a zjistil, že alchymistu zavraždili. Rychle jsi zmizel, aby to nechtěli svést na tebe. Tak jsi mi to vyprávěl.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Hudler bledý strachy. „Jenže já měl těžkou hlavu z vypitého piva. Teprve později jsem si uvědomil, že to byl ďábel. Opravdu, přísahám, že byl! Vypadal přesně tak, jak říkám! A na hlavě měl rohy.“

Ozval se zvonek, který svolával na mši. Fiorella s ulehčením vstala. Chtěla pomoct chromému muži s jednou nohou, ale ten ji odstrčil, ať ho nechá být, že se nebude takhle pozdě trmácet do chrámu, kde je navíc zima. Dneska už na jedné mši byl a to stačí. I slepý žebrák odmítl Fiorellu doprovodit. Otočila se a utíkala, jako by jí hořelo za patami. Umínila si, že se sem už nevrátí, i kdyby jí měl kvůli tomu bratr Alfons postavit před inkviziční soud. Bude raději celou noc někde venku na nádvoří.

IX.

Staroměstská katovna ležela před městskými hradbami na břehu Vltavy, stranou od obydlí počestných měšťanů. Šlo o solidní dvorec s chlévem, kurníky a stodolou, obehnaný vysokým dřevěným plotem. Kat Jaroš byl zámožný. Lidé jeho prací sice opovrhovali, ale protože se ochrana spravedlnosti bez mučení a poprav neobešla, tím lépe mu platili. Místo, kde katovna stála, bylo opředené nejrůznějšími hrůznými pověstmi a většina lidí se tomu kusu nábřeží velikým obloukem vyhýbala. Lukáš si pobaveně vzpomněl na svůj strach, když sem kdysi přišel poprvé.

Byla již skoro noc a cestu podél městského příkopu matně osvětloval srpek měsíce. Napravo se tyčily temné

městské hrady se zubatým cimbuřím. Lukáš kráčel rychle, protože nechtěl přijít domů příliš pozdě, ale s mistrem ostrého meče hovořit potřeboval.

„Stůj!“ ozvalo se ze tmy a vzápětí se před ním objevil městský biřic s halapartnou v ruce. „Co se tu potuluješ takhle v noci?“

„Nepotuluju se. Jdu do katovny,“ odpověděl Lukáš a mračil se, jak nejvíc uměl. Věděl, že tohle na zvědavé strážné platí. Biřic si odplivl, potom se pokřižoval a beze slova zmizel.

Jakmile Lukáš zabušil na vrata, uslyšel rázné kroky a hlas mladého katova pacholka Jana, kdo se opovažuje takhle pozdě v noci rušit. Když sem Lukáš přišel poprvé, Jan se ho pokusil vyděsit. Ukázal mu zakrvavený špalek, na kterém normálně zabíjel drůbež, a vyprávěl o krutostech, které se tu odbývají. Kdyby se tehdy neobjevil kat Jaroš, asi by Lukáš utekl. Napadlo ho, že by to měl pacholkovi vrátit.

Po nebi pluly těžké mraky a právě zakryly měsíc. Kolem byla skoro tma. Lukáš ustoupil stranou, z keře ulomil dva klacky a zastrčil si je za baret, aby vypadaly jako rohy. Přes spodek obličeje si přehodil plášť a počkal, až pacholek Jan otevře vrata. Co nejhlubším hlasem pronesl: „Jsem ďábel a přišel jsem si pro tebe!“

Pacholek Jan okamžitě vrata přirazil zpět, teprve pak mu došlo, že musí jít o žert. Zase je rychle otevřel, a když poznal Lukáše, rozběhl se k němu, aby mu jich pár vysázel na hřbet. Jenže Lukáš byl obratnější. Přeskočil strouhu u cesty, uhnul se pacholkovým rukám a rozběhl se ke katovně. Do domu stihl vběhnout dříve, než ho Jan dohnal. Katův pacholek se zastavil a zadýchaně volal, ať si nemyslí, tohle že mu oplatí.

„Jsme vyrovnáni," křikl Lukáš přes rameno a otevřel masivní dveře katovny.

„Co zase provádíš?" bručel dobromyslně kat Jaroš. „A proč hulákáš? Jeden by si myslel, že alespoň v katovně bude mít člověk klid, ale ne."

„Nezlobte se, mistře ostrého meče," usmíval se Lukáš přátelsky a hned se hrnul do velké světnice. Byla zařízená nábytkem z tmavého dřeva, stěny zdobily obrazy a na polici vedle krbu ležela spousta knih, jako by to bylo obydlí bohatého kupce nebo zemana.

„Tak povídej, co se zase děje… Nebo ne, nech mě hádat," řekl s úsměvem kat Jaroš a posadil se do křesla. Lukášovi pokynul, aby si sedl na lavici proti němu. „Jde o uvězněného tovaryše Mizeru. Mám pravdu?"

„Jak jste to uhodl?"

„Každý kat umí hádat z kostí popravených, to jsi nevěděl? A kromě toho, odpoledne tu byl rychtář Přibík a stěžoval si, že se o případ zajímáte."

„A co vám říkají kosti popravených o tomhle mordu?" zasmál se Lukáš vesele.

„Kat tu není proto, aby přemýšlel o vině a nevině. Od toho jsou tady naši moudří páni konšelé. Oni soudí, já jen plním jejich příkazy. Ale jako mistr Jaroš si myslím, že tu asi opravdu nebude všechno tak, jak si myslí městská rada. A náš pan rychtář."

„Proč?"

„Vyslýchal jsem Mizeru osobně… ani mi to hloupé jméno nejde z huby," bručel kat rozpačitě. „Natahoval jsem ho na skřipec a boky jsem mu pálil ohněm. Když jsem pochopil, že ten mord asi nespáchal, šetřil jsem ho, znáš mě."

„A co vám vlastně na mučidlech pověděl?"

„Vlastně nic. Tvrdí, že si nepamatuje, co po večeři dělal. Probudil se prý až ráno a strašně ho bolela hlava. Když konšelé nařídili, abych mu nasadil španělskou botu, Mizera začal křičet, že další bolest už nesnese. Hlupák, věř mi, já ho opravdu šetřil. Tohle by každý chlap musel vydržet. Raději se k mordu přiznal. Řekl, že vzal huntýřovi sekeru, co s ní porcují maso, a lékárníka zabil. Konšelé byli spokojeni. Měli jeho přiznání a mohli jít domů. Rychtář mi pak prozradil, že lékárníka Polykarpa zabil vrah dýkou. Rozumíš? Ten tovaryš o vraždě netuší vůbec nic. Přiznal se, protože je měkota."

„A co rychtář? Neříkejte, že si nesrovnalosti v jeho přiznání nevšiml. Můj strýc sice není obzvlášť bystrý, ale toho si musel všimnout i on…"

„Vy mladí si myslíte, že všichni dospělí jsou hlupáci a jedině vy víte všechno nejlépe," bručel káravě mistr Jaroš. „Rychtář Přibík to ráno oznámil purkmistrovi, ale ten jen mávl rukou, že to není podstatné. Hlavní bylo podle jeho názoru, že se tovaryš přiznal. A hotovo! Tvůj strýc je městský služebník, stejně jako já. Neříkám, že jsem ochotný udělat cokoli, ale postavit se proti konšelům kvůli nějakému Mizerovi? To od nás nemůžeš chtít. Ovšem pomůžeme ti rádi, věř mi!"

„Určitě se ještě ozvu," přikývl Lukáš. Zdvořile se rozloučil a vyběhl ven. Podél hradeb utíkal, i když byla tma a několikrát klopýtl, div neupadl. Pospíchal, aby mu nezavřeli městskou bránu.

Jakmile proběhl kolem strážných klenutým průchodem, zastavil se a zhluboka oddechoval. Pak zaslechl dusot koňských kopyt. Na poslední chvíli stačil uskočit a kolem něho se přehnal důstojník gardy císaře Rudolfa II. Okamžitě se mu vybavila Fiorella. Co asi

dělá? Měl skoro chuť vyběhnout zase bránou ven a vydat se za ní na Pražský hrad. Jenže věděl, že to je hloupost. Na císařském dvoře si Fiorella poradí i bez něj. Povzdechl si a pomalu se loudal temnou ulicí, osvětlenou na nárožích domů žhavými uhlíky v kovových koších. Čím déle Bratrstvo křišťálu pátralo, tím bylo jasnější, že městští úředníci jsou hlupáci. Aby měli klid, byli ochotní potrestat nevinného. Jenže mohou děti něco změnit? Dokáží přesvědčit dospělé? Lukáš si byl jistý, že Fiorella to dokáže.

„Proč mi to Lukáš nepřišel říct sám?“ mračila se Lucie, když jí Martin oznámil, že mají důkaz o nevině jejího bratrance.

„Měla bys mi poděkovat a ne se škňouřit,“ zlobil se písařův syn. „Víš, proč ti to Lukáš nepřišel povědět osobně? Rozbolela ho hlava z šatů, které nosíš. Jsou moc usedlé. Nic nápaditého.“

„Jak usedlé?“ nechápala Lucie. Protože Lukáše očekávala, oblékla si nejlepší, jaké měla v truhlici. Kupec na trhu přísahal, že podobné výstřední žluté suknice se všitými temně zelenými pruhy se dnes nosí v Benátkách. A tam o módě určitě věděli víc než nějaký namyšlený pasířský učeň. Však ji také stála spoustu peněz. Skoro všechno, co dostala jako spropitné od hostů a co se jí podařilo před strýcem zatajit. Tu si všimla potměšilého Martinova úsměvu a pochopila, že si z ní zase střílí.

Zrudla a začala do něho tlouct pěstmi. „Nech toho," odstrkoval ji rozpačitě. „Ještě si budou lidé myslet, že mě svádíš."

Lucie okamžitě přestala, protože to tak opravdu vypadalo a poslední, co by si přála, bylo, aby ji podezřívali z něčeho tak potupného jako ucházet se o obtloustlého kluka.

„Jednou ti stejně vyškrábu oči," pohrozila mu a s hrdě vztyčenou hlavou, jako by byla urozená dáma, odkráčela k sudům s pivem. Jeden z hostů, který jejich hádku pobaveně sledoval, nenápadně vysunul do uličky mezi stoly nohu a Lucie o ni zakopla. Hosté v šenku vybuchli v halasný smích. Lucie se stačila chytit desky stolu a pak se rozplakala. I přes výstřední oblečení jí přišlo v tu chvíli Martinovi líto. Dokonce ho napadl pošetilý nápad, že by ji měl nějak utěšit. Než se rozhodl, obrátila se Lucie k němu, popadla ze stolu dřevěnou misku se zbytkem hrachové kaše a hodila ji po něm. Přitom ječela urážky tak nestoudné, že i hosté v šenku překvapeně zmlkli a obdivně ji poslouchali.

Martin sice stačil uhnout, takže ho miska minula, ale kaše mu vystříkla do obličeje. Setřel ji rukou a dlaň olízl. Kaše byla dobrá a on si uvědomil, že by se měl vrátit domů, protože dávno minul čas večeře. V žaludku mu kručelo hlady. Vyběhl na ulici.

Měl špatné svědomí. Lhal matce, vyhnul se škole a ještě zbytečně urazil Lucii. „Copak ona může za to, že je pitomá?" napadlo ho. Provinile si řekl, že by se měl jít pomodlit do kostela, aby mu Bůh odpustil jeho hříchy. Proto z šenku U Zlatých šišek zamířil na Staroměstský rynek. Po jarmarku tam byl nepořádek. Bylo už po večerním klekání, ale několik mužů tu ještě pečlivě

uklízelo. Proběhl kolem nich a vstoupil širokými vraty do chrámu Panny Marie před Týnem. Pokřižoval se a zamířil do postranní kaple, kde stál oltář jeho patrona svatého Martina. Poklekl na podlahu, sepjal ruce a rychle začal odříkávat otčenáše. Pět za to, aby mu Bůh odpustil ranní lež, a další proto, že bezdůvodně ublížil Lucii. Podlaha byla studená a dlaždice tlačily do kolen, takže se usnesl, že za Lucii stačí jeden. Už chtěl vstát, když si uvědomil, že zítra bude bratrstvo pokračovat v pátrání a on se bude muset znovu vyhnout škole. Přidal tedy ještě jeden otčenáš, aby Bůh udělal zázrak a zítra výuka odpadla. Moc sice přímluvě boží nevěřil, ale na druhou stranu, proč by to nezkusil?

Pokřižoval se a rychle opustil chrám. Dal se do běhu, ale domů přišel stejně pozdě a nevyhnul se přísnému pokárání. Martin seděl u stolu a snídal. Bylo brzy po svítání. Zrovna přemýšlel, jak to udělá se školou, když se otevřely dveře a do jizby vpadl Lukáš. Byl rozrušený na nejvyšší míru. Paní Apolena mu zastoupila cestu a s obavami se ptala, co se děje.

„V noci zavraždili pátera Zikmunda, kantora z Klementinské koleje."

Paní Apolena se pokřižovala, neboť zabití kněze považovala ze jeden z nejtěžších hříchů, jakého se může křesťan dopustit. Pak se věcně zeptala: „Ví se, kdo to udělal?"

„Zatím ne," vykládal Lukáš. „Jakmile jsem se to dozvěděl, běžel jsem k vám."

„Pročpak?" přísně se zeptala paní Apolena a ruce si opřela o kulaté boky. Martin matku znal a věděl, že tohle dělá vždycky, když se hodlá s někým pohádat. Co ji popudilo, bylo na první pohled zřejmé. Proto rychle polkl

a vyskočil od stolu. Snaživě dodal: „Půjdu, abych nepřišel pozdě do školy.“

„Proč najednou ten spěch? Nikam, Martine!“ řekla přísně a znovu se obrátila na Lukáše. „Podívej, jestli si myslíš, že mého syna zase do něčeho zatáhneš, tak se šeredně mýlíš! Zakazuji vám dvěma, abyste se zajímali o vyšetřování jakéhokoliv mordu. Toho dnešního stejně jako všech předchozích.“

„A co budoucí?“ provokoval Martin. Bylo mu trapně, jak matka křičí na jeho přítele, a snažil se celou věc nějak zlehčit. Jenže okamžitě pochopil, že tím jen přilil oleje do ohně. Proto si řekl, že nejlepší bude zmizet. Popadl uzlík s buchtou a brašnu, v níž měl školní tabulku a rydlo, a pelášil pryč.

Paní Apolena ztratila řeč jen na chvíli. Obořila se na Lukáše, že tohle všechno je jeho vina, protože Martin je jinak poslušný a vychovaný syn, a kdyby ho Lukáš nekazil, nebyl by na ni drzý.

„Nezlobte se na něj,“ chlácholil ji Lukáš, když se na chvíli odmlčela. „Vadí mu, když ho plísníte jako malé děcko. Nemyslí to zle. Já ho znám a…“

„Vždyť je ještě dítě,“ přerušila ho přísně písařova žena. Posadila se na lavici, ruce složila do klína a tvářila se nasupeně. Začala vyhrožovat, že všechno poví pasíři Michnovi, aby viděl, jakého má syna.

Lukáš pokrčil trochu nezdvořile rameny a raději rovněž zmizel. Jakmile za ním zapadly dveře, sepjala paní Apolena ruce a začala se modlit, aby se Martinovi nic nestalo. Pak ještě přidala modlitbu za Lukáše a Fiorellu. Vždyť je měla ráda skoro jako vlastní a do smrti by si vyčítala, kdyby se jim něco stalo.

Martin čekal na Lukáše v podloubí sousedního domu a byl v obličeji bledý. Jakmile se jeho starší druh objevil, chytil ho za ruku a nešťastně začal: „Za všechno mohu já.“

„Nemysli na to,“ mávl bezstarostně rukou Lukáš. „I kdyby si tvá matka u nás doma stěžovala, otec mi dá nanejvýš holí pár přes záda, a to vydržím. Copak nejsem chlap? Spíš si myslím, že mu nic nepoví. A tobě se taky nic nestane. Možná ti večer nedá najíst. A to ti pro jednou neuškodí, řekl bych.“

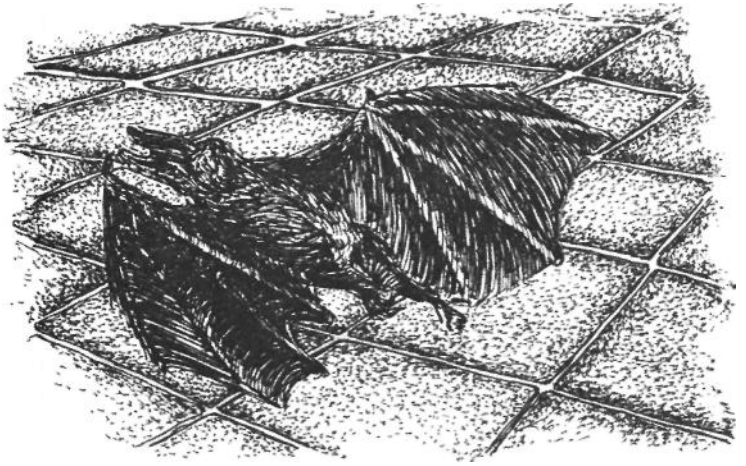
Martin tentokrát dobromyslné žerty svého přítele neposlouchal. Zavrtěl hlavou a lítostivě vysvětloval, že mluví o něčem jiném. Včera se modlil v kostele, aby nebyla škola. V noci zavraždili jednoho z kantorů. Takže je jasné, že škola nebude, a celé to má na svědomí on. Vlastně zabil pátera Zikmunda.

„Zbláznil ses?“ zaraženě namítl Lukáš a pokusil se přítele rozveselit herdou do zad. Martin jen stiskl zuby a neřekl nic. Lukáš pochopil, že je to vážné.

Mlčky se vydali ke Klementinské koleji.

X.

Hradní kuchyně byly již zavřené, proto Fiorella nemohla použít tajný průchod, aby se dostala k alchymistickým laboratořím. Zpátky do špitálu se jí nechtělo. Nakonec strávila noc v přístřešku vedle stájí. Zahrabala se do sena, kde se dala noc přečkat, přestože byla chladná. Dokonce se cítila mnohem lépe než v páchnoucím špitále plném lidí.

Hned jak se ráno otevřely kuchyně, vsoukala se do úzkého průlezu a komínem se spustila do opuštěné alchymistické laboratoře. Zašla k otci a v rychlosti mu pověděla, že všechno zařídila. Jen jako mimochodem dodala, že u něho nemůže zůstat, protože musí najít zločince, který celou tuhle lapálii způsobil.

„Buď opatrná. A nepřeceňuj své síly," starostlivě ji napomínal Giovanni da Ponte. „Víš, jak umějí být lidé zlí."

Láskyplně políbila otce na tvář a chvíli se zblízka dívala do jeho očí. Četla v nich obavy, ale také důvěru. Pocítila nesmírnou hrdost. „Neboj se," slíbila tiše a vyběhla ven. Rozhlédla se, zda ji nikdo nevidí. Alchymisté byli zalezlí ve svých laboratořích a stráže stály otočené zády, protože sledovaly, co se děje na hradním nádvoří. Vklouzla do komnaty mrtvého Guldrama z Oybinu a stejnou cestou se vrátila na chodbu před hradními kuchyněmi.

Sotva zavřela dvířka a trochu se očistila, na schodišti se objevil vrchní kuchař, rudolící tlouštík v hnědém oděvu s ušmudlaným krajkovým okružím. Byl věčně nasupený a nikdo nepamatoval, že by kohokoli ze svých podřízených pochválil. Zamračil se a přísně se ptal, co tady dělá.

„Co je vám do toho?" odsekla Fiorella, uhnula pohlavku a obratně proklouzla pod jeho rukama ke schodům. Bleskově seběhla dolů a vydala se k purkrabskému paláci. Tam šlo všechno k jejímu překvapení snadněji, než čekala. Sotva u brány oznámila, že se jmenuje Rafael a je alchymistický učedník, strážný ji bez dalšího vyptávání odvedl rovnou k sekretáři Eusebiovi z Redernu.

„Vidím, že umíš být poslušná," spokojeně přikyvoval purkrabský úředník.

„Když myslíte," pokrčila rameny Fiorella. „Potěšení vidět vás bych si klidně odepřela, kdybych náhodou něco nepotřebovala."

„Jsi drzá!"

„To jste mi nezakázal. Dělám, co umím. A jak umím."

„Zjistila jsi alespoň něco?"

„Jistě.“

„Víc mi neřekneš?“ zabručel zklamaně sekretář.

„Zatím to nedává žádný smysl. Jakmile budu vědět něco určitého, přijdu zase.“

„Tak co potřebuješ, když už jsi tady?“

„Můžete zjistit, kdo měl stráž v téhle části hradu v noci, kdy došlo k vraždě Guldrama z Oybinu? Potřebovala bych si promluvit s velitelem.“

„To je snadné,“ souhlasil Eusebius z Redernu s nepatrným úsměvem, „hned to zařídím. Počkej zatím tady.“

„Myslela jsem, že se zastavím později...“ váhala Fiorella.

„Sedni si. Správné myšlenky napadají člověka jen tehdy, pokud nemá prázdný žaludek. A já bych řekl, žes ještě nesnídala.“

Lukáš s Martinem se zastavili v davu zvědavců před vchodem do Klementinské koleje. U vrat stáli dva biřicové s halapartnami a odtlačovali zevlouny. Lukáš se k nim přitočil a zjišťoval, zda už je uvnitř jeho strýc. Vousatý biřic zavrtěl hlavou a začal vysvětlovat, že tenhle mord nebude vyšetřovat staroměstský rychtář. Jakmile sem ráno přišel, rektor koleje ho poslal pryč. Pak se biřic naklonil k Lukášovi a pošeptal mu, že už dorazil nejvyšší inkvizitor. Vyšetřování se totiž ujala inkvizice.

„Proč?“ divil se Lukáš.

„Prý v tom má prsty ďábel,“ vysvětloval důležitě vousatý biřic.

„Copak se to dá tak rychle poznat?“

„V tomhle případě ano. U těla zabitého pátera Zikmunda našli mrtvého netopýra. To je přece neklamné znamení...“

Lukáš jen překvapeně polkl. Zabručel, že netopýr je jistě ďáblovo znamení, poděkoval bičicovi a rukou naznačil Martinovi, že tady jsou zbyteční.

Martin zatím zjistil, že dnešní výuka opravdu odpadla, a tvářil se, jako by ho bolely zuby. Rozveselila ho až zpráva o mrtvém netopýrovi.

„To znamená, že za jeho smrt mé modlitby nemohou,“ vykládal překotně, až se zajíkal. „Vrah měl důvod pátera Zikmunda zabít. Jistě by to udělal, i kdybych se včera nemodlil, aby škola odpadla...“

„Jsi naivní jako Theofanie,“ ušklíbl se Lukáš.

„Vyprošuji si srovnávat mě s tou husou,“ rozzlobil se Martin a bylo vidět, jaký kámen mu spadl ze srdce.

„Máš pravdu,“ souhlasil Lukáš. „Theofanie je na rozdíl od tebe alespoň pěkná.“

„Počkej, až tohle povím Fiorelle,“ pomstychtivě upozornil Martin a na poslední chvíli uhnul před další herdou, kterou ho chtěl Lukáš počastovat.

Rychle prošli křivolakými uličkami podél městských hradeb a za chvíli stáli před rozlehlou staroměstskou rychtou. Šlo o starobylé stavení s mohutnými kamennými zdmi a úzkými okny. Vešli do dvora a křikli na bičice, který rovnal pod přístřeškem dřevo, zda je rychtář doma.

„Je,“ přikývl muž, odložil těžké poleno a zadýchaně si stíral pot z čela. Dodal ještě, že rychtář má mizernou náladu, takže by si měli rozmyslet, jestli ho opravdu chtějí vidět. A pokud nepotřebují něco, co nesnese odklad, měli by raději přijít později.

Rychtář Přibík seděl za stolem, před ním stála mísa se zázvorovými koláčky a džbán piva. Jakmile chlapce uviděl, řekl zlostně: „Přišli jste úplně zbytečně. Dneska mám volno. S nikým nechci mluvit.“

Pak se trochu usmál a rukou ukázal na lavici u stolu, aby se posadili.

„Na to, že ve městě řádí ďábel, vypadáš pozoruhodně klidně,“ zasmál se Lukáš a natáhl ruku pro koláček.

„Ďábel by mi ani tak nevadil, jako že ujídáš z mé mísy,“ bručel staroměstský rychtář. Hovořil trochu ztěžklým jazykem, protože džbán před ním byl skoro prázdný.

„A to ještě netušíš, že bude ujídat i Martin,“ upozornil LukáŠ.

„Bože, ohraňuj mne před takovou zkázou!“ vykřikl rychtář s hraným zděšením. V rozporu s tím sám mísu přisunul před písařova syna a starostlivě se zajímal, jak jim může pomoci.

„Co víš o vraždě pátera Zikmunda?“ rychle se zeptal Lukáš a podíval se přísně na Martina, aby mu naznačil, že může ochutnat, ale aby ho ani nenapadlo sníst všechno. Celou cestu si Martin totiž stěžoval, jak mu ráno nechutnalo, protože se obával, že svou modlitbou způsobil onu hroznou věc, a jak se mu chuť vrátila, když teď ví, že za smrt pátera nemůže.

„Vlastně nevím skoro nic,“ odpověděl rychtář Přibík rozzlobeně. „Jen, že oběť někdo probodl dýkou a u jeho mrtvoly našli zabitého netopýra. Vrah zabil pátera v cele, kde spával, a všechno tam rozházel, jako by něco hledal. Jinak se žádné stopy nenašly, alespoň na první pohled. Neměl jsem ovšem čas místo prohledat, protože mě hnali pryč. Prý se celé věci ujme inkvizice.“

„Teď už stejně nemá cenu cokoliv zamlčovat. Když inkvizitor Hubert Hidalgo přišel vyšetřovat do města...“ váhal Lukáš nahlas. Vzápětí se rozhodl a začal vysvětlovat: „Měl bys vědět, že netopýra našli předevčírem i na Pražském hradě. Zabili nějakého alchymistu, proto musela Fiorella na hradě zůstat. A netopýr ležel i vedle těla zavražděného lékárníka Polykarpa, abys věděl.“

„Ty si vymýšlíš!“

„Nevymýšlím, strýčku. Theofanie ho vyhodila dřív, než jsi do domu lékárníka přišel. A místnost uklidila. Proto jsi žádné stopy nenašel. Původně tam byl stejný nepořádek jako v páterově ložnici.“

„Husa pitomá,“ ulevil si rychtář a dopil pivo ze džbánu. „Co když si ale netopýra vymyslela?“

„Myslíš, že by husa něco vymyslela?“ jízlivě se zeptal Lukáš. „Theofanii můžeš věřit, protože huntýřova žena netopýra později našla u nich na dvoře a pozvala kata, aby mršinu odvezl. Co ty na to?“

„Jsi nejprotivnější synovec, jaký se v křesťanském světě narodil. Ale mně je to vlastně jedno. Ráno mi městská rada oznámila, že se nemám plést do vyšetřování v Klementinské koleji. Prý na žádost nejvyššího inkvizitora.“

„Pospíšil si,“ bručel Lukáš. „O co mu vlastně jde?“

„Aby mohl strkat ten svůj pobožný nos do městských záležitostí,“ zlobil se rychtář Přibík. „Na Starém Městě pražském žije hodně protestantů. Možná dokonce víc než katolíků. Najdeš zde i spoustu příznivců Jednoty bratrské. Myslíš, že si církev nechá ujít takovou příležitost? Dám ruku do ohně, že inkvizitor začne vyslýchat všechny, kteří nestojí na straně papeže.“

„Jenže to není spravedlivé," vyhrkl zaujatě Martin a chtěl si vzít další koláček, Lukáš však mísu odstrčil na druhý konec stolu. Martin jen polkl a tiše dodal: „A tohle taky ne."

„Co bude s tovaryšem Mizerou?" staral se Lukáš.

„Zatím nic," pokrčil rychtář neurčitě rameny. „Po městě se rozneslo, že mord možná nespáchal. Že to je vaše práce? Spousta měšťanů se začala o celou věc zajímat. A teď, když je tu nejvyšší inkvizitor, nebude městská rada řešit další problémy. Usnesla se, že odloží konečné rozhodnutí v Mizerově věci na pozdější dobu."

„Nu, alespoň k něčemu je inkvizice užitečná," přikývl spokojeně Lukáš. „Takže s těmi mordy nám asi moc nepomůžeš."

„Víš, že bych nesměl ani v případě, pokud bych je vyšetřoval. Teď mi to městská rada výslovně zakázala."

„Ne, nemáte pravdu! Zakázala vám plést se nejvyššímu inkvizitorovi do práce. Ale nikdo přece neřekl, že si občas nesmíte povídat s námi. A případně se na pár věcí nezávazně optat sousedů," namítl Martin. „To je přece logické."

„Jestli tě tohle učí v Klementinské koleji, pak je škoda času tam chodit," bručel staroměstský rychtář. „Copak nevíte, že logika, jíž se řídí náš pan purkmistr a konšelé, je jiná než pánů jezuitů? Ne, nebudu vám pomáhat."

Eusebius z Redernu splnil své slovo skutečně rychle. Právě když Fiorella dojídala vynikající kyselou mléčnou polévku se škvarkovou plackou, otevřely se dveře a do místnosti vstoupil vysoký zamračený důstojník.

Hned za ním šel sekretář nejvyššího purkrabího. Řekl: „Tohle je můj bratranec z druhého kolena, Armin z Redernu. Tu noc velel hradním strážím on. Má hodnost plukovníka.“

Fiorella rychle polkla a zvědavě se na důstojníka zadívala. Měl na sobě tmavý oděv a středně dlouhý černý plášť, jehož konec zvedal mohutný kord se zlacenou rukojetí u pasu. V ruce držel přilbici švýcarských gardistů, k níž měl upevněny dva chocholy, jeden v rodových a druhý v císařových barvách. Fiorella se ve výzbroji žoldnéřů nevyznala, ale dva chocholy jí připadly neobvyklé, protože všichni nosili jen jeden. Eusebius z Redernu zachytil její pohled, pyšně se usmál a vysvětlil, že jde o staré rodové privilegium, které kdysi obdrželi od císaře Jindřicha IV. za hrdinství jednoho z jejich předků v bitvě u Flarchheimu. Ještě dodal, že dva chocholy nosí i on. A samolibě podotkl, že tohle si nemůže dovolit ani nejvyšší purkrabí.

Fiorelle se plukovník Armin z Redernu nelíbil, i když vlastnil tak neobvyklé privilegium. Měl sice hezký obličej a dobromyslný úsměv, ale oči měl chladné a neustále těkaly z místa na místo. Takovým lidem Fiorella nevěřila. Mnohokrát si ověřila, že každý, kdo se přetvařoval, zvládl snadno výraz úst i tváře, ale nedokázal změnit pohled, i kdyby byl sebešikovnější herec. Oči lhát neuměly. U Armina z Redernu nešlo o přetvářku. V jeho očích četla něco, čemu nerozuměla.

„Bratranec má pravdu, chlapče,“ přikývl rozvážně důstojník. „Je to naše privilegium. A velel jsem strážím. Co potřebuješ vědět?“

„Je možné, aby nějaký žoldnéř zašel v noci do uličky, kde jsou alchymistické laboratoře?“ zeptala se a rukou si otřela mastná ústa.

„Nikdo z mužů, kteří byli pod mým velením. Nevedou tudy hradby, a tak není důvod, aby tam chodili. Do uličky mohl ovšem zajít žoldnéř, který zrovna neměl službu. Za ty neodpovídám. Viděli někoho?“

„V noci se v laboratořích nepracuje. Kdo by mohl něco vidět?“ namítla Fiorella. Zavrtěla hlavou a dodala, že otec jí nedávno tvrdil, že strážní v noci kontrolují jejich uličku. Někteří lidé na císařském dvoře se totiž alchymistů obávají.

„O tom nic nevím,“ zabručel rozhořčeně Armin z Redernu. „Obviňuješ mě?“

„Nebuď hned tak nedůtklivý,“ napomenul ho sekretář nejvyššího purkrabího. „Je v našem zájmu zjistit pravdu. A její otázka...“ zarazil se a rychle se opravil: „Otázka toho chlapce není hloupá.“

Císařský plukovník pokrčil rameny, aby dal najevo, že on si to nemyslí. Úsečně se dotázal, jestli od něho chtějí ještě něco, protože skoro celou noc nespal a šel by si rád lehnout.

„Už vás nebudu obtěžovat, urozený pane,“ řekla Fiorella. „Mám jen poslední otázku. Jak blízko naší uličky se pohybují stráže v noci? Mohli by zaslechnout, pokud by se v ní něco mimořádného dělo?“

„Kdyby něco slyšeli, zasáhli by,“ zabručel nepřátelsky Armin z Redernu, otočil se a bez rozloučení odešel.

„Byl vždycky nerudný,“ omlouval ho sekretář Eusebius. „Zvláště od doby, kdy mu zemřela manželka. Měl ji strašně rád...“

„Moc jste mi nepomohl," povzdechla si Fiorella a vstala. Zdvořile se rozloučila a zamířila z hradu po Opyši dolů k Vltavě. Do domu U Bradýře dorazila před dopolední velkou mší. Nedočkavě si nalila do kádě vodu a vykoupala se. V oblečení za Rafaela byla celé dva dny. S nespokojeným výrazem si oblékla dívčí šaty a na hlavu nasadila paruku s dlouhými světlými loknami. V dívčích šatech se necítila dobře, ale věděla, že teď bude muset nějakou dobu hrát dívku. Najednou se pobaveně usmála. „Proč hrát?" napadlo ji. „Vždyť já dívka jsem."

Seběhla do přízemí a vyšla na ulici. Pečlivě za sebou zavřela vrata a zamkla těžkým kovaným klíčem. Přitom zahlédla několik kluků z Caletné, kteří se ukrývali v protilehlém podloubí.

Zamířila k nim a s naivním úsměvem se zeptala, jestli náhodou nečekají na jejího bratra Rafaela.

„Co je ti do toho?" utrhl se na ni pihovatý zrzek.

„Počkej," zarazil ho ušatý kluk v hnědých nohavicích. Byl to ten, který ji předešlého dne honil. S falešným úsměvem vyzvídal, kdy podle ní půjde Rafael ven.

„Myslím, že za chvíli. Počkejte na něj, ať vám neproklouzne," poradila jim.

„Buď si jistá, že počkáme," prohlásil výhružně pihovatý zrzek a třel si modřinu pod okem, kterou mu včera způsobila Lukášova pěst.

XI.

Fiorella pospíchala, protože chtěla vdovu Bieglovou zastihnout doma. Neměla ji ráda, ale věděla, že jen málo lidí na Starém Městě pražském má přehled o tom, co se kde šustne, jako ona. Proto se k ní snažila chovat zdvořile a informace vyměňovala za zprávy z císařského dvora, po kterých byla vdova celá lačná.

„Dlouho jsem tě neviděla, děvenko," švitořila, když Fiorella vešla do zanedbaného stavení za Židovským Městem. V podkroví synova domu měla malou komůrku.

„Jsem na celou domácnost sama," povzdechla si Fiorella a posadila se na rozviklanou lavici.

„Já myslela, že se vám o dům stará písařova Apolena," vyhrkla hned vdova a ctnostně si upravovala ošoupanou starou suknici.

„Někdy," souhlasila Fiorella a začala si stěžovat, v jakém světě to vlastně žijí. Stará vdova pozorně poslouchala, a když Fiorella skončila, zeptala se, proč jí to vlastně říká. Chce snad od ní něco?

„Jistě," přikývla Fiorella. „Jako vždycky. Vím něco, co by vás určitě zajímalo. Informace vyměním za pár odpovědí."

„Tak mluv," vyhrkla vdova dychtivě a trochu se předklonila, jako by nedoslýchala.

„Včera zabili na Pražském hradě alchymistu. U jeho těla našli netopýra. Stejně jako..."

„Jako v Klementinské koleji," přerušila ji se zájmem. „To je tedy panečku něco! Co ještě víš?"

„Teď se zase budu ptát já," usmála se Fiorella. Protože bylo v podstřeší dusno, požádala starou ženu, zda by neměla trochu vody.

„V kuchyni je vědro, zajdi tam a naber si," přikývla nedočkavě. „A buď tak hodná, přines mi taky. Mně už nohy dobře neslouží, to víš, stáří."

Fiorella seběhla do přízemí a z police na stěně sebrala dva keramické hrnky. Jeden měl modrou a druhý zelenou glazuru. Z modrého se hned žíznivě napila a pak ho znovu naplnila. S oběma vyběhla po schodech zpátky do podstřeší. Postavila hrnky na stůl a řekla staré Bieglové, že zelený je pro ni.

„Jsi hodná, děvenko," poděkovala vdova, sáhla po modrém hrnku a začala pít. Fiorella se zarazila a rych-

le uvažovala. Proč sáhla po nesprávném? Ne, tohle neudělala stará Bieglová schválně. Fiorella kdysi slyšela o oční vadě, kdy se pletou barvy. A zvláště zelenou a modrou může takto postižený člověk snadno zaměnit.

„Poslyšte," vyhrkla překvapeně, ale na poslední chvíli svou otázku polkla. V duchu se pokárala. Byla by hloupost vdovu varovat. Pomalu upíjela, aby získala čas. O poznání klidněji se zeptala, jak vdově voda chutná.

„Dobrá, ale proto jsi za mnou jistě nepřišla. Ptej se a pak mi povíš, co se ještě na císařském dvoře stalo. Víš, starý člověk nemá mnoho rozptýlení."

„Vy jste viděla tovaryše Mizeru, jak leze přes zeď?"

„Ano. Jsem důležitý svědek," přikývla pyšně stará Bieglová.

„Prý to bylo v noci."

„Jestli narážíš na to, že byla tma, tak"

„Rychtář Přibík mi vysvětlil, že byl úplněk, takže bylo dobře vidět. Dokonce jste přesně popsala jeho modrý plášť," nedala se Fiorella. „Proč jste byla tak pozdě vzhůru?"

„Náhoda, děvenko. Jako by Bůh chtěl, abych pomohla odhalit špatnost," drmolila vdova. „Nemohla jsem spát a pořád jsem se budila. Nakonec mi došlo, že za to může měsíc. Svítil mi skrze okno přímo do obličeje. Vstala jsem, abych zatáhla závěs. A uviděla jsem postavu. Rychle jsem všeho nechala a běžela na ulici před dům, jenže tovaryš už byl pryč."

„Na ulici? Váš dům přece sousedí s lékárníkem a ne s huntýřem Špačkem."

„To je právě divné," vykládala rozšafně stará vdova. „Tovaryš lezl přes zeď z huntýřova dvora na lékárníkův dvůr. Myslela jsem původně, že chce někam na zálety, aby o tom jeho mistr nevěděl. Na ulici ale nevyšel, musel tedy zůstat v lékárně. Běžela jsem zpátky do podkroví a čekala u okna až do rána, ale už jsem ho nezahlédla. Zřejmě se domů vrátil dřív, než jsem došla zpátky k oknu. Víš, děvenko, stáří je…"

„Počkejte!" přerušila ji trochu neuctivě Fiorella. „Chcete říct, že jste viděla někoho, jak leze přes zeď k lékárníkovi? Ne od něj?"

„Nemáš to jedno? Jak povídám, musela jsem seběhnout dolů a potom jsem se zase štrachala nahoru. Mezitím se mohl vrátit."

„Jak vás znám, byla to chvilka. Myslíte, že za tak krátkou dobu stihl lékárníka Polykarpa zabít a udělat nepořádek, který tam našli? A měl možná zelený plášť a ne modrý!"

„Co fantazíruješ?" pokřižovala se vyděšeně stará Bieglová. „Bude lepší, když půjdeš zase po svých." Mračila se a Fiorellu už neoslovovala laskavě jako děvenku.

„Co jsem viděla, to před soudem odpřísáhnu. Sbohem!" Pak se uraženě otočila, sáhla do košíku pro děravou punčochu a začala ji spravovat.

Fiorella odcházela velmi spokojená. Polovinu práce měla za sebou. Věděla s jistotou, kdo lékárníka Polykarpa nezabil. Teď musela zjistit, kdo to udělal. Kdo zamordoval jeho a dva další muže. A proč ke všem pohodil mrtvého netopýra.

„To je snad poprvé, co jsi přišla v dívčím," uvítal Lukáš Fiorellu, když se protáhla otvorem v zahradě zbořeného kláštera do podzemní skrýše Bratrstva křišťálu.

„A víš, proč sem chodím v chlapeckém? Protože je tady všude spousta nepořádku."

„Měla ses převléknout, pokud ti špína vadí. Ale nepočítej, že bychom tu uklízeli. Nebo by ses toho chtěla ujmout sama?"

„Ještě ty mě zlob," durdila se Fiorella, rukou otřela lavici a posadila se.

„Stalo se něco?"

„Před naším domem na mě čekají kluci z Caletné. Chtějí se pomstít za včerejší výprask. Proto jsem se nemohla převléknout zpátky do chlapeckého," vysvětlovala Fiorella.

„Začali si oni," pokrčil rameny Martin a pobouřeně pokračoval: „Kde vůbec berou tolik drzosti, že si troufnou i do naší ulice?"

„My taky chodíme do Caletné," upozornila ho Fiorella. „Pusť je z hlavy. S nimi se srovnáme, kdykoli budeme chtít. Naší starostí jsou teď záhadné vraždy." Pak jim v rychlosti pověděla o omylu staré Bieglové.

„Takže stačí najít muže v zeleném plášti, a máme vraha," vyhrkl Lukáš, sotva skončila. Přitom po ní dost nápadně pokukoval. Když byla oblečená jako Rafael, většinou ho nic takového nenapadlo, ale v dívčím jí to opravdu slušelo. Dokonce i tady, v mizerně osvětleném podzemí.

„V žádném případě," nesouhlasila Fiorella. „Hodně jsem o všem přemýšlela a myslím, že to je jinak. Vzpo-

míináte, jak byla huntýřova žena nervózní, když jsme u ní byli a vyptávali se jí?“

„Nikomu není příjemné, pokud někoho z domácnosti uvězní v šatlavě,“ upozornil písařův syn.

„Máš pravdu, Martine. Ale tohle bylo něco jiného. Já bych řekla, že cítila vinu. A také se trochu bála.“

„Ona přece lékárníka Polykarpa nezabila,“ bručel si pro sebe Martin. Lukáš jen mlčky pokrčil rameny.

„Co jsme se od ní vlastně dozvěděli?“ pokračovala Fiorella. „Že manžel byl tenkrát pryč. Spal v jejich mlýně v Podolí. A tovaryš Mizera tvrdí, že si na nic nepamatuje. Tvrdil to i na mučidlech, než ho kat donutil, aby se k mordu přiznal. Mizera mluvil pravdu. Paní Barbora mu totiž namíchala do večeře nějaký lektvar, po kterém člověk rychle usne a tvrdě spí.“

„Ale proč?“ vyhrkl nedůvěřivě Martin. „To se mi nezdá.“

Lukáš však chápavě přikyvoval a začal mladšímu příteli vysvětlovat, aby si vzpomněl, co jim naznačila Lucie, když je žádala o pomoc pro svého bratrance. Mládenci lezou přes zeď většinou kvůli krásným dívkám. A protože je zřejmé, že Mizera spal a nemohl lézt přes zeď za Theofanií, musel jiný mládenec lézt přes zeď za paní Barborou. Všechno do sebe zapadá.

Při zmínce o Lucii se Fiorelle mihl v tváři stín nesouhlasu, ale v podzemí bylo šero, a tak si toho nikdo nevšiml.

„Paní Barbora je přece vdaná žena,“ protestoval Martin.

„Jistě, ale hřešit může každá. Vdaná stejně jako svobodná holka z šenku,“ poznamenala Fiorella a přísně

se zadívala na Lukáše. Hned však pokračovala: „Navíc je huntýrova žena ještě mladá a hezká. S manželem nemají děti. Kdoví proč. Ale to není naše věc. Muž v zeleném byl určitě její milenec. V noci od ní odcházel a měl smůlu, že ho zahlédla stará Bieglová. Než seběhla po schodech, proběhl mázhauzem lékárníkova domu a naštěstí pro něho zmizel. Když ráno našli Polykarpa zavražděného, Bieglová to celé pomotala, protože je stará drbna. Navíc si plete barvy a zelený plášť považovala za modrý.“

„No jo, ale kde toho nočního návštěvníka najdeme?“ staral se Lukáš.

„Proč bychom ho měli hledat? S vraždami nemá nic společného. Leda by něco viděl, ale moc bych se divila.“

„Měli bychom to povědět huntýři Špačkovi. Cizoložná žena smrtelně hřeší,“ mračil se Martin. „Páter Ignácius tvrdí, že její hřích je skoro tak hrozný jako kacířství...“

„Chceš být jako stará Bieglová?“ rozzlobila se Fiorella. „Naše bratrstvo pomáhá všem, koho nespravedlivě pronásledují. Nikdo nám však nedal právo zasahovat do života druhých. Páter Ignácius ať si tvrdí, co chce, ale já bych nechala žít lidi po svém. Samozřejmě pokud neporušují zákony. Z kazatelny se snadno horlí, jak mají být lidé pokorní, ale podívej se kolem sebe. V tomhle světě by podle božích přikázání nedokázal žít snad ani světec. Život je mnohem složitější, než aby si mohl kdokoli z lidí dovolit soudit jiné. Copak už sám Kristus neřekl - Kdo jsi bez viny, hoď kamenem, když hájil jeruzalémskou nevěstku, kterou chtěli farizejové ukamenovat?“

„Takže ty schvaluješ nevěru?“ zaraženě špitl Martin, trochu vyděšený Fiorellinými názory. Otec ho vedl k přísným zásadám křesťanské morálky a výuka pátera Ignácia ho v tom jen utvrzovala. Čím byl starší, tím více ovšem jeho přesvědčení dostávalo trhliny.

„Samozřejmě neschvaluji,“ vysvětlovala mu trpělivě. „Ale já nejsem oprávněná podobné věci trestat. Ať se každý srovná se svým svědomím sám. A také se svým srdcem.“

„S jedinou výjimkou,“ poznamenal Lukáš, který neměl podobné diskuze vůbec rád. U otce v pasířské dílně se naučil, že se nemá trápit zbytečnými starostmi. Hříchy cizích lidí ho nezajímaly. Tohle klidně přenechával prelátům a učencům.

„S jakou?“ zarazila se Fiorella. Podle pobaveného výrazu Lukášova obličeje pochopila, že ho napadl zase nějaký žert. Nechápala, jak někdo může o takových věcech vtipkovat.

„Nu,“ odpověděl pomalu Lukáš a rukou si uhlazoval nakadeřené vlasy, jako by přemýšlel. „Myslím, že podobné hříchy se dají odpustit všem ženám a dívkám s výjimkou Lucie od Zlatých šišek.“

Fiorella po jeho poznámce jako by ztuhla. Chvíli mlčela a potom s přemáhaným klidem řekla: „Jak už jsem řekla, Kristus radil odpouštět i nevěstkám. Proč tedy ne tvé Lucii?“

„Není moje,“ zamračil se Lukáš. „Rafael by se podobnému žertu zasmál.“

„Nezasmál,“ chladně oponovala Fiorella. „Jednak to nebyl žádný vtip a pak, já nejlépe vím, co by udělal Rafael.“

„Nehádejte se," kňoural lítostivě Martin. „Co do vás vjelo? Lukáš tě má přece rád, Fiorello. My dva jsme na tom stejně. Když mě mlátí do zad, taky mě štve, ale to neznamená, že není pořád můj kamarád. On už prostě jiný nebude. Co bys chtěla od kováře..."

„Nejsem kovář, ale pasíř!" přerušil ho Lukáš ublíženě. A všichni tři se hlasitě rozesmáli.

Hned po poradě se vydali členové Bratrstva křišťálu do Kožné uličky, protože se usnesli, že Fiorella nemůže celý den chodit v dívčím, a musí se tedy něco udělat s partou kluků z Caletné. Pokud je ovšem neomrzelo hlídkování v podloubí. Jen došli na nároží domu U Bradýře, okamžitě zjistili, že neomrzelo.

„Řekli si o to," pokrčila Fiorella rameny, jako by se omlouvala.

„Je jich jenom sedm," přidal se Martin, který si už zvykl, že s Fiorellou podobné bitky nikdy neprohrávají.

„Většinu tvých triků znají," váhal Lukáš. „Co když se nerozutečou?"

„Myslíš, že znají většinu mých triků?" zasmála se pobaveně Fiorella. „Opravdu alchymii tak podceňuješ? Na světě je déle než křesťanství a ty si myslíš, že se za všechna staletí zmohla jen na tři nebo čtyři ubohé triky, které jsem zatím použila?"

„Tak dělej, už se nemohu dočkat," šeptal rozčilením Martin, a přitom se pečlivě ukrýval za nárožím, aby si ho parta z Caletné nevšimla. „Přece jen, jistota je jistota," říkal si v duchu.

„Jdu na to," usmála se Fiorella, pomalu obešla roh domu a pokračovala Kožnou uličkou ke vchodu do domu U Bradýře.

„To je ona,“ vykřikl ušatý kluk v hnědém, ukázal na Fiorellu a poručil: „Počkej!“

„Pořád jste se ho nedočkali?“ divila se s mile přihlouplým výrazem ve tváři. „Kde asi je?“

„Řekneš mu, že ho venku čeká pasířův Lukáš,“ poroučel jí ušatý kluk, který zřejmě partě z Caletné velel.

„Ale Lukáš vypadá jinak. Nikde ho tu nevidím,“ rozhlížela se Fiorella a nerozhodně se zastavila.

„Je tamhle v podloubí,“ mávl ušatý kluk rukou kamsi do šera za sloupy, kam nebylo z ulice vidět. „Jestli mu vzkaz nevyřídíš nebo jestli mu povíš, že tu jsme i my, tak si tě chytneme a uvidíš!“

Fiorella začala natahovat a v duchu se skvěle bavila. „Snad byste mi nechtěli ublížit? Počkej, budu žalovat tatínkovi!“

„Žaluj, komu chceš, ale těš se, jestli Rafael do pěti minut nepřijde!“

„Tak já to zkusím,“ odpověděla plačtivě, ale nedalo jí, aby nedodala: „Snad se stihne převléknout včas.“

Rychle se rozběhla k domu, kde bydlela. Odemkla vrata a vyběhla po schodech do patra, kde měla ložnici. S radostí ze sebe shodila ženský oděv. Uvědomila si, že ho má na sobě jen pár hodin, a už se těší na zmuchlané a ne zrovna nejčistější šaty alchymistického učedníka. V nich se cítila mnohem lépe.

Nakonec otevřela truhlici, kde měla ukryté váčky s různými látkami, lahvice s tekutými substancemi a další alchymistické pomůcky. Rychle nasypala do červené keramické misky šedavý prášek, přilila pár kapek odporně páchnoucí olejnaté tekutiny a nakonec přidala trochu zeleného prášku. Vše zamíchala a kašo-

vitou hmotou naplnila malou kovovou dózu s víčkem, které pečlivě uzavřela. Potom vzala do ruky několik barevných světlic a do kapsy si přidala kuličky, které po hození na zem dělaly pekelný rámus a šel z nich smradlavý dým. Nakonec si přes hlavu přetáhla pevnou soukennou kápi, která jí zakrývala celý obličej. Jen na místě očí byly otvory s kousky matné slídy. Odhodlaně zamířila po schodech dolů a ven na ulici.

„Už jde," uslyšela z podloubí nedočkavý výkřik. Dělala, že si ničeho nevšimla. Přeběhla ulici a zamířila mezi sloupy do klenutého podloubí. I když bylo nebe zatažené a vypadalo to na déšť, věděla, že v šeru pod klenbou bude efekt ještě působivější.

„Co... co to má na hlavě?" ozval se nejistě jeden z party kluků z Caletné.

„Asi si hlupák myslí, že ho takhle nepoznáme!" rozesmál se trochu křečovitě ušatý kluk v hnědém. Chtěl se k Fiorelle rozběhnout, ale náhle se zarazil. Zaváhal a se staženým hrdlem řekl kamarádům: „Vidíte, má v ruce tyčinky, co z nich vyletují jiskry." Vzchopil se však a pokračoval: „Ale ty už známe! Tentokrát nás tak snadno nezažene. Za mnou!"

Fiorella opravdu tyčinky zapálila a vzápětí z nich začaly pršet roje jisker. Kluci z Caletné se sice na okamžik zastavili, ale neutekli. Pokřikem si dodávali odvahu. Srazili se blíž k sobě a váhavě pokračovali dál. Fiorella sáhla do kapsy, vytáhla kovovou dózu a bouchací kuličky. Nejdříve jich pár hodila na zem a počkala, až vytvoří trochu dýmu, který ji na kratičký okamžik zahalil. Vzápětí se rychle pomazala kašovitou substancí z dózy. Když se dým rozplynul, kluci z Caletné se zděšeně zastavili. Proti nim kráčel ohnivý muž.

Všechno na něm světélkovalo a barvy přecházely od červené až po jedovatě fialovou.

„Pryč!“ zavřeštěl ušatý kluk a parta se rozběhla jako o život k nároží. Vůbec si nevšimli Martina s Lukášem, kteří zaraženě celé divadlo sledovali.

Světélkující Fiorella zamířila k nim. Světla na ní pomalu pohasínala.

„Jak, jak jsi zase udělala tohle?“ koktal Martin.

„To je moje tajemství,“ zasmála se a z hlavy si sundala kápi, pod kterou už skoro nemohla dýchat. „Jestli tě to uklidní, tohle umí každý alchymistický začátečník.“

„No, opravdu jsi mě uklidnila,“ bručel Martin. V tu chvíli se na ulici objevila jeho matka. Vyšla z domu a rozhlížela se, co to je za rámus. Martin nebyl dost rychlý. Než stačil uskočit do bezpečí za roh, všimla si ho a přísně křikla: „Hned pojď sem!“

XII.

„Nezlobte se na něj,“ snažila se omlouvit jejího syna Fiorella, ale paní Apolena byla nesmlouvavá a rozčilovala se: „Včera nebyl ve škole a dneska taky ne.“

„Dneska přece výuka odpadla,“ ozval se okamžitě Martin, ale matka ho přísně umlčela, že to není žádná omluva.

„Vždyť se přece vůbec nic nestalo,“ ujala se znovu slova Fiorella. „Nebo má snad Martin zakázáno kamarádit se s Lukášem?“

„Ten by mi nevadil,“ zlobila se Apolena.

„Takže vám vadím já?“

„Podívej, já nedovolím, aby Martin...“ korpulentní písařova žena se zarazila. Neuměla přesně říct, co jí vadí. Byla toho spousta a nechápala, proč by o tom měla diskutovat s cizí holkou. Přísně se zamračila a stručně řekla: „Prostě zůstane doma!“ Otevřela komoru a Martina v ní zavřela. Oznámila, že tam bude až do večera, aby ho zase nenapadlo utíkat z domu oknem.

„V komoře máte taky okno,“ podotkla zaraženě Fiorella. Ještě neviděla paní Apolenu tak nazlobenou.

„Jenže je uzounké. Jím by ses možná protáhla ty, ale Martin je, chválabohu, urostlý...“

„Tak proto ho tolik krmíte. Aby vám nemohl utéct okénkem,“ neuctivě odsekla Fiorella, otočila se a zamířila ke dveřím. V duchu se zlobila, proč jsou s dospělými pořád potíže.

„Počkej!“ zastavila ji písařova žena. „Když tu nemáš otce, odpovídám i za tebe. Vím, co se stalo v Klementinské koleji. Myslíš, ty hloupá, že si poradíte s ďáblem? Jste snad chytřejší než učení církevní otcové? Chceš ztratit duši, děvče? Měj přece rozum!“

„Právě že ho mám, nevěřím, že by ďábel chodil po světě a pro potěšení rozhazoval mrtvé netopýry!“

Paní Apolena se pokřižovala, sepjala ruce a v očích se jí objevily slzy. „Zapřísahám tě, nehřeš! Mysli na Boha.“

„Přečetla jsem celou Bibli. Starý i Nový zákon. Nikde tam nenajdete jedinou zmínku o peklu a ďáblovi. Proč bych se ho měla bát? Když o něm nevěděli nic ani ti, kteří doprovázeli Krista, šířili jeho víru a jeho skutky zaznamenali v evangeliích. Proč věříte prelátům? Copak oni jsou lepší křesťané, než byli svatý Marek, Matouš, Lukáš a Jan?“

„Nejsem učená jako ty,“ pokrčila nešťastně rameny paní Apolena. „Ale o to pevnější je má víra. Nech učené, ať si s tím poradí, moc tě prosím.“

„To nejde,“ povzdechla si Fiorella. „I má víra je pevná.

Bůh nám dal rozum, abychom nejen věřili, ale také mysleli. A jestliže nám rozum říká něco jiného než farář, neznamená to, že by musel mít nutně pravdu on. I prelát je jen člověk. Chybující člověk! Věřící není ovce! Jedinou autoritou je pro nás Bůh, ne inkvizice.“

„Budu se za tebe modlit. Za tvou hříšnou pýchu. A teď odejdi,“ požádala ji Apolena se slzami v očích. Fiorelle jí přišlo líto, ale neuměla jí pomoci. Se slepou poslušností a nevzdělaností se bojovat nedalo. Otočila se a se sklopenou hlavou vyšla na ulici, kde na ni trpělivě čekal Lukáš.

„Zatím budeme pátrat jen ve dvou, snad to nějak zvládneme,“ řekla a povzbudivě se usmála.

„Podívej,“ ukázal Lukáš na dům U Bradýře. „V patře někdo otevřel okno. Tvůj otec se asi vrátil. Nezajdeš za nim?“

„A co ty?“

„Stejně se musíme rozdělit. Večer se sejdeme v naší skrýši, platí?“

Fiorella přikývla a otevřela těžká vrata do mázhauzu. Vyběhla po schodech. Otce našla sedět u stolu. Měl přivřené oči a dřímal. Otevřel je, hned jak vstoupila. Unaveně se pousmál, ale vzápětí se zamračil: „Proč máš na sobě chlapecké oblečení?“

„Tatínku, nech mě teď pár dní být. Slibuji, že budu zase poslušná dcera, až všechno skončí. Dneska v noci zabil vrah už třetího člověka a k jeho tělu pohodil

mrtvého netopýra. Inkvizice začne vyslýchat i tady ve městě.“

„Vím,“ přikývl Giovanni da Ponte. „Proč myslíš, že nás pustili domů? Jakmile se na Pražském hradě rozneslo, že našli netopýra v Klementinské koleji, sám nejvyšší purkrabí si byl stěžovat u císaře Rudolfa II., že inkvizitor nemá právo dál nás věznit. Žádný alchymista v noci laboratoře neopustil. Bylo nad slunce jasnější, že v poslední vraždě nikdo z nás prsty nemá. Hubert Hidalgo zuřil, ale nezbylo mu než poslechnout. Díky jeho strážím je teď jasné, že alchymisti za nic nemohou. Není to skvělé?“

„Jistě,“ souhlasila Fiorella. „Ale vrah je stále na svobodě a inkvizice bude pronásledovat další nevinné lidi.“

„Zjistilo vaše bratrstvo už něco?“ chtěl vědět otec. Ukázal rukou, aby se dcera posadila vedle něho. Fiorellu potěšilo, že se zajímá o její pátrání. Poznala, že se na ni nezlobí. Měla skvělého otce!

„Máme důkazy, že první vraždu nemohl spáchat tovaryš Mizera. I když je zatím stále ve staroměstské šatlavě, dopadne to pro něj dobře. A našla jsem žebráka, který zřejmě viděl vraha mistra Guldrama z Oybinu.“

„Kdo ho tedy zabil?“

„Tulák byl opilý a byla tma,“ váhavě vysvětlovala Fiorella. „Nepoznal toho muže. Ale i tak je jeho svědectví cenné.“

„Proč?“ optal se Giovanni da Ponte a přimhouřil oči, jako by řešil složitou matematickou úlohu. „K čemu ti je svědectví, když nikoho nepoznal?“

„Nu, on tvrdí, že viděl ďábla. Někdy se stává, že si lidé dodatečně něco přimyslí a jsou přesvědčení, že to bylo doopravdy.“

„My víme, že ďábel nevraždil, takže žebrák mluví zjevně hlouposti,“ přikývl Giovanni da Ponte. „Ale nějaký detail z jeho tvrzení může být pravda.“

„Myslíš, že se vrah převlékl za ďábla, aby ho nikdo nepoznal?“

„Ne, tak to jistě nebylo. Ale vrah musel něčím ďábla tomu opilci připomínat. Rohy, ocas... to jsou znaky, které se připisují všem ďáblům. Tomu bych příliš váhy nepřikládal. Ale černý plášť a uhrančivé oči, to by mohla být pravda.“

„A co s tím? Víš, kolik je na Pražském hradě černých plášťů? Chodí v nich skoro všichni císařští úředníci.“

„Na druhou stranu můžeš vyloučit všechny ženy a většinu čeledínů a pohunků. A také preláty, mnichy a děti. Což není špatný začátek, nemyslíš?“

„I tak zbývá podezřelých spousta. Abych mezi nimi našla zločince, musím se načas oblékat jako Rafael.“

„Kdyby byl Rafael alespoň trochu čistotnější,“ povzdechl si Giovanni da Ponte. „Podívej, jak máš od bláta ušpiněné nohavice.“

„Musela jsem spát venku pod přístřeškem. Štěstí, že má Rafael v truhlici ještě jedny šaty,“ přikývla Fiorella vstřícně. „Zařídím, aby se tvůj neposlušný učedník rychle převlékl.“

„Špinavé šaty nezapomeň odnést paní Apoleně, aby je vyprala. Až si ušpiníš ty druhé, abys měla co na sebe.“

„Zlobí se na nás,“ postěžovala si Fiorella.

„Na nás? Jestli se na někoho zlobí, nejspíš na tebe," upozornil Giovanni da Ponte. „A doufám, že jí zlobení nezabrání v tom, aby nám uvařila něco k obědu. Pořádné jídlo jsem neměl už dva dny. Pověz jí to."

„Nemohl bys ji požádat ty?"

„Copak jsme písařově rodině vyhlásili válku? Nebo ses zatím naučila vařit a chceš se o kuchyni starat sama?" zeptal se otec Giovanni.

Fiorella si těžce povzdechla a slíbila, že všechno paní Apoleně do posledního slova vyřídí. Vstala z lavice, ale otec ji chytil za ruku a starostlivě prosil, aby nezapomněla být opatrná. Když už se chce vrhat do každého nebezpečí a nemyslí na něho, ať alespoň myslí na svou nebožku matku. Už proto, že je ztřeštěná po ní. Pak ji pustil, a třebaže to neměl ve zvyku, zvedl ruku a dvěma prsty jí udělal na čele křížek.

Fiorella odběhla, a aby paní Apolenu obměkčila, s nechutí si na sebe oblékla dívčí šaty.

Sotva se Lukáš rozloučil s Fiorellou, napadlo ho, že by se mohl zastavit za rohem v šenku U Zlatých šišek. Hlavou se mu stále honila jedna věc, na niž se chtěl Lucie zeptat. Když ho žádala o pomoc pro svého bratrance, zmínila se, že zavražděný lékárník Polykarp měl večer před svou smrtí návštěvu. Ale když se na pozdního hosta vyptával v okolí, nikdo ze sousedů o něm nevěděl. Možná si Lucie jen všechno vymyslela,

aby zdůraznila nevinu svého bratrance, ale přesto si chtěl celou věc vyjasnit.

V šenku bylo skoro prázdno. Na ohništi se pekla veliká kýta a šenkýř Křišťan zrovna nesl korbele piva ke stolu, kde sedělo několik mladíků a živě se bavilo. Lucie se opírala o zeď vedle ohniště, pomalu otáčela rožněm a zívala. Jakmile Lukáš vešel, ožila. Rychle si rukou upravila pomačkanou suknici a usmála se.

„Nebudu tě zdržovat," řekl chladněji, než měl v úmyslu. Její věčné nakrucování mu šlo už na nervy.

„Nezdržuješ. Zvláště když jsi sám. Tvoji přátelé jsou totiž opravdu nemožní. Víš, já..."

„Mé přátele nech na pokoji!" přísně ji zarazil, až překvapeně polkla. „Jde mi o člověka, který navštívil lékárníka Polykarpa před jeho smrtí. Vyptával jsem se v ulici, kde má dům, ale nikdo si ho nevšiml. Vím o něm jen od tebe. Kdo to byl?"

„Když se na mě mračíš, špatně se mi přemýšlí," odpověděla rozmarně.

„To se na tebe asi pořád někdo mračí," odsekl jízlivě a důrazně připomněl: „Jde o záchranu tvého bratrance. Pokud si nevzpomeneš, nedá se nic dělat."

„Nezlob se! Máš dneska špatnou náladu. Stalo se ti něco?"

„Kdo byl ten noční návštěvník?" zabručel Lukáš netrpělivě a už se chtěl otočit a odejít, když Lucie trochu zaraženě řekla: „Pekař Matěj, co bydlí za kostelem svatého Jakuba. Šel si pro léky proti bolesti."

„Jak to víš?"

„Jedna známá ho potkala. Víš, mé přítelkyně totiž nejsou tak nemožné, jako..."

„Dost! Co víš ještě?"

„Když ty se pořád mračíš," kňourala ublíženě. „Šla jsem se pekaře zeptat. Tvrdí, že mu Polykarp dal nějaké byliny, aby si je svařil a pravidelně je pil. Potom si ještě povídali. Odcházel dost pozdě, až za tmy. To byl podle něj lékárník Poylkarp ještě živý. Pokud si ovšem pekař nevymýšlí. Nemá žádného svědka. To jsi ostatně zjistil i ty sám. Kdoví co se vlastně stalo."

„Proč jsi mi to neřekla dřív?"

„Nevěděla jsem to. S pekařem od svatého Jakuba jsem mluvila až dneska ráno. Hned, jak jste mi řekli, že je můj bratranec nevinný. Protože zločin v tom případě musel spáchat někdo jiný. Tak jsem si řekla, že ho najdu. Myslíš, že bychom mohli dál pátrat spolu?"

Než stačil Lukáš odpovědět, otevřely se dveře šenku a v nich stála Fiorella. Chtěla vejít, ale když si ho všimla, zarazila se. Lucie se pyšně usmála a chytila Lukáše za ruku, aby dala té protivné holce na srozuměnou, že pasířský tovaryš přišel za ní. Než se jí stačil Lukáš vytrhnout, Fiorella se otočila a vyběhla na ulici. Dveře za sebou s prásknutím zabouchla, až se ostatní hosté překvapeně otočili.

„Ty huso hloupá," rozzlobil se Lukáš na Lucii. Odstrčil ji, až padla zády na zeď u ohniště, a utíkal ven. Před šenkem U Zlatých šišek se rychle rozhlédl. Kolem nároží ke Staroměstskému rynku zahlédl mihnout se tmavou Fiorellinu suknici. Rozběhl se tam, ale když doběhl na rynek, byla pryč. Ač byla v dívčích šatech, musela utíkat hodně rychle. Lukáš se zastavil a polohlasně zaklel.

„Copak se stalo?" uslyšel za sebou sladký hlas vdovy Bieglové, která se k němu šourala se zvědavostí v očích. „Snad nehoníš Fiorellu? Utíkala nějak moc rychle,

jako bys jí něco provedl. Snad se o ni nezajímáš?“ Chrlila ze sebe a přitom si ho pozorně měřila.

„Vy byste měla být inkvizitor, ne ten Spaněl,“ odsekl zlostně.

„Co se škádlívá, rádo se mívá,“ nadšeně deklamovala vdova a už se těšila, až tuhle novinku bude probírat se sousedkami.

„A kdo ostatní špehuje a pomlouvá, břicho se mu blínem nadouvá,“ odsekl Lukáš, otočil se a zamířil přes rynek k chrámu Panny Marie před Týnem. Přes rameno ještě na vdovu křikl, že pokud bude chtít zase žalovat jeho otci, ať si pospíší, než to nezapomene, protože starým lidem se, jak známo, myšlenky často pletou.

Prošel úzkou uličkou kolem vysokého strohého chrámu a Ungeltem ke kostelu svatého Jakuba. Pekařství mistra Matěje našel snadno. Věčně zpocený a rudolící pekař stál v dílně a právě plísnil tovaryše, že pořádně nevymetl pec a nechal tam spoustu popela. Když mu Lukáš pověděl, proč přišel, zamračil se a odsekl, co je mu do toho. Co věděl, řekl už ráno té hezké holce.

„Samozřejmě mi do vašich věcí nic není,“ pokrčil Lukáš lhostejně rameny. „Ale staroměstského rychtáře Přibíka to určitě zajímat bude. Divím se, že jste za ním nezašel sám s tak závažným svědectvím.“

„Snad nemusí být hned zle,“ obrátil okamžitě pekař Matěj. „Co tě zajímá? Ale já o mordu lékárníka nic nevím! Při mém odchodu ještě Polykarp žil. Doprovázel mě až na ulici.“

„Jenže nikdo vás neviděl odcházet!“

„Nikdo, hm... Počkej, po ulici šel zrovna nějaký voják. Musel nás vidět. Vzpomínám si, že se dokonce zastavil, jako by si nás prohlížel.“

„Někdo z městských biřiců?“

„Ne, byl cizí. Řekl bych, že císařský žoldnéř. Nevím. Byla tma a kdo se má v nich vyznat? Jsou cizinci a oblékají si šaty tak divných střihů a pestrých barev, jako by byli kejklíři. Pomalu nepoznáš slušného člověka od šaška. Je to dneska bláznivý svět, chlapče.“

„Rád bych si s tím žoldnéřem promluvil. Jak vypadal?“

Pekař přemýšlel a nakonec prohlásil, že si nevzpomíná. Neměl přece důvod prohlížet si ho, a zopakoval, že byla už tma. Lukáš se tvářil nedůvěřivě a ani se to nesnažil zakrýt. Pekař Matěj mu poradil, že by se měl zeptat strážných v městských bránách. Třeba si ten večer císařského vojáka všimli.

O hodinu později se Lukáš od strážných dozvěděl, že každý večer navštěvuje Staré Město pražské několik desítek císařských žoldnéřů a někteří tu dokonce zůstávají přes noc ve vykřičených domech a krčmách.

Pomalu se loudal k opuštěné klášterní zahradě a bylo mu jasné, že mezi hlavní podezřelé musí zařadit pekaře Matěje. Ale neměl z nového objevu žádnou radost. Musel myslet na Fiorellu.

XIII.

Fiorella běžela skoro až k velikým vratům, jimiž se vcházelo do areálu Klementinské koleje. Byla zadýchaná, v dívčích šatech se běhalo mnohem hůře než v chlapeckých, ale umínila si, že to vydrží. Zastavila se až v klenutém průjezdu, rukou si setřela pot z čela a rychle si upravovala rozcuchané vlasy.

První, co ji překvapilo, byl fakt, že ji nikdo nezastavil. Kdyby vraždu vyšetřoval staroměstský rychtář, hemžili by se všude kolem biřici. Inkvizice měla asi jiné metody. Žádný strážný vchod nehlídal. Neuctivě

si řekla, že inkvizitorovi stejně nejde o to zjistit, co se doopravdy stalo, protože za všechno mohl ďábel. Bude raději slídit v lidských duších, stopy z místa zločinu ho nezajímaly.

Vkročila na rozlehlé nádvoří lemované honosnými budovami. U zdi nedaleko výklenku se sochou svatého Šebestiána stál bratr Alfons ve svém tmavém hábitu. Jeho bezvýrazné oči v kulaté tváři sledovaly unyle ruch kolem. Zamířila k němu.

Klerik ji sice pohledem zachytil, ale protože tuhle dívku neznal, odvrátil oči stranou. Fiorella se zastavila dva kroky od něho a mlčky čekala.

Chvíli se nervózně ošíval a pak zlostně vyhrkl: „Co si mě tak prohlížíš?“

„Že ty jsi bratr Alfons?“ rozzářila se Fiorella. „Můj bratr Rafael mi o tobě vyprávěl. On je alchymistický učedník a potkali jste se nedávno na Pražském hradě.“

„Vzpomínám si,“ přikývl váhavě klerik. „Když jsem ho viděl naposledy, utekl ze špitálu. To bylo nejen neuctivé, ale řekl bych, že dokonce podezřelé.“

„Prosil mě, abych ho omluvila, kdybych tě potkala. Musel se okamžitě vrátit do města. Náš otec byl přece zavřený v laboratoři...“

„Nebyl zavřený,“ přísně ji přerušil bratr Alfons a zvedl prst, jako by chtěl kázat: „Ale co ty můžeš vědět o bolestivé práci inkvizice?“

„Máš pravdu, nevím opravdu nic. Prý tu zabili nějakého jezuitu?“

„Pátera Zikmunda,“ opáčil lítostivě a pokřižoval se. Vzápětí se zamračil a podezřívavě se ptal, proč se o vraždu zajímá.

„Prý u jeho těla ležel mrtvý netopýr," pokračovala, jako by otázku neslyšela. Ostatně, nemusela odpovídat. Teď byla hloupá a naivní holka, od které nelze očekávat, že se bude chovat podle zásad aristotelské logiky.

„Úklady ďábla," odsekl klerik úsečně. Nebavilo ho vybavovat se s holkou. I když si stačil všimnout, že neobyčejně hezkou. Tohle zjištění mu ale na klidu nepřidalo, spíše naopak.

„Proč tam asi ďábel toho netopýra pohodil? Copak chtěl, aby každý hned poznal, že má ve vraždě prsty on?" pokračovala Fiorella a o krůček se přiblížila k mladičkému klerikovi.

Bratr Alfons mlčel a v duchu uvažoval, co je to za hloupou otázku. Fiorella se k němu naklonila ještě blíž a špitla: „Já něco vím!"

Klerik pohrdavě ohrnul ret, ale mlčel. I když mu byla dívčina blízkost příjemná, pro jistotu ustoupil o krok dozadu.

„Chtěl bys vědět, co vím?" pokračovala Fiorella tajuplně a popošla, takže zase stála těsně u něho. Klerikovi se pomalu rozléval po tváři ruměnec studu. Těžce polkl a rychle zavrtěl hlavou. Ustoupil by ještě, ale za zády měl zeď a nebylo kam.

„Páter Zikmund byl moc hodný člověk," pokračovala Fiorella dojatě. „Mohla bych se podívat naposledy do jeho cely, kde spával? A myslíš, že bych se mohla podívat také do márnice na jeho tělo, abych se s ním naposledy rozloučila. Víš, já..."

„Ty ses zbláznila!" vyhrkl ihned a chtěl odejít. Ale Fiorella ho uchopila za ruku a začala ho přemlouvat, aby jí pomohl, že se mu odvděčí. S vážným výrazem

dodala: „Abys věděl, páter není první mrtvý ve městě, u něhož se našel netopýr. Když mi pomůžeš, povím ti, co vím!“

„Je tvou povinností povědět všechno inkvizici stejně,“ zabručel, ale Fiorella tiskla jeho dlaň s takovou naléhavostí, že nakonec přikývl.

Spolu odešli do přízemí Klementinské koleje, kde se nacházely cely členů jezuitského řádu. Teď odpoledne byly chodby prázdné. Bratr Alfons otevřel jedny dveře a rukou ukázal dovnitř. „V téhle místnosti se to stalo, ale není v ní nic, co by stálo za pozornost.“

Fiorella vstoupila do malé, pečlivě uklizené cely. U levé stěny stálo prosté lůžko, na protější zdi visel dřevěný kříž natřený černou barvou a pod ním se nacházelo klekátko. Ještě tu byla nízká truhlice a židle u otevřeného okna. To bylo veškeré vybavení.

„Celu někdo uklidil,“ konstatovala polohlasně. „Ale ráno, když zavražděného našli, musel tu být pěkný nepořádek. Mám pravdu?“

„Snad,“ pokrčil klerik lhostejně rameny. „Já přišel až po obědě.“

Fiorella došla k truhlici a zvedla víko. Za zády zaslechla rozhořčené protesty bratra Alfonse, ale nevšímala si jich. Uvnitř toho moc nebylo. Našla složený jezuitský hábit, vedle několik knih, kalamář a svazek ořezaných husích brků, hliněnou misku s dřevěnou lžící a mosazný řetěz s křížem na krk. Přiklopila víko a chtěla odejít, když jí do očí udeřil záblesk něčeho lesklého. Na zemi v mezeře mezi truhlicí a zdí ležel zlatý prsten. Kdyby zrovna nebylo otevřené okno a do místnosti nesvítilo slunce, nevšimla by si ho. Sehnula se, jako by si upravovala střevíc, a přitom prsten nená-

padně ukryla do sevřené dlaně. Pak se narovnala a se sklopeným pohledem vyšla na chodbu.

„Opravdu chceš ještě do márnice?“ ptal se stísněně klerik.

„Opravdu,“ přikývla a počkala, až vyrazí. Šla dva kroky za ním a nalezený prsten ukryla do váčku, který měla přivázaný k opasku. Zavražděný páter byl jezuita, který žádný majetek neměl. A ani mít nemohl, vždyť byl řádovým bratrem. Odpovídala tomu poloprázdná truhlice. Byla si skoro jistá, že prsten ztratil vrah. Dopoledne sice služebníci jezuitů nepořádek v cele uklidili, ale znala muže. Při uklízení prostě neměli správný fortel jako zkušená hospodyně. Žena by prsten nepřehlédla. Až donedávna si myslela, že ani ona nemá na úklid fortel. To, že si všimla ztraceného prstenu, ji utvrdilo v přesvědčení, že to s ní nebude tak zlé. Třeba z ní jednou bude ještě šikovná hospodyně. Otřásla se hrůzou při takové představě.

Vyšli na nádvoří a bočním vchodem vstoupili do šera chrámové lodi. Poklekli a rychle se pomodlili. Pak mladičký klerik vstal a pokračoval úzkou chodbičkou vedle sakristie. Po třech schodech sestoupil do nízké krypty, kde byl zatuchlý vzduch. Na kamenném katafalku spočívalo tělo zakryté bílou látkou.

Bratr Alfons nadzvedl cíp a odhalil obličej mrtvého. Páter Zikmund byl muž v nejlepších letech. Vysoký, měl silná ramena a hrubé rysy v obličeji. Na hrudi zela rána po dýce se zčernalou krví kolem. Fiorella nadzvedla okraj látky a chvíli si prohlížela ruce mrtvého jezuity. Byly už ztuhlé posmrtnou křečí, avšak měla dost zkušeností, aby okamžitě poznala, že se zabitý před smrtí bránil. Vrah ho tedy nepřekvapil ja-

ko ty před ním. A protože byl páter Zikmund za života dobře stavěný, bylo zřejmé, že i vrah musel být urostlý a silný, když ho dokázal přemoci. Ohleduplně vrátila látku na místo, pokřižovala se a dlouho se modlila, aby klerik nezačal přemýšlet, co tu vlastně hledala. Ale bratr Alfons byl přítomností mrtvého natolik rozrušený, že se úpěnlivě ohlížel k východu a nestaral se o ni.

Jakmile byli zpátky na nádvoří, klerik si zhluboka oddechl a obrátil se na Fiorellu, aby mu teď ona vypověděla, co ví. Byl stále rozpačitější. Jeho původní sebejistota, kterou mu propůjčovala skutečnost, že je pomocníkem nejvyššího inkvizitora, vzala dávno zasvé. Fiorella věděla, že čím víc vyšetřování zkomplikuje, tím méně škod Hubert Hidalgo, rytíř z Calatravy nadělá. Pokud by se smrt lékárníka Polykarpa spojila s řáděním ďábla, měl tovaryš Mizera větší šanci uniknout oprátce. Ovšem za předpokladu, že by inkvizitor za ďáblova spojence neoznačil také jeho. Ale to bylo nepravděpodobné. V době dalších vražd byl zavřený v šatlavě, navíc neměl žádný majetek. Inkvizice získávala podle papežského privilegia podíl z majetku kacířů, které usvědčila. Z odsouzení tovaryše Mizery by mnoho nezbohatla.

Fiorella začala rozvláčně vyprávět, jak se našel mrtvý netopýr v lékárně a jak ho dcera zabitého lékárníka z hlouposti vyhodila. Bratr Alfons pozorně poslouchal, a hned jak skončila, chvatně se rozloučil. Rukou si podkasal kutnu a rozběhl se ke Kamennému mostu, jako by mu za patami hořelo.

Sotva zmizel, vydala se Fiorella k fortně, malé ko-

můrce s nevelkým okénkem do dvora, kde většinu dne sedával některý ze starších bratrů jezuitů a hlídal. Měla štěstí, stařičký muž s dlouhými bílými vlasy právě dveře fortny zavíral a byl by odešel.

„Nebudu vás dlouho zdržovat, otče," řekla pokorně a zastoupila mu cestu.

„Já mám dost času," usmál se laskavě. „Co pro tebe mohu udělat, děvče?"

„Nepřišel sem do koleje dneska v noci nějaký císařský voják?"

„Několik," přikývl. „Chodí sem často. Modlí se v kostele."

„A nevešel někdo z nich také do budovy, kde jsou vaše cely?"

„Proč by to dělal?" zamračil se starý jezuita. „Nemám povinnost tuhle část nádvoří sledovat. Ale jestli chceš naznačit, že by mohl mít ve smrti našeho nebohého bratra prsty císařský voják, budu se za tebe modlit, abys měla pravdu. Je hrozné pomyšlení, že by tady řádil ďábel. V naší koleji!" Pokřižoval se a pomalu se šoural pryč. Při chůzi se těžce opíral o hůl.

Fiorella zastavila ještě několika páterů, které v Klementinské koleji potkala, ale nikdo jí neuměl říct nic určitého. Přes den a dokonce i večer tudy procházelo takové množství lidí, že bylo skoro nemožné zjistit, kdo se tu kdy pohyboval.

Nakonec vyšla ven na ulici.

„Stůj!" uslyšela Fiorella za sebou. Otočila se a už se chtěla rozběhnout, protože ji v první chvíli napadlo, že to budou kluci z Caletné. Vzápětí se uvolněně rozesmála, poněvadž uviděla Martina. Na čele měl malý šrám a přes něj obvaz. Počkala, až k ní dojde, a sta-

rostlivě se optala, co tu dělá a jestli náhodou matce zase neutekl.

„Co tě napadá," zavrtěl hlavou a zatvářil se ctnostně, jak jen dokázal. „Byl jsem z vyšší vůle propuštěn."

„Z vyšší vůle?" pokrčila nedůvěřivě rameny. „Nechceš mi to vysvětlit? A co ta boule?"

„Otec přišel domu na oběd a zjistil, že jsem zavřený. Chvíli se dohadoval s matkou, dost vzrušeně, musím přiznat. Byl jsem uchem nalepený na dveřích, ale moc jsem neslyšel. Jak jsem pochopil, otec se zlobil, že nejsem malé dítě, a když jsem dokázal pomoci jemu, je křesťanské, abych pomáhal i jiným."

„Nějak mi v tvém vyprávění uniklo, jak jsi přišel k šrámu na čele."

„To nic není," trochu neochotně vysvětloval Martin. „Jak jsem čekal zavřený v komoře, zvrtl se pode mnou soudek a já se praštil o roh police. Chtěl jsem vylézt nahoru, protože u stropu visel na háku kousek uzeného."

„Pustili tě ven, i když jsi zraněný?"

„Otec prohlásil, že pobyt venku bude pro mé zdraví bezpečnější, než abych si doma zlámal vaz, až zase budu hledat něco k jídlu. Přitom se pobaveně usmíval. Musím přiznat, že mi jeho rozhodnutí přišlo vhod. Matka mě pustila, ale pohrozila, že mi do smrti neupeče žádný koláč, jestli se mi něco stane. Hrozná představa, nemyslíš?"

„Budu muset na tebe dávat v zájmu budoucích koláčů lepší pozor," přikývla vážně Fiorella.

„Ještě ty začínej," zamračil se Martin. „Chvíli máš na sobě sukni, a už se tváříš důležitě jako moje matka. Kde máš Lukáše?"

„Nevím," odpověděla rychle. Snažila se nedat na sobě nic znát, přesto Martin povytáhl významně obočí a zvědavě se zeptal, co se stalo.

„Nic, řekla jsem, že nevím, kde je," odsekla uraženě. Teď už se nedalo přeslechnout, že se na Lukáše zlobí.

„Zase Lucie?" dovtípil se Martin. Když Fiorella rozpačitě přikývla, začal se rozčilovat, že holky jsou husy, a pokud by někoho měli zavírat do komory, určitě je a nikoli jeho.

„To myslíš vážně?" špitla zaraženě. „Já jsem přece taky holka."

„Jenom někdy," vysvětloval přátelsky. „Jen když máš sukně nebo se chováš, jako bys je měla. Pak jsi samozřejmě někdy husa i ty. Zrovna třeba teď."

Fiorella se zastavila, uraženě se otočila a chtěla odejít. Ale Martin jí zastoupil cestu. „Poslyš, Lukášovi se moc líbíš. To přece víš. Ale proč by nesměl promluvit s jinou holkou? Zvláště když jde o vyšetřování."

„Kdybys viděl, jak se na ni usmíval," žalovala Fiorella. Připadala si sice trochu hloupě, ale musela se někomu svěřit. Ve městě neměla žádnou kamarádku. Jediní její přátelé byli členové Bratrstva křišťálu. A oba byli kluci. Teď poprvé zalitovala, že nemá přítelkyni. Okamžitě se v duchu pokárala, že se učedník Rafael s holkami kamarádit nemůže, ale moc jí tohle přesvědčování nepomáhalo.

„Copak se na tebe Lukáš málo usmívá?" podivil se Martin.

„O to nejde. Neřekl mi, že za ní půjde. Poslal mě, ať se jdu podívat na otce. Taková podlost!"

„Viděl jsem tě v Klementinské koleji," poznamenal jako mimochodem Martin. „Cos tam dělala?"

„Pátrala jsem, samozřejmě.“

„Nejsi jediná, kdo chce případ rozřešit.“

„Co má být?“

„Všiml jsem si, jak ses měla k jenomu mladému klerikovi. Usmívala ses na něho, až chudák rudnul studem. A jak ses k němu před výklenkem se svatým Šebestiánem tiskla! Štěstí, že tě neviděl Lukáš.“

„O nic nešlo. Potřebovala jsem jen něco zjistit,“ bránila se Fiorella.

„Lukáš také potřeboval od Lucie něco zjistit,“ upozornil Martin.

„To je něco jiného!“ rozzlobila se okamžitě Fiorella.

„A v čem?“

„Lucii přece známe a víme, co je zač. Ale klerik je cizí.“

„V tom případě je tvoje chování ještě méně omluvitelné. Kdyby tě Lukáš viděl, podle čeho pozná, že to nemyslíš vážně?“

„Vždyť ten mladík je klerik!“

„Což znamená, že zatím není vysvěcený. Nemá zakázáno dotýkat se žen, na rozdíl od kněží,“ útočil Martin. „Jak jsem si stačil všimnout, je docela pohledný. Není sice nejštíhlejší, pravda, ale já ostatně taky ne.“

„Ty mě chceš naštvat!“

„Odpověz mi, ale upřímně. Kdybys byla na místě Lukáše, co by sis myslela?“

„Určitě bych si nemyslela nic špatného. Lukáš ví, že mi může věřit. Já přísahu Bratrstva křišťálu nezradím.“

„Vidíš, vidíš,“ pokyvoval káravě hlavou Martin. „A kde se v tobě bere přesvědčení, že ty Lukášovi věřit nemůžeš? On ti má věřit a ty jemu ne?“

Fiorella mlčela a sklopila oči k zemi. I když se s Martinem vlastně hádala, pro její duši to bylo jako balzám. Tiše špitla, že si všechno musí ještě rozmyslet a hned se zeptala, co vlastně dělal v Klementinské koleji on.

„Byl jsem za svým učitelem," vysvědoval Martin a tvářil se neobyčejně spokojeně. „Původně jsem na příkaz otce šel za páterem Ignáciem, abych se mu omluvil, že jsem včera nebyl ve škole. Páter Ignácius chtěl vědět, jaký jsem k tomu měl důvod. Svěřil jsem se mu, že máme pochybnosti o vině tovaryše Mizery. Pokýval hlavou a přestal se mračit. Potom sám začal o páteru Zikmundovi. Řekl, že vůbec nechce zpochybňovat dílo svaté inkvizice, ale myslí si, že za každým nevysvětlitelným zločinem nemusí nutně stát ďábel. Je sice pravda, že ďábel lidem našeptává zlé myšlenky, jinak by nehřešili. Ale to neznamená, že by inkvizice měla nahradit světskou spravedlnost, protože každý křesťan je odpovědný sám za sebe a svou duši."

„Na jezuitu trochu kacířské," souhlasila Fiorella.

„Skoro všichni jsou neobyčejně učení," podotkl hrdě Martin. „Sama tvrdíš, že pouze hlupák je ochotný slepě poslouchat."

„Netušíš, proč o páteru Zikmundovi vůbec začal?"

„Řekl mi, že ho měl rád, a proto ho jeho smrt zarmoutila. Podle něj se páter Zikmund během posledních dnů něčeho obával, ale nikomu nechtěl nic prozradit. Nakonec mně můj učitel řekl něco moc zajímavého. Prý se páter Zikmund občas stýkal jak se zabitým lékárníkem, tak se zavražděným alchymistou. Zikmund patřil mezi vynikající ranhojiče. Stejně jako ti dva. Než se páter Ignácius rozloučil, poradil mi, abychom vzali

jeho profesi v úvahu, protože na světě všechno se vším souvisí. Požehnal mi a tvářil se velice laskavě.“

„Abychom vzali do úvahy?“ opakovala důrazně Fiorella. „On ví o našem bratrstvu?“

„Samozřejmě ne. Ale ví, že jsme jako zločince odhalili cechmistra Bartoloměje. Mám pocit, že by mu vůbec nebylo proti mysli, kdybychom našli vraha pátera Zikmunda dříve než nejvyšší inkvizitor. Proto se mnou o mordu hovořil.“

„Zatím jsem nenašla nikoho, kdo by nejvyššímu inkvizitorovi přál úspěch,“ vrtěla hlavou Fiorella. „A přitom se ho všichni bojí.“

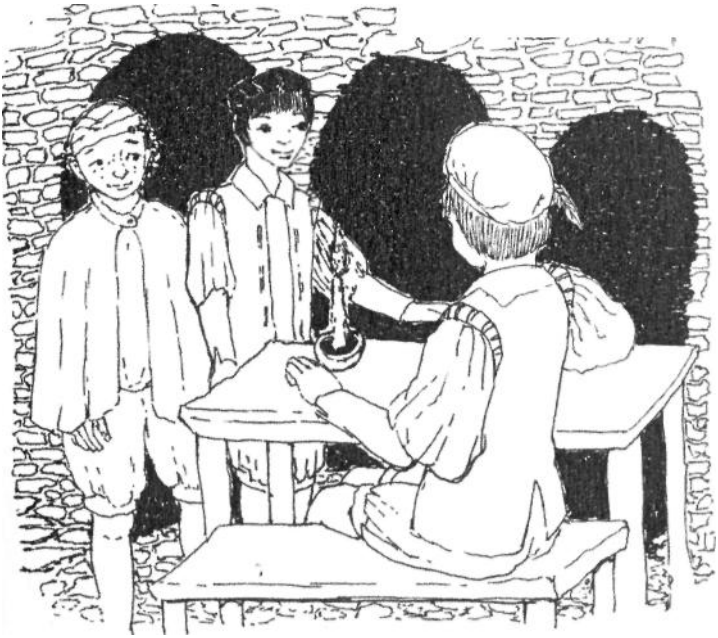
„Možná je to pravý důvod. Nikdo přece nebude přát úspěch někomu, koho se bojí,“ uvažoval nahlas Martin. Na chvíli se zarazil a důrazně dodal: „A pokud se někdo někoho bojí, také ho nebude mít rád.“

„Co tím chceš naznačit?“ vybuchla Fiorella.

„Nic,“ pokrčil smířlivě rameny Martin. „Sama na sobě vidíš, proč pořád tvrdím, že by bylo na světě bez ženských lépe. Poslyš, nevzala by sis raději zase chlapecký oděv? S Rafaelem se dá přece jen snadněji domluvit než s tebou.“

„Převléknu se,“ přikývla Fiorella souhlasně.

XIV.

Když Martin s Fiorellou sestoupili do starého sklepení v zahradě opuštěného kláštera, Lukáš už tam seděl na lavici a čekal. Na stole před ním stála hořící lojová svíce v široké keramické misce a mihotavě osvětlovala podzemní skrýš.

Fiorella měla na sobě chlapecké oblečení a během plazení úzkou štolou svítila Martinovi fosforovými tyčinkami, aby se nepraštil do rány pod obvazem. Projevovala o něho tak dojemnou péči, až se začal bránit.

Jakmile se ocitli ve sklepě, Lukáš vstal a chtěl začít něco vysvětlovat, ale Fiorella mávla velkoryse rukou, usmála se a řekla, že ho ráda opět vidí. Tím ho dokonale zmátla, až se zakoktal a nejistě se posadil zpět na lavici. Sledoval Fiorellu s nedůvěrou. Cekal výčitky, a neuměl si vysvětlit její milé chování. Ale ona se znovu usmála a vyzvala ho, aby pověděl, co zjistil. O Lucii nepadlo ani slovo.

Začal trochu rozpačitě, že mezi hlavní podezřelé by měli zařadit pekaře od svatého Jakuba. Podrobně opakoval, o čem s ním hovořil. Na okamžik zaváhal a dodal, že se o něm dozvěděl od Lucie.

Fiorella chvíli přemýšlela, než namítla, aby se nezlobil, ale pekaře Matěje za podezřelého považovat nemůže. „I kdyby zabil lékárníka Polykarpa, jaký by měl důvod k dalším vraždám? Navíc by se v noci nedostal na Pražský hrad. Alchymistu musel zavraždit někdo, kdo se mohl pohybovat na císařském dvoře.“ V rychlosti shrnula, co zjistila v Klementinské koleji. Martin ji doplnil radou od svého učitele Ignácia.

„Tohle je prsten, který jsem našla,“ řekla Fiorella a z váčku vylovila zlatý šperk.

Lukáš ho uchopil do ruky a začal zvědavě prohlížet. Polohlasně upozornil: „Je mužský.“

„Což je celkem logické,“ přikývla Fiorella. „Páter Zikmund byl silný muž a se svým vrahem zápasil. Žena by ho zabít nedokázala. I v případě vraždy Guldrama z Oybinu viděl tulák muže, ne ženu.“

„Podívejte, na prstenu je vyrytý znak,“ vrátil Lukáš prsten na stůl.

„Bohužel to není rodový erb. Jinak bychom měli pátrání moc snadné," povzdechla si Fiorella. „Je to jen jakási arabeska, ozdoba."

„Co tedy víme?" začal Martin vypočítávat na prstech. „Vraždil silný muž. Všichni tři mrtví se navzájem znali a znali se pravděpodobně i se svým vrahem. Proto se první dva nebránili, asi svého vraha klidně pustili k sobě. Jen páter Zikmund něco tušil, a obával se, že vrah přijde i za ním. To alespoň naznačuje svědectví mého učitele. Víc jsme zatím nezjistili."

„Nu, moc toho opravdu nevíme," přikývla zamyšleně Fiorella. „Ještě tu je svědectví žebráka, který viděl vycházet z alchymistické laboratoře ďábla."

„O něm bych raději pomlčel. Ještě se ho chytne nejvyšší inkvizitor."

„Máš pravdu. Ale stejně bychom neměli na tohle svědectví zapomínat," uvažovala Fiorella. „Ten přiopilý tulák je totiž jediný, kdo viděl vraha. Ještě jsme na něco zapomněli?"

Lukáš pokrčil otráveně rameny: „Kromě prstenu nemáme žádnou stopu."

„I tak je to pořád víc, než má Hubert Hidalgo, rytíř z Calatravy," konstatovala Fiorella.

„Jenže inkvizici je jedno, jestli má nějaké stopy," zamračil se Martin. „Otec říkal, že už předvolal několik měšťanů. Všichni jsou protestanti. Rodiny a jejich přátelé se obávají, aby nezneužil situace a nezačal je pronásledovat. I když jim Česká konfese zaručuje svobodu vyznání, inkvizitorovi je to zjevně jedno."

„Asi bychom mu měli dát lekci," zatvářila se pomstychtivě Fiorella. „Má chůva vždycky říkala, že kdo se bojí, nezlobí."

„Co chceš udělat?“ vyhrkl nadšeně Martin.

Fiorella se obrátila na Lukáše s dotazem, zda by si dokázal vypůjčit na noc jednoho z těch velkých psů, které chová huntýř Špaček. Ale huntýř se o tom nesmí nikde zmínit.

„Původně byli naši,“ přikývl Lukáš po chvíli uvažování. „Poslechnou mě. A paní Barbora bude mlčet, až jí povím o záměně barvy plášťů. Pochopí, že víme o jejím nočním nápadníkovi. Sama má máslo na hlavě.“

„Chceš na inkvizitora pustit psa?“ otřásl se Martin. Měl ještě v živé paměti, jak ho nedávno vyděsili. „Z toho umře hrůzou. Ale proč jenom jednoho? Dva by byli lepší.“

„Třeba inkvizitor není takový strašpytel jako Martin,“ pochyboval Lukáš. „Co když se psa nepoleká?“

„To už nech na mně,“ usmála se Fiorella rozmarně.

Jak Martin zjistil, nejvyšší inkvizitor se zdržel až do noci na staroměstské radnici. Spolu s purkmistrem připravoval seznam měšťanů, kteří byli ve víře vlažní a mohli by být nástrojem ďábla. Opouštěl ji až za tmy. Purkmistr mu dal jako doprovod biřice, který měl za úkol zařídit, aby strážní otevřeli bránu a pustili inkvizitora přes most na opačnou stranu Vltavy, kde bydlel.

V opuštěném průchodu do ulice, která vedla ke Kamennému mostu, se ukrývali členové Bratrstva křišťálu. Lukáš držel za obojek velkého černého psa. Konejšivě ho drbal mezi ušima a šeptal: „Ticho, Mazlíku. Když hru nezkazíš, dostaneš celou jitrnici.“

Pes otočil hlavu, upřel na něj velké vděčné oči a olízl se, jako by rozuměl.

„To je nápad, chtít vyděsit inkvizitora psem, který se jmenuje Mazlík," hudral Martin, přesto se pro jistotu držel od zvířete co nejdál. I přes své mírumilovné jméno budil v něm Mazlík respekt.

„Když byl ještě štěně, pořád chtěl, aby ho někdo drbal za ušima a na bříšku," vykládal tiše Lukáš. „Původně se měl jmenovat Jiskra. Nakonec mu Mazlík zůstal."

„Pro ohnivého psa by Jiskra bylo lepší jméno," zasmála se Fiorella.

„Ohnivého?" zarazil se Lukáš. „Snad nechceš Mazlíka zapálit?"

„Skoro."

„Nedovolím, aby se mu něco stalo. I když si inkvizitor potrestání zaslouží, všichni staroměstští měšťané dohromady nestojí za to, aby někdo Mazlíkovi ublížil!"

„To mě znáš tak málo?" ušklíbla se Fiorella. „Hájil bys stejně i Lucii?"

„Lucii ne, ale psa ano. A když by na to přišlo, možná i tebe," poznamenal tiše.

„Už jde," tlumeně upozornil Martin, který zatím vyhlížel do ulice směrem ke Staroměstskému rynku. „Ale není sám. Jsou dva!"

„Podrž toho psa," sykla Fiorella na Lukáše. Z brašny, kterou měla zavěšenou přes rameno, vytáhla kovovou dózu a odšroubovala víčko. Na ruku si navlékla rukavici a mast z dózy začala roztírat po těle Mazlíka. Přitom Lukáše uklidňovala, aby se nebál, psovi se nic nestane. Jen ho bude zítra trochu svědět kůže, ale to je všechno.

Nejvyšší inkvizitor v doprovodu zívajícího biřice zatím pomalu kráčel podél temných podloubí měšťanských domů k bráně. Fiorella vytáhla baňatou skle-

něnou lahvičku a její obsah rozlila na místa, která předtím pomazala mastí. Tělo zvířete se rozzářilo fluoreskujícími červenými barvami. Místo Mazlíka stál najednou v průchodu strašlivý ohnivý pes.

Lukáš i Martin se dívali s hrůzou na kouzelnou proměnu. Znali už Fiorellu a její alchymistické umění. Přesto se neubránili, aby se nepokřižovali pokaždé, když jim předvedla nový trik, a alespoň na okamžik je napadlo, zda nejsou obětí pekelných čárů.

„Mazlíku, poběž!“ pošeptal Lukáš staženým hrdlem psovi do ucha. „Bude jitrnice!“

Pes se rozštěkal a vyrazil. Ulice byla prázdná, a on zamířil hned k nejvyššímu inkvizitorovi.

„Pomoc!“ zaječel biřic, který šel s lucernou v ruce napřed a ohnivého psa uviděl první. Odhodil halapartnu a dal se na zběsilý útěk. Nejvyšší inkvizitor ho chtěl přísně napomenout, co si to dovoluje, jenže i on uviděl ohnivé zjevení. Pokřižoval se a uchopil do ruky kříž, který měl zavěšený na krku. Napřáhl ho proti ohnivému psu a přiškrceným hlasem vykřikl: „Satane, odstup. Ve jménu Božím!“

Mazlík si z jeho zaříkání nic nedělal. Divoce štěkal a hnal se k inkvizitorovi. Hubert Hidalgo, rytíř z Calatravy, pustil kříž, podkasal si černou kutnu a zběsile vyrazil za biřicem. Přitom zděšeně naříkal: „Bože, ochraňuj svého věrného služebníka!“

Mazlík hnal inkvizitora skoro až na Staroměstský rynek. Pak ho hra přestala bavit. Obrátil se a pomalu běžel zpátky. Přátelsky vrtěl ocasem a měl vyplazený jazyk, protože se chtěl napít. Fosforeskující barva na jeho těle pomalu hasla. Když se vrátil k členům Bra-

trstva křišťálu, zářil mu jen čumák a veliká skvrna na zadku.

„Já se zblázním, to byla legrace," zajíkal se smíchem Martin.

„Inkvizitor na ni hned tak nezapomene," dodal pomstychtivě Lukáš.

„Uvidíme, jestli bude lekce stačit, nebo budeme muset vymyslet ještě něco," souhlasila Fiorella.

„Teď si bude dávat větší pozor. Tak snadno to příště nepůjde," namítl Martin a ukázal do potemnělé ulice. Na zemi ležel svinutý pergamen, který prchající inkvizitor ztratil. Když ho rozbalili, našli v něm jména měšťanů, kteří měli být následujícího dne odvedeni k výslechu.

„Měli bychom je varovat," navrhl Martin.

„Všichni jsou protestanti," upozornil Lukáš. „Ty jsi katolík."

„Jsem křesťan," prohlásil Martin důstojně.

Lukáš se plížil úzkými nočními uličkami kolem Židovského Města k domu huntýře Špačka, aby vrátil psa. Martin zatím obíhal domy měšťanů, kteří byli na inkvizitorově seznamu. Šlo o zámožné kupce a řemeslníky, pro které nebyl problém před svítáním zmizet. Každý měl spoustu práce venku za hradbami, a jejich odchod nebyl proto nic mimořádného. Mimo město trávili často i několik dnů.

Fiorella se pomalu loudala domů. Ještě se jí nechtělo spát. Rozhodla se počkat na přátele. Zastavila na nároží a uvažovala, co podnikne. Staré Město pražské bylo ztichlé, většina lidí spala. Všimla si, že okna šenku U Zelené lípy jsou ještě osvětlená. Zvědavě nahlédla dovnitř a uviděla kejklíře, kteří hráli divadlo s lout-

kami. U stolů seděli hosté a se zájmem sledovali představení. Otevřela dveře a vstoupila.

Jeden z kejklířů zvedl misku, v níž byla hromada měďáků a také dva stříbrňáky, a natáhl ruku směrem k Fiorelle, aby zaplatila.

„Jak dlouho budete ještě hrát?“ vyhrkla zvědavě.

„Dost dlouho, krásná panno,“ sliboval kejklíř s lichotivým úsměvem. Jenže Fiorella mu nevěřila. Bylo pozdě a podle jejích zkušeností musela hra brzy končit. Vytáhla dva měďáky a hodila je do misky. Podle jejího názoru víc než dost za krátkou chvíli zábavy, ale kejklíř začal protestovat, aby přidala ještě alespoň jeden.

„Neotravuj ji a běž hrát,“ křikl na něho tlustý měšťan, který sledoval představení s otevřenou pusou. Na hlavě měl honosnou paruku, kolem krku krajkové okruží, a protože bylo v šenku horko, po tváři mu stékal pramínek potu.

Kejklíř pokrčil nespokojeně rameny, ale poslechl.

Fiorella měšťanovi poděkovala nepatrnou úklonou hlavy, ale ten si jí nevšímal. S dětinským nadšením sledoval dění na pódiu, které si kejklíři zřídili na hospodském stole.

Fiorella se posadila na lavici u okna, kde bylo volné místo. Na toulkách světem viděla nespočet představení. Měla divadlo ráda. V Benátkách i ve Florencii bylo loutkové divadlo neobyčejně oblíbené. Kulisy i loutky bývaly nákladné a často je zhotovovali vyhlášení umělci. Ty, se kterými hráli kejklíři v rohu šenku, nebyly zdaleka tak pěkné. Oč ošuntělejší však měli kejklíři loutky, o to lepší byli herci. Pohybovali loutkami, že vypadaly jako živé. A ještě k tomu měnili hlasy. Záhy

Fiorella propadla kouzlu hry. Se zatajeným dechem sledovala příběh mladého rytíře, který musel bojovat se zlým kouzelníkem, aby zachránil svou nevěstu.

K její veliké lítosti se však hra chýlila ke konci. Mladý rytíř splnil poslední úkol a tím zlomil dávné prokletí. V předposlední scéně se zlý kouzelník ještě pokusil vyvolat démona temnot, ale ani ten už nedokázal mladého rytíře přemoci.

Zatímco většinu postav představovaly loutky s dřevěnými hlavami a oděvem ušitým z látky, démona vytvořili herci tak, že obratně mávali rukama před lucernou, aby vznikl stín. Ve chvíli, kdy mladý rytíř zaháněl démona temnot, Fiorella vytřeštila oči údivem. Na bílém plátně v pozadí scény uviděla hlavu ďábla. Postavila se a natáhla krk, aby lépe viděla. Stínové divadlo bylo pro ni novinka. Okamžitě však pochopila, že je strašně jednoduché.

Jeden k kejklířů skrčil prostředníček a prsteníček, zatímco malíček a ukazováček nechal napřímené, takže krajní prsty tvořily rohy.

Fiorella se bezděčně plácla dlaní do čela. „Já jsem hlupák," vyčítala si. „Vždyť to vlastně bylo od začátku úplně jasné. Jak jsem mohla být tak slepá?"

Ani nepočkala, až představení skončí. Nedočkavě vyběhla na ulici, aby nepropásla přátele. Konečně s jistotou věděla, kdo je tajemným vrahem, který dával ke svým obětem mrtvé netopýry. Zatím sice netušila, proč vraždí, ale byla si jistá, že se nemýlí. Vše do sebe zapadalo.

XV.

Na přátele čekala Fiorella déle, než původně počítala. Pomalu se procházela tichým temným podloubím a přemýšlela. Teď nesmí udělat žádnou chybu. Když už věděla, kdo zločin spáchal, bylo jasné, že těžší část vyšetřování ji teprve čeká. Jedna věc byla mít pravdu, a druhá dokázat ji. K usvědčení zločince měla v ruce žalostně málo důkazů. Navíc šlo o muže z císařského dvora a s takovými byla vždycky potíž

Konečně se objevili. „Zdržel jsem se, protože jsem chtěl splnit slib Mazlíkovi," vysvětloval zadýchaný Lukáš. „Nevěřila bys, jak dlouho trvalo, než jsem našel

otevřený šenk, kde měli pořádnou jitrnici. A ke Zlatým šiškám jsem jít nechtěl.“

„Neprovokuj,“ zabručel káravě Martin. „Příště už vás smiřovat nebudu. Já se taky naběhal. Zlatník Tomáš nebyl doma k zastižení, musel jsem za ním přes celé město až k Odrané bráně.“

„Už vím, kdo všechny tři mordy spáchal,“ vyhrkla nedočkavě Fiorella. Rozhlédla se a ztišila hlas, i když to bylo v opuštěné ulici celkem zbytečné: „Mělo mě to napadnout dřív. V noci se po Pražském hradě mohou nejsnáze pohybovat žoldnéři. Těch si samozřejmě nikdo nevšimne. Koho potkal řezník od svatého Jakuba před domem lékárníka Polykarpa? Císařského vojáka. A konečně, jak jsme zjistili, Klementinská kolej se večer vojáky jen hemží.“

„I kdybys měla pravdu, umíš si představit, kolik vojáků slouží v císařských službách? Jak chceš mezi nimi najít toho pravého?“

„Já už ho našla,“ usmála se s neskrývanou hrdostí Fiorella. „Má totiž jednu zvláštnost. V noci vypadá jako čert. Má rohy a dlouhý ocas.“

„Vrať se na zem,“ zabručel Lukáš a významně zívl. „Je už skoro půlnoc.“

„Vzpomínáte? Viděl ho přece tulák.“ nedala se odbýt Fiorella, „ale pokud se vám chce spát, můžeme pokračovat ráno.“

„Tulák sice někoho viděl, jenže byl opilý, pokud vím. Chceš nám namluvit, že v našem případě měl prsty opravdu ďábel?“

„Podrž tohle,“ řekla Fiorella a podala Martinovi krátkou tyčinku, které páchla sírou. Když zaváhal, tajuplně dodala: „Jestli máme odhalit rejdy pekla, bez síry se

neobejdeme.“ Křesadlem tyčinku zapálila. Hořela jasným klidným plamenem. Fiorella udělala dva kroky dopředu, zvedla ruku a prsty skrčila stejně, jako to viděla před chvílí u kejklíře v šenku. Na zdi protilehlého domu se objevila veliká hlava s mohutnými rohy připomínající ďábla.

„Fuj!“ odplivl si Lukáš a dychtivě popošel k Fiorelle. Nemohl od podívané odtrhnout oči. Martin se volnou rukou pokřižoval a zdálo se, že má strach. Tyčinka v jeho ruce dohořela a s prsknutím zhasla.

„Ty si myslíš, že rohy, které viděl tulák, byl jenom stín?“ vyhrkl Lukáš, kterému vše pomalu docházelo.

„Určitě,“ přikývla Fiorella. „Mistr Guldram z Oybinu musel mít ve své laboratoři zapálenou lampu nebo pár svící, které vrhaly z okna na ulici světlo. Byla noc. Když vrah vyšel ven a procházel kolem okna, vznikl obraz ďábla. Proto byl tak obrovský. Stíny se přece prodlužují.“

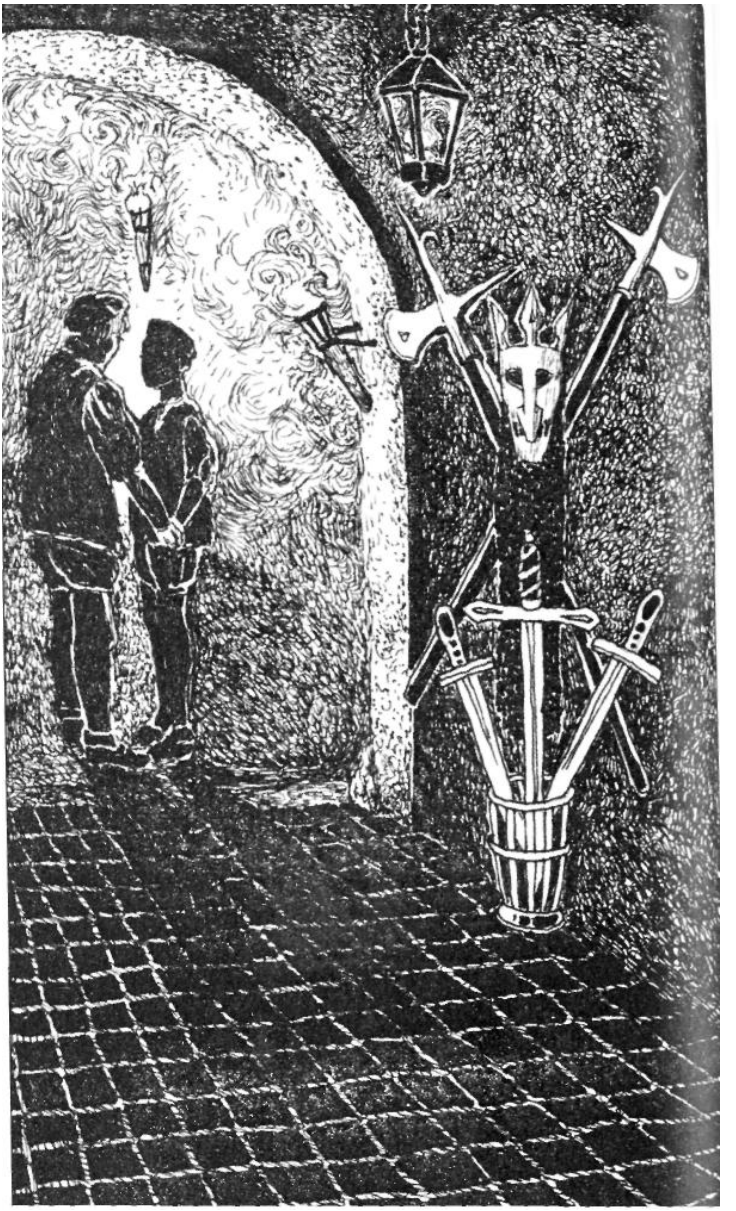
„Jenže co by měl na hlavě ve skutečnosti?“ vrtěl stále nedůvěřivě hlavou Martin.

„Dva chocholy!“

„Viděla jsi takového vojáka?“ mračil se dál písařův syn. „Pokud vůbec chochol má, vždycky jeden uprostřed přílby.“

„S výjimkou pánů z Redernu,“ vítězoslavně mu skočila do řeči Fiorella. „Říkala jsem vám o jejich prastarém privilegiu.“

„Ano, vzpomínám si,“ souhlasil Lukáš. „Nosí dva chocholy. Určitě to není pohodlné, ale co by voják neudělal pro slávu? A ocas, který viděl tulák, byl meč. Hra stínů umí někdy pořádně ošálit. Dokonce i když je člověk střízlivý.“

„Jako malý kluk jsem se jednou v noci probudil," začal vzpomínat Martin, „a najednou jsem uviděl, jak ke mně vzduchem pluje mísa klobás. Natáhl jsem ruku a představte si, byl to jen pitomý motýl! Fiorella má pravdu, mohlo to tak být."

„Bylo to tak!" prohlásila důrazně. „A teď se jde spát. Zítra ráno vymyslíme, jak vraha usvědčit."

„Copak naše odhalení nestačí?" divil se Martin a najednou cítil, že se mu oči zavírají únavou skoro samy.

„Až se vyspíš a nebudeš myslet na plující mísu klobás, pochopíš, že ne," zasmál se Lukáš a dal mu přátelskou herdu do zad. Martin byl tak ospalý, že nejen nestačil uhnout, ale ani se nerozzlobil. Přikývl, něco zamručel, co mělo být rozloučení, a vydal se domů.

Fiorella kráčela spolu s Lukášem temným podloubím k výstavnému domu pasíře Adama Michny. Oba mlčeli. Čím více se blížili k masivním vratům, pobitým ozdobným kováním, tím šli pomaleji.

„Nepůjdeš na chvíli dál?" vysoukal ze sebe Lukáš. Mluvil potichu a hrdlo měl stažené strachem.

„Teď v noci?" podivila se Fiorella. Normálně by se asi zasmála, ale nyní byla vážná. Ani ona nedokázala zakrýt, že se cítí nejistě.

Prošli mázhauzem na dvůr. Tady se Lukáš zastavil a uchopil Fiorellu za ruce. Nervózně polkl a překotně začal vysvětlovat, že se mu hrozně líbí a má ji rád. A že Lucie z šenku za rohem pro něho nic neznamená. Mluvil chvatně, nestačil dýchat a jeho rozechvělý hlas slábl, až ztichl docela. Lukáš se rozkašlal, protože se začal dusit.

Fiorellu zaplavila vlna štěstí. Sklopila oči a - spatřila své ošuntělé chlapecké šaty. Najednou jí připadaly ne-

patřičné, ale nebyl čas o tom uvažovat. V duchu se jí mihlo, že pro podobné chvilky stojí za to být dívkou. Zvedla hlavu a prostě řekla: „Já tě mám taky ráda.“ Vymanila své ruce z jeho dlaní a nesměle ho pohladila po tváři.

„Fiorello, ty jsi nejkrásnější...“ začal, ale dala mu ruku před ústa. Vesele dodala, aby nic neříkal, nebo se zase začne dusit.

Lukáš se trochu zamračil a pak ji objal. Původní strach z něho spadl. Nemohl tu přece stát a koktat jako malé děcko. Ještě by si o něm mohla myslet, že je hlupák.

Sklonil se k jejím rtům a pokusil se ji políbit. Jenže Fiorella se začala bránit. Neměla zdaleka tolik síly, ale byla obratná a snadno vyklouzla z jeho objetí. Protože byla tma, neviděl jí Lukáš do obličeje a dostal strach, že se bude hněvat.

Rychle ji popadl za ruku a pevně stiskl. Zkroušeně se omlouval: „Nezlob se, já to tak nemyslel.“

„Já se nezlobím,“ odpověděla a v jejím hlase zaslechl tón štěstí. Trochu se uklidnil, i když jí zcela nerozuměl. Fiorella o krok ustoupila a tiše řekla: „Nejdřív musíme najít vraha. Schovej si něco na potom. Je už pozdě!“

„Já myslel, že mě máš ráda...“ odpověděl zlostněji, než měl v úmyslu. Připadalo mu, že si s ním hraje. A to nesnášel.

„Řekla jsem, že mám. Jednou to snad stačí, nemyslíš? A nepokaz nic, prosím tě!“

„Tady jsi,“ ozval se z mázhauzu ospalý hlas Lukášova otce. Hřmotný pasíř se objevil na dvoře a přísně si oba prohlížel. Zívl a pokračoval: „Já už myslel, že jsi

někde s holkou, a ty tu zatím máš Rafaela. Co máte tak důležitého, že nevíte, kdy jít spát?“

„Vždyť víš, máme starosti. Pátrání se komplikuje,“ vysvětloval Lukáš. Jeho ochota byla na první pohled tak podezřelá, že otec povytáhl nedůvěřivě obočí a zarazil ho.

Obrátil se na Fiorellu a řekl: „Ty máš víc rozumu, Rafaeli. Co se děje? Chci pravdu!“

„Pravdu?“ opakovala a v očích jí hrály pobavené jiskřičky. Láskyplně se usmála na Lukáše a pasíři odpověděla: „Mluví pravdu, ty mordy nás opravdu trápí. Ale zrovna teď jsme mluvili o něčem jiném. Lukášovi jsem říkal, že jsem se zamiloval. A váš syn mi radil.“

„On?“ vrtěl nedůvěřivě hlavou pasíř. „Copak má nějaké zkušenosti? Nikdy jsem ho neviděl s žádnou, pokud nepočítám Lucii ze šenku za rohem.“

„Ale táti,“ ohradil se pobouřeně Lukáš.

„A co má sestra?“ dodala trochu naštvaně Fiorella.

„Jo ta,“ protáhl Adam Michna. „Neuraz se, Rafaeli, ale mezi námi chlapy ti řeknu otevřeně, že to není holka pro něj. Tváří se strašně přemoudřele, a přitom nic neumí. Copak si tvůj otec nemusel sjednat Apolenu jako hospodyni? Ne, ženská se má umět postarat o kuchyni. Podívej se na Lucii, to je holka do života. Pokud ti mohu poradit já, najdi si nějakou hezkou a šikovnou. A teď se jde spát, Lukáši!“

„Budete ho zítra v dílně potřebovat? Musíme prověřit ještě spoustu věcí. Už víme, kdo asi vraždil, ale přesto...“ začala Fiorella. Pasíř Adam Michna mávl rukou a zabručel, že jemu je to jedno, hlavně ať ho nechají spát. Otočil se a spěchal zpátky do mázhauzu.

„Máš mě pořád ještě rád? Přestože jsem nafoukaná a neumím vařit?“ špitla tiše Fiorella. Stála u zdi domu se svěšenými rameny a vypadala jako hromádka neštěstí.

Lukáš neřekl nic, váhavě ji objal a opatrně políbil na tvář. Tentokrát se nebránila.

„Co tam sakra ještě děláte?“ uslyšeli nerudný hlas pasíře Adama Michny. „Spát!“

Fiorella se vymanila z Lukášovy náruče a rychle vyběhla na ulici. Lukáš chtěl běžet za ní, aby ji doprovodil, ale otec ho přísně popadl za rameno a rozzlobil se, že není nikomu pro smích. Sám zavřel vrata domu a zajistil masivní závorou. Lukáš si s lítostí uvědomil, že Fiorelle ani nepopřál dobrou noc. Trochu rozechvělý kráčel do schodů za rozložitou otcovou postavou, a kdyby nebyla temná noc, začal by si radostí prozpěvovat.

Už z dálky Fiorella viděla, že se v jejich domě ještě svítí. Otec musel mít návštěvu, protože jinak by byl v ložnici. Tiše se vplížila do mázhauzu a vydala se po schodech do patra. Opatrně našlapovala, aby nezavrzalo ani jediné prkno. Nechtěla se prozradit. Teď neměla náladu na žádné návštěvy. Chtěla být sama. Toužila zalézt pod přikrývku, zavřít oči a znovu se přenést na dvůr pasíře Adama Michny. Lukášovi se líbila a měl ji rád!

Ale než se dostala ke dveřím své ložnice, objevilo se na chodbě světlo a zaslechla otcův hlas: „Konečně jdeš domů! Kdes byl tak dlouho, Rafaeli?“

Pokud ji oslovoval takhle, dával znamení, že tu je opravdu někdo cizí.

Pokrčila rameny a drze odpověděla: „Fiorella ti nic neřekla?“ a pokusila se zmizet, ale přísný otcův hlas ji zastavil: „Pojď sem! Musíme si promluvit.“

„Teď? Víš kolik je hodin? Ráno musím vstávat hodně brzy,“ protestovala vehementně.

Za otcovými zády se vynořil vrásčitý obličej alchymisty Raimunda. Přísně řekl: „Kdybys byl můj učedník, já bych tě naučil poslouchat! Čekáme na tebe už celou věčnost.“

Fiorella si povzdechla. Něco vážného se muselo stát. Lukášův obraz rychle zmizel, ale hrozba nového nebezpečí ji rozladila méně, než si původně myslela. Za chvíli už seděla u stolu ve světnici. V kachlových kamnech se topilo a bylo tu příjemné teplo. Na stole stály dva poháry s vínem a vedle ležel svazek ohmataných papírů.

„Inkvizitor si nedá pokoj,“ začal zachmuřeně stařičký alchymista. Její otec mlčel a souhlasně přikyvoval. „Když už nemohl dokázat, že se někdo z alchymistů spojil s ďáblem, aby zabil Guldrama z Oybinu, přišel s novým obviněním. Prý se věnujeme černé magii.“

„Pro hlupáky není velký rozdíl mezi naším uměním a černou magií,“ souhlasila Fiorella nevzrušeně.

„Totéž si myslí ostatně i císař Rudolf II. a nikdy mu to nevadilo. Právě naopak. Dokonce my sami tuhle pověru živíme, aby nás lidé považovali za něco výjimečného.“

„Tohle učíte svého žáka?“ obrátil se starý alchymista s výčitkou na Fiorellina otce. Giovanni da Ponte shovívavě pokrčil rameny a odpověděl, že některé věci není třeba učit, protože každý, kdo má rozum a žije alchymií, je brzy pochopí sám.

Mistr Raimund začal bubnovat prsty o dřevěnou desku stolu a přemýšlel. Potom přikývl, aby naznačil, že tímhle nehodlá ztrácet čas. Sáhl pro papír, který ležel na vršku ohmataného svazku. Prstem na něj ukázal a začal vysvětlovat, že Guldram z Oybinu porušil nepsané zásady alchymistického řemesla, protože se tajně věnoval lékařství.

„Ale to se v Itálii dělá běžně," namítla Fiorella.

„Nejsme v Itálii," napomenul ji ihned Giovanni da Ponte. „A neskákej nám pořád do řeči, Rafaeli! Nemůžeš popřít, že v Praze existuje cech lékařů, apatykářů a ranhojičů, který jediný má podle císařského privilegia právo léčit. V cizině ať si alchymisti dělají, co chtějí, ale tady se musíme řídit domácími zákony."

„Tady jsou poznámky, které se nám podařilo zachránit z domu Guldrama z Oybinu," pokračoval Raimund. „Z nich je jasné, že se ten starý blázen opravdu pokoušel léčit a zaříkat nemoci. A přišel si na slušné peníze. Možná víc než alchymií."

„Ví o tom nejvyšší inkvizitor?" starala se Fiorella, uchopila do ruky papír a chvíli ho studovala.

„Guldramovy listiny jsme naštěstí zachránili," usmál se unaveně Fiorellin otec. „Ale přesto se o léčení nějak dozvěděl. Což je stejné, jako by je měl. On důkazy nepotřebuje. Jemu stačí svědecká prohlášení, která mu opatří kat pomocí mučení kdykoli. Je zase na koni. Úplně hystericky se snaží dokázat, že za všechno mohou alchymisti. Guldram z Oybinu tajně léčil, další zabitý byl lékárník a páter Zikmund byl proslulý ranhojič."

Mistr Raimund přikývl a zachmuřeně pokračoval: „Hubert Hidalgo teď přišel s podezřením, že jsme si

někoho najali, aby ty tři zavraždil. Samozřejmě s pomocí ďábla, protože jsme prý jediní, kdo se v Praze zabývá černou magií a může něco tak odporného provést. Aby ho už pohltilo peklo, lotra!“

„Protože jste mi nedovolili jít spát a hovoříte tu se mnou jako s dospělým, asi něco potřebujete,“ řekla Fiorella a dokument vrátila na stůl. „Tak sem s tím!“

„Jak jsi daleko s vyšetřováním?“ mračil se na ni otec. Zdálo se mu, že by měla být pokornější.

„Dost daleko,“ odpověděla neurčitě. „Už asi vím, kdo skutečně vraždil.“

„Chválabohu,“ vykřikl starý Raimund spokojeně. „Takže ho zítra necháme zatknout!“

„Nemám důkazy!“ začala se okamžitě bránit Fiorella a dostala na sebe vztek, že něco vůbec prozradila. Chtěla je potěšit, jenže to byla hloupost. Pokud měla zdárně případ dokončit, nesměla jim prozradit víc.

„Záleží na nich? Nejvyšší inkvizitor si už důkazy proti pachateli opatří, pokud máš pravdu,“ oponoval starý Raimund. „Hlavní je, aby dal pokoj nám, alchymistům.“

„Vrah je urozený muž a má vlivné přátele,“ upozornila Fiorella. „Navíc je tu ještě jedna věc, proč se nesmíme ukvapit! Myslíte, že zabíjel pro radost? Nenávidí alchymisty. Pokud ho dostane do rukou nejvyšší inkvizitor, kdo zaručí, že nás neobviní z čárů a spojení s ďáblem?“

„Má pravdu,“ souhlasil zaraženě Giovanni da Ponte. „Co budeme dělat?“

„Musíme riskovat,“ pokračovala Fiorella. „Co jiného nám zbývá? Mám plán. Ale nemohu zaručit, že dopadne dobře. Jsem pouhý učedník!“

„Nejsi pouhý učedník. Jsi drzý učedník," pohrozil jí otec. Pak se obrátil na starého alchymistu a na vysvětlenou mu sdělil, že jak Rafaela zná, se svými plány se nesvěří, ani kdyby ho dostal do rukou kat.

„Tak se alespoň budu modlit, aby neudělal chybu. Snad všechno dopadne dobře," povzdechl si Raimund. Sepjal ruce a chvilku uvažoval, než pokračoval: „Alchymistický cech se rozhodl vyplatit tvému učedníkovi odměnu, pokud vše dopadne dobře. Tedy když odhalí skutečného vraha a žádný alchymista nebude obviněn. Řekněme sto tolarů?"

„To je hodně peněz," přikývl Fiorellin otec překvapeně a tvářil se ještě starostlivěji než před chvílí. „Jenže celá věc je přece jen velmi nebezpečná. Proč všechno necháváte jen na Rafaelovi?"

„Smlouváš? Chtěl bys víc?" zamračil se stařičký alchymista.

„Ne, ale nechtěl bych přijít o dítě, které miluji víc než všechny peníze světa," povzdechl si Giovanni da Ponte, natáhl ruku pro pohár a obrátil ho do sebe. Najednou nevěděl, co má dělat.

„Já to beru," přikývla Fiorella rozmarně. Cítila se hrdě, protože jí nabízeli opravdu spoustu peněz.

„Tvůj učedník není jen drzý. Je také odvážný a to se mi líbí," přikývl starý alchymista spokojeně. Přes ramena si přehodil dlouhý plášť a důstojně se rozloučil.

„Nechceš raději přespat v mém domě? Je pozdě," zdržoval ho Giovanni da Ponte, ale starý alchymista odmítl. Řekl, že stačí, pokud mu půjčí lucernu, aby v temných uličkách viděl na cestu.

Fiorellin otec šel hosta doprovodit k vratům. Přitom na dceru zabručel ne zrovna laskavě: „Až se vrátím, ještě si promluvíme! Počkej tu.“

„Moc tě prosím, až zítra! Teď bych potřeboval být sam.“

Giovanni da Ponte se na ni pozorně zahleděl. Dceru znal a uměl číst v jejích očích, ať už měla na sobě suknici nebo chlapecké nohavice. Nakonec přikývl, protože pochopil, že by ho teď stejně neposlouchala.

Fiorella se vděčně usmála a rozběhla se do ložnice. Chtěla si před usnutím ještě užít vzpomínku na Lukáše.

XVI.

Ráno vstala Fiorella časně. Připravila otci snídani a členům bratrstva řekla, že dnes bude pátrat sama.

„Zvládnu to. Ať nemáte u rodičů příliš mnoho vroubků, než vás budu zase potřebovat. Dneska budete poslušní synové.“

„Takže já mám jít do školy?“ brblal nesouhlasně Martin. Pak uštědřil Lukášovi přátelskou herdu do zad a dodal: „Kdybys nechápal, co to je být poslušný syn, dneska máš pracovat s otcem v dílně.“

„Co tě to napadlo?“ vrtěl překvapeně hlavou pasířský tovaryš. „Herdy přece dávám já!“

„Časy se mění, milý příteli!“ smál se Martin. „Smířil jsem tě s Fiorellou? Smířil! Tak vidíš.“

„A to mi budeš připomínat pořád?“ ušklíbl se Lukáš a zvedl ruku. Martin okamžitě uskočil, ale zakopl a div se nesvalil na zem. Lukáš si však s nevinným výrazem ve tváři jen upravil tovaryšský baret na hlavě a hlasitě se rozesmál.

Fiorella v oděvu alchymistického učedníka vyrazila přes Staré Město pražské na hrad. Sekretář nejvyššího purkrabího Eusebius z Redernu byl však zaneprázdněný a nemohl ji přijmout. Pouze po svém komorníkovi vzkázal, že je u císaře. Fiorella se jako alchymistický učeň mohla po Pražském hradě pohybovat mnohem svobodněji, než kdyby byla v dívčím oblečení. Teď v tom ale žádnou výhodu neviděla, protože stejně neměla nic na práci. Začátkem jejího odvážného plánu bylo promluvit si s Eusebiem z Redernu.

Zamyšleně se loudala ulicí podél honosných paláců k úřadu zemských desek. Znala tam jednoho mladého písaře a napadlo ji, že by se s ním mohla poradit o pánech z Redernu. Nebylo by špatné dozvědět se víc o celém rodu. Ale ani mladý písař neměl jako z udělání čas.

Otráveně se otočila a zamířila zpátky k bráně u Opyše. Seběhla po svahu dolů k Vltavě a zastavila se až na břehu řeky. Pomalu se blížil podzim a nad vodou se převaloval šedavý opar. Posadila se na polorozpadlou kamennou zídku u vody, sebrala pár kamínků a zkoušela, jak daleko dohodí.

„Jestli nemáš co dělat a nudíš se, já bych práci měl,“ uslyšela za sebou. Rychle se otočila. Po kamenité cestě

od přívozu k ní kráčel staroměstský rychtář Přibík. Měl na sobě nový plášť lemovaný kožešinou a dokonce si oblékl čistou halenu.

„Jdete na námluvy?“ usmála se trochu roztržitě.

„Ty nejsi nikdy s ničím spokojená. Pokud mám starou halenu, krčíš nosík, a když jsem v novém, děláš si legraci,“ durdil se dobromyslně a posadil se na zídku vedle ní. Zvedl kámen a hodil ho tak daleko, že jen zamrkala překvapením. Sotva kámen se žbluňknutím zapadl do vody, dodal: „Hledám tě, Fiorello.“

„Tak to jste zabloudil. Našel jste Rafaela. A kvůli němu jste si čistou halenu brát nemusel.“

„Ty hubatá ještěrko, jde o vážnou věc. Poslouchej! Jak to bylo včera večer s nejvyšším inkvizitorem?“

„S Hubertem Hidalgem?“ zeptala se s hraným překvapením a tvářila se jako ctnost sama. „Včera jsem ho vůbec neviděla.“

„Hubatá a prolhaná ještěrko, nevěřím ti!“

Pokrčila rameny a dodala, že jí oslovení ještěrka nepřipadá zrovna zdvořilé a uvítala by zacházení odpovídající tomu, že je členem císařského dvora.

„O, to pardon, urozená dámo,“ pobaveně se rozesmál rychtář Přibík, ale vzápětí se opravil: „Vlastně urozený pane. Ale nemůžeš popřít, že v tom máš prsty.“

„V čem?“

„Sakra!“ rozzlobil se a prudce udeřil pěstí do stehna, až to plesklo. „Včera k smrti vystrašil nejvyššího inkvizitora ohnivý pes. Poděsil ho tak, že ztratil seznam kacířů, který předtím pracně připravil s naším purkmistrem. A jako na potvoru písařův Martin v noci navštívil všechny měšťany, kteří na seznamu byli. Navíc můj synovec Lukáš kupoval v jednom šenku

jitrnice. Přitom vím, že je nejí. Ty jsi zase navštívila představení nějakých kejklířů v hospodě, která je jenom kousek od místa, kde se ohnivý pes zjevil. Nechceš mi namluvit, že tohle všechno byla náhoda?“

„Ptáte se jako staroměstský rychtář, nebo jako Lukášův strýc?“ vyzvídala Fiorella opatrně a poodsedla si.

„Městská rada je tím vším pobouřená,“ pokračoval rychtář Přibík přísně. „Žádá, abych ztracený inkvizitorův seznam našel a přinesl na radnici.“

„Copak si inkvizitor nepamatuje, koho chtěl vyslýchat?“

„Nevím,“ pokrčil rameny staroměstský rychtář. „Ale naši konšelé ho nechtějí kvůli inkvizitorovi. Jsou pobouřeni, že si purkmistr dovolil bez porady s nimi takový seznam vůbec zhotovit. Pokud se jim dostane do rukou jako důkaz, zbaví našeho purkmistra úřadu. Já jim ho mám najít.“

„Městská rada seznam dostane,“ přikývla Fiorella. „Jsem ráda, že se na radnici najde pár čestných mužů, kterým se příčí bezdůvodně pronásledovat poctivé měšťany.“

„Nerozuměla jsi mi,“ upřesňoval rychtář Přibík. „Jim je jedno, koho bude inkvizitor pronásledovat. Jenom chtějí využít situace, že se s nimi purkmistr neporadil. Konečně mají důvod ho svrhnout. Společně pak seznam schválí a odevzdají ho nejvyššímu inkvizitorovi.“

Fiorella odvrátila oči k řece a dlouho pozorovala tiše plynoucí hladinu. Mlčela a ani staroměstský rychtář nic neříkal. Teprve po chvíli se na něho podívala a nešťastně si povzdechla: „Proč je váš svět tak bezcitný a zlý!“

„Vaším světem míníš Staré Město pražské?“

„Ne! Celý svět dospělých je krutý a zlý. Jste jako vlčí smečka. Tučných kostí máte dost, přesto se o ně rvete a silnější s rozkoší prokousne hrdlo slabšímu. Proč nemůžete žít vedle sebe v klidu a lásce?“

„Svět dospělých není jenom takový, jak říkáš. Žijí v něm i silní, kteří ty slabé ochraňují. A žijí v něm i lidé, kteří dělají, co mohou, aby byl náš svět lepší. Copak váš svět, svět dětí, není stejný?“

„My nezabíjíme!“

„Ovšem že ne. Ale rvete se mezi sebou stejně jako dospělí, i když nemusíte. Proč válčíte s partou z Caletné?“

„To je přece něco úplně jiného,“ bránila se rozmrzele.

Staroměstský rychtář zavrtěl rezolutně hlavou. „Není, Fiorello. Používáte jiné způsoby, možná neteče krev, ale věř mi, je to stejné. Od narození nosí někteří lidé v duši zlobu, kterou si vybíjejí na ostatních. Ale odbočili jsme. Nikomu jsem samozřejmě neřekl, že nejvyššího inkvizitora vyděsili členové Bratrstva křišťálu. Jestli nechceš, seznam konšelům nedávej. Je to jen na tobě. Hledám tě z jiného důvodu.“

Fiorella přikývla, zvedla ruku a protřela si oči, protože měla pocit, že v nich má slzy. Staroměstský rychtář měl možná pravdu. Nebyli všichni zlí. Její Lukáš byl jiný

Rychtář Přibík zatím pokračoval: „Rektor Klementinské koleje mě požádal, abych k němu zavedl někoho důvěryhodného. Ale abych tě uchránil dalších slziček, není lepší než staroměstští konšelé. Chce jen znemožnit práci nejvyššímu inkvizitorovi.“

„Copak nejsou oba synové církve?“ podivila se s neskrývanou jízlivostí Fiorella.

„Jsou ale také lidé. Proto bojují o moc stejně jako naši konšelé. Rektorovi jde o to, aby do hledání ďáblových spojenců nezatáhl nejvyšší inkvizitor i jejich kolej. Asi ví, proč se toho obává. Čím více moci na sebe strhne inkvizice, tím slabší a chudší bude jezuitský řád. To teď ovšem není důležité. Podstatné je, že ti může pomoci proti Hubertu Hidalgovi, rytíři z Calatravy. Půjdeš se mnou?“

„Jistě,“ přikývla vážně Fiorella. „Budu se chovat jako dospělá. Seznam si schovám. Třeba se mi bude ještě hodit.“

Rektor Klementinské koleje Arnošt byl starší muž s ostře řezanými rysy ve tváři, úzkými přísnými rty a živýma očima. Měl na sobě tmavý hábit jezuitů. Rychtáře Přibíka s Fiorellou přijal ve své soukromé pracovně vedle knihovny. Seděl za stolem a cosi psal. Když staroměstský rychtář vstoupil, odložil brk a zvedl hlavu. Opětoval křesťanský pozdrav, potom zlostně stáhl rty a úsečně vyhrkl: „Pane rychtáři, děláš si ze mne legraci?“

„Žádal jste mne, abych přivedl nějakého důvěryhodného muže, který je statečný a chytrý,“ pokrčil rameny rychtář Přibík. Ukázal na Fiorellu a dodal: „A to je tento mladík. Jmenuje se Rafael.“

„Dítě,“ odsekl sarkasticky rektor. Pomalu Rafaela obešel, jako by si ho chtěl prohlédnout ze všech stran.

„Hubené dítě a zřejmě i němé," zabručel a vrátil se ke stolu. Posadil se do křesla a zbožně sepjal ruce.

„Pokud toužíte po upovídaném tlusťochovi, vážili jsme cestu zbytečně," ozvala se Fiorella.

Rektor sebou trhl, jako by ho vyrušila z modlitby. Znovu se zamračil a nepříjemně se optal, kdo vlastně je.

„Jsem alchymistický učeň. Umím číst i psát, snažím se proniknout do tajemství hmoty a jsem dobrý křesťan."

„A kromě toho umí chytat zločince," vstoupil do hovoru staroměstský rychtář. „On usvědčil cechmistra Bartoloměje a našel ztracené peníze z městské pokladnice."

„Slyšel jsem," přikývl se zájmem rektor Arnošt. „Jeden z žáků naší koleje byl do případu také zapletený. Hm... rychtáři, ručíš za něho?"

„Jako za sebe samotného," přikývl rezolutně Přibík.

„Dobrá," rozhodl se rektor a pokynul jim, aby se posadili do křesel, která stála před policí s knihami. Dlaní si chvíli mnul bradu a znovu si soustředěně prohlížel Fiorellinu tvář, jako by vážil své rozhodnutí. Váhavě začal vysvětlovat, že vražda pátera Zikmunda se všech bratrů jezuitů neobyčejně dotkla. O to bolestněji, že ji nejvyšší inkvizitor spojuje s úklady ďábla.

„Jsme služebníci boží a jistě bychom nechali věcem volný průběh, neboť Bůh řídí kroky nás všech, i inkvizitorovy, ale narazil jsem na něco, co mne neobyčejně znepokojilo," pokračoval stále rychleji a rozhořčeněji: „Musím přiznat, že bratr Zikmund se neobyčejně prohřešil a Bůh ho po právu potrestal!"

„Souvisí nějak prohřešek pátera Zikmunda s dalšími vraždami?“ zeptala se Fiorella. „Vím, že byl proslulý ranhojič, Polykarp byl lékárník a Guldram z Oybinu se tajně věnoval lékařskému umění. A všichni tři se znali.“

Rektor Arnošt se obrátil na staroměstského rychtáře a spokojeně přikývl: „Zdá se, že jsi opravdu přivedl správného člověka. Ano, ti tři se nejen znali, ale spáchali spolu spoustu zla. Aby od pacientů získali co nejvíce peněz, vykládali jim, jak těžkými nemocemi trpí, a posílali si je navzájem, až nemocní skončili u toho proklatého alchymisty, který je za spoustu peněz zaříkal a léčil černou magií. O peníze se dělili.“ Pokřižoval se a bolestně sklopil zraky k zemi.

„Jistě, to by mohl být důvod k vraždě,“ řekla zamyšleně Fiorella. „Dalo by se zjistit, koho léčil páter Zikmund z rodiny pánů z Redernu?“

„Dalo, našli jsme zápisky našeho... skoro se zdráhám říci bratra. Ale jak to souvisí s jeho hanebným počínáním?“

„Upřímnost za upřímnost. Domnívám se, že všechny tři mordy má na svědomí právě pán z Redernu!“

„Sekretář nejvyššího purkrabího?“ vykřikl pobouřeně rektor Arnošt a vzrušeně vyskočil. Už nedokázal klidně sedět, přecházel místností sem a tam.

„Ne, ale jeho bratranec z druhého kolena. Je důstojníkem v císařské gardě,“ uklidňovala ho Fiorella. „Jmenuje se Armin.“

„Ještěže tak,“ přikývl s ulehčením rektor Klementinské koleje a zase se posadil. Sáhl do hromady spisů, které ležely po jeho pravici, a chvíli se v nich přehraboval. Nakonec vytáhl svazek ohmatanych listů sešitý

ozdobnou šňůrkou. Přitom pomalu vysvětloval: „I tak je celá záležitost velice nepříjemná. Páni z Redernu jsou vlivní.“

„Řekl bych, že vrah má nemocnou duši,“ pokračovala Fiorella. „Proto se někdy chová nepříčetně. To by vysvětlovalo i mrtvé netopýry.“

„Nejvyšší inkvizitor by řekl, že se spolčil s ďáblem a skrze něj se vše děje,“ nevesele konstatoval rektor Arnošt a přitom listoval ve svazku. „Tady to máme,“ vykřikl najednou a zvedl hlavu. Zadíval se na okamžik s úctou na Fiorellu a dodal: „Máš bohužel pravdu, Rafaeli. Páter Zikmund léčil Arminovu manželku Polyxenu. Pokud vím, před měsícem zemřela.“

„Není tam něco víc? Hlavně jakou chorobou trpěla.“

„Páter Zikmund si poznamenal, že byla těhotná a v důsledku toho trpěla utkvělými představami. Ještě sem připsal, že ji uhranul měsíc. Víc tu není.“

„Měsíc?“ vykřikla se zájmem Fiorella. „Měsíc, noc a netopýři, to patří k sobě, nemyslíte?“

„Jsem sluha boží,“ poznamenal upjatě rektor Klementinské koleje. „Co jsem mohl, to jsem ti řekl. Jen tě žádám, chlapče, abys co nejdříve odhalil vraha. Pamatuj si, musí ho potrestat světský soud. Nesmí se dostat do rukou nejvyššího inkvizitora! A nic z toho, o čem jsme mluvili, se nesmí dostat k nepovolaným uším. Pokud to bude v mé moci, můžeš počítat s ochranou našeho řádu. Teď i v budoucích letech. Jdi sbohem!“

XVII.

Na Pražský hrad dorazila Fiorella těsně před obědem. Vyhnula se purkrabství a zamířila k paláci, v němž sídlil úřad zemských desek. Písař, kterého znala, měl právě volno, a hned ji přijal. Měl světlé vlasy, křivý nos a jmenoval se Ješek.

„Ukážeš se, jen když něco potřebuješ, Rafaeli.“

„To není pravda, když jsem u tebe byl naposled, přišel jsem si jen popovídat,“ bránila se Fiorella trochu rozpačitě.

„Možná, ale to už jsou dva měsíce. Tak o co jde?“

„Slib mi, že budeš mlčet!“

„Zbytečná poznámka,“ sdělil místo slibu Ješek.

„A dál?“

„Mám prsten. Potřebuji, abys do nějaké úřední knihy zapsal, že jsem přišel ohlásit jeho nález. A kromě toho, abys mi nález také potvrdil na samostatnou listinu s pečetí.“

„Jde ti o odměnu, pokud se najde jeho majitel? Má prsten velikou cenu?“

„Je zlatý, ale o peníze nejde. Našel se vedle mrtvého. Byl zavražděný a prsten patří vrahovi.“

Světlovlasý písař si překvapeně hvízdl. Ochotně přinesl z regálu velikou knihu vázanou ve vepřovici a rychle začal psát. Fiorella si stoupla za něj, aby se mu dívala přes rameno, ale nerudně ji zahnal zpět do křesla, tohle neměl rád. Když byl zápis v knize hotový, napsal ještě listinu a odběhl k sekretáři úřadu, aby na ni otiskl pečeť.

„Tady ji máš,“ usmíval se, když se vrátil. „Ale dávám ti ji pod jednou podmínkou! Až vraha zavřou do vězení, přijdeš a všechno mi povíš. A ne aby to zase trvalo dva měsíce!“

„Souhlasím. Pokud bych však nepřišel, nemysli si, že bych neuměl držet slovo. Může se stát, že vrah unikne, a se mnou to špatně dopadne.“

„Heleď, nedělej se důležitější, než jsi,“ bručel písař Ješek. „Tak se měj, Rafaeli!“

Fiorella přikývla a vyšla z kanceláře ven. V předsálí na lavicích už čekalo několik urozených návštěvníků, kteří přišli kvůli svým záležitostem. Seděli trpělivě, věděli, že v císařských úřadech se vše vyřizuje pomalu a liknavě.

Fiorella listinu několikrát přeložila, až z ní bylo malé psaníčko, které se jí vešlo do koženého váčku u opasku. Pomalu zamířila k purkrabství. Nepospíchala. Čekal ji nejtěžší krok celého případu. Kdysi v Benátkách jí

jeden zkušený lovec vyprávěl, jak v horách za Aostou loví medvědy. Nejdřív najde medvědí noru, ale protože by byl hazard jít za medvědem dovnitř, musí ho vylákat ven. Teprve pak ho lze zabít. Ani to však není zrovna bezpečné. Připadala si jako lovec. Musí vylákat medvěda z jeho nory.

Eusebius z Redernu se už vrátil od císaře Rudolfa II. a byl ve své pracovně. Fiorellu k němu sluha odvedl ihned, jakmile se ohlásila u strážných. Sekretář byl v dobrém rozmaru a právě obědval. Hřbetem ruky si otřel mastná ústa, vybídl ji, aby se posadila do křesla a pověděla, jak pokračuje.

Fiorella rozevřela dlaň, v níž měla ukrytý zlatý prsten, který našla v Zikmundově cele v Klementinské koleji. Ukázala ho Eusebiovi z Redernu a nevinně se zeptala, zda náhodou není jeho.

„Ne, proč?“ podivil se, natáhl ruku a prsten si od ní vzal. Sotva se však podíval na arabesky, jimiž byl šperk zdobený, zvedl překvapeně hlavu: „Není můj, ale jde o náš starý rodinný šperk. Patřil paní Polyxeně. Po její smrti ho začal nosit můj bratranec Armin. Ona byla jeho žena, víš? Nesmírně ji miloval. Právě když mu měla porodit první dítě, zemřela. Nešťastná náhoda. Vypadla z okna... Kdes prsten našla?“

„Vedle posledního zavražděného.“

„Cože?“ zařval sekretář nejvyššího purkrabího, zrudnul a vyskočil od stolu tak prudce, že shodil na zem ze stolu mísu. Omáčka s masem se rozlila po podlaze. Nevšímal si toho. Křičel, až mu přeskakoval hlas: „Co tím chceš naznačit?“

„Tu noc, kdy byl zavražděn Guldram z Oybinu, velel váš bratranec Armin strážím. A nejen to. Jeden tulák si v noci všiml muže, který vycházel z laboratoře. Měl přílbu a tulák si myslel, že vidí rohatého ďábla. Jenže to, co viděl, nebyly rohy, ale dva chocholy. Vaše starodávné privilegium.“

„Dál!“ zlostně zavrčel sekretář Eusebius, když se Fiorella významně odmlčela.

„Viděli ho i před domem druhého zavražděného - lékárníka Polykarpa. Večer těsně před vraždou. A do třetice — ztratil prsten v cele pátera Zikmunda. Jezuita se totiž na rozdíl od předchozích bránil. Zápasili spolu a přitom mu šperk stáhl z prstu.“

„Nesmysl! Všechno to jsou lži. Proč by vraždil? Copak je blázen?“

„Je blázen,“ souhlasila klidně Fiorella. „Miloval svou ženu. Když onemocněla, ti tři zavraždění ji léčili. Paní Polyxena nebyla duševně zdravá. Netuším přesně, o co šlo. Ale vsadím veškerý svůj majetek, že v tom nějakou roli hráli netopýři. Podle záznamů pátera Zikmunda trpěla nočními halucinacemi. Ze z okna vypadla v noci?“

Eusebius z Redernu bezděčně přikývl, ale vzápětí začal zase rozhořčeně křičet, že všechno jsou jen sprosté výmysly a lži.

„Nejsou! Váš bratranec se chtěl pomstít. Tady máte odpověď, proč vraždil. A nebude myslím těžké jeho vinu před soudem dokázat. Jak vidíte, ďábel s tím neměl nic společného. Vraždil člověk. Splnil jsem úkol, který jste mi dal!“

„Tak ty jsi splnil úkol?“ řekl pobouřeně a zlatý prsten pevně sevřel v dlani. „Myslíš, že jsem tak hloupý, abych ti ho vrátil? Co bez něj chceš dokázat?“

„V úřadu zemských desek jsem nechal udělat do knihy zápis o nálezu toho prstenu!“ upozornil Rafael důrazně.

„K čemu ti bude, pokud odtud neodejdeš?“

„Přicházím od rektora Klementinské koleje. Jestli zmizím, bude vědět, kde a jak se ptát!“

Eusebius z Redernu věcně přikývl a vrátil se zpět za stůl. Prsten ukryl do malé zásuvky, sepjal ruce a přemýšlel. Potom se chladně zeptal: „Kolik?“

„Kolik čeho?“ odvětila Fiorella, jako by mu nerozuměla.

„Kolik k čertu chceš, abys mlčel! Redernové jsou bohatí a mohou si dovolit zaplatit, aby chránili svou čest!“

„Proč chcete krýt vraha? To máte svého bratrance tak rád?“

„Kdybych mohl, zakroutím mu krkem sám. Ale to ti může být jedno. Je z našeho rodu. Umíš si představit, jak se bude císař Rudolf II. dívat na mě, pokud se o jeho zločinech dozví? Armin ať táhne třeba do pekla, ale tady jde i o moji kariéru!“

„Pokud Armin unikne spravedlnosti, může nejvyšší inkvizitor potrestat nevinné. A nemusí jít jen o pár lidí. Když jste si mě poprvé pozval, sám jste řekl, že inkvizice je nebezpečná. Vy jí chcete nechat zbraň v rukách?“

„Rozmyslím si to,“ řekl chladně Eusebius z Redernu. „Slib mi, že o tom do zítřka nikomu nepovíš. Zítra ti sdělím své rozhodnutí. A už sem nechoď!“

„Jak poroučíte,“ uklonila se Fiorella a opustila pracovnu. Na chodbě si oddechla. Nečekala, že rozhovor

proběhne tak snadno. Dobře věděla, že odtud také nemusela odejít živá.

Z purkrabství se Fiorella vydala k paláci, kde sídlila svatovítská kapitula. Stařičký fortnýř u vchodu jí sdělil, že bratr Alfons se před chvílí vrátil z města a bude zřejmě dlít na modlitbách. Fiorella sepjala ruce a úpěnlivě ho prosila, aby klerika přivedl, že je to otázka života a smrti. Nakonec se starý fortnýř smiloval a usadil ji do místnosti, kde členové kapituly přijímali návštěvníky. Za chvíli mladíka v hnědém hábitu přivedl. Počkal, až vejde, a sám zavřel dveře.

„Co mi chceš?“ mračil se bratr Alfons. „Vyrušil jsi mě z modliteb!“

„Copak jsi neříkal, abych přišel kdykoli, pokud objevím něco, co by pomohlo svaté inkvizici?“

„Víš něco, Rafaeli?“ vyhrkl dychtivě, složil ruce do rukávů hábitu a posadil se.

„Včera jsi mluvil s mou sestrou,“ řekla Fiorella. „Moc ses jí líbil.“

Mladý klerik zrudl a začal se bránit, aby alchymistův učedník nemluvil hlouposti a přešel raději k věci. Ale přísnost mu zmizela z tváře.

„Mělo by se zjistit, kde tady na Pražském hradě žijí netopýři,“ řekla Fiorella důrazně.

Vytřeštil oči a zlostně řekl: „Jsem duchovní a nesmím klít. Navíc jsme na půdě kapituly. Ale kdybych mohl, tak...“ Mávl rezignovaně rukou a vstal. Řekl, že nemíní zbytečně ztrácet čas.

„To není ztráta času, bratře Alfonsi,“ chytila ho Fiorella naléhavě za ruku. Klerik opět zrudl, ale zastavil se. Rychle pokračovala: „U všech zavražděných se přece našel mrtvý netopýr.“

„Ano, ďáblovo znamení.“

„Stejně jako kocour, černý kohout, ropucha...“ vyjmenovávala Fiorella další, o kterých věděla z kázání v kostele. „Je spousta znamení. Ale proč si vrah vybral zrovna netopýra?“

„Jak to mám vědět?“ odsekl nakvašeně klerik, ale posadil se zpátky na tvrdou židli ke stolu.

„Protože tady na hradě ropuchy nežijí, černí kohouti také ne a kocoury bys chytal dost těžko. Pokud chtěl někdo na místo zločinu položit ďáblovo znamení, musel sáhnout po takovém, které snadno sežene. Vybral netopýra!“

Bratr Alfons rychle přemýšlel. Tahle úvaha mu sice připadla zcela kacířská, ale na druhou stranu jí při nejlepší vůli nemohl upřít logiku. To ho velice rozladilo. Neutrálně zabručel, co tím myslí.

„Myslíš, že vrah přestane? Těžko! Bude potřebovat další mrtvé netopýry. Možná by stačilo taková místa střežit. Jakmile by se tam objevil někdo, kdo by chtěl netopýry lovit, odvedl bych ho k výslechu! A možná bys byl překvapený, co byste se dozvěděli.“

„Máš vynikající nápad,“ vykřikl bratr Alfons nadšeně. „Rafaeli, ty bys mohl od hodiny pracovat jako pomocník Huberta Hidalga, rytíře z Calatravy. Inkviziční soudy potřebují pro svá rozhodování nevysvěcené osoby jako přísedící. A také spoustu pomocníků. Zmíním se o tobě.“

„Jsi opravdu laskavý,“ přikývla Fiorella a jen stěží skrývala ironii. „Hlavně nezapomeň hlídat místa, kde žijí netopýři. Jo, a abych nezapomněl. Musíš je hlídat v noci. Ve dne netopýři spí.“

„V noci?“ protáhl ustrašeně mladý klerik. Naklonil se přes stůl a začal tiše vykládat, že tuhle noc se nejvyššímu inkvizitorovi zjevil ohnivý pes. Určitě ho poslal sám ďábel, protože pes vyrval inkvizitorovi z ruky seznam kacířů, který zrovna dokončil, a před jeho očima seznam roztrhal.

„A nejvyšší inkvizitor před ním neutíkal?“ podivila se Fiorella. „Stál a díval se, jak ohnivý pes cupuje jeho listinu?“

„Co já vím?“ zamračil se klerik. „Chci jen říci, že v noci nikam nepůjdu.“

„Hlídat netopýry přes den je nesmysl!“

„Pošlu tam strážné! V noci nevytáhnu paty z domu.“

„To bude určitě nejlepší,“ souhlasila Fiorella. „Pokud někoho chytnete, dáš mi vědět?“

„Nepatříš sice inkvizici,“ váhal klerik, ale pak velkomyslně přikývl.

XVIII.

Ze svatovítské kapituly zamířila Fiorella k Horní bráně, protože chtěla navštívit palác pánů z Redernu, který stál pod Strahovským klášterem. Ve srovnání s pošmourným ránem panovalo nádherné odpoledne. Nebe se vyčistilo, zmizely mraky a vysvitlo slunce. Obešla vznosnou stavbu katedrály svatého Víta a právě chtěla odbočit přes poslední nádvoří k rozestavěné bráně, když zahlédla na prostranství mezi patrovými budovami kasáren, v nichž sídlili císařští žoldnéři, oddíl vojáků, jimž velel důstojník se dvěma chocholy na

přílbě. Armin z Redernu! Potkala ho zatím jen jednou a to ještě stál ve dveřích pracovny sekretáře nejvyššího purkrabího. Okamžitě si řekla, že by si ho měla lépe prohlédnout.

Aby nevzbudila pozornost, klackovitě se přiloudala k prostranství a opřela se o košatou lípu. Nedávno jí jeden z písařů vyprávěl, že v pradávných časech stál pod touhle lípou kamenný stolec a na něm kníže přijímal členy své družiny a soudil jejich spory. Ted tu bylo dlážděné nádvoří a o kus dál vysoká hradba s dřevěným ochozem.

Armin z Redernu právě proklínal své vojáky a křičel, že takhle si žold nezaslouží, pokud budou cvičit pořád stejně mizerně. Měl zpocené čelo a Fiorella si všimla, že chvíli klidně nepostojí. Neustále nervózně přešlapoval, mával rukama, a pokud zrovna nekřičel, bezděčně hýbal bradou, jako by něco žvýkal. Na žoldnéře mohl působit jako přísný a odvážný velitel - měl urostlou postavu, dlouhý meč a křičel dostatečně hlasitě. Fiorella ale na první pohled poznala, že má nemocnou duši. Zvláště oči se jí vůbec nelíbily. Skoro se otřásla strachem. Z Armina z Redernu vyzařovalo zlo. Takové zvláštní, jako z divoké šelmy, která musí zabíjet, protože nic jiného neumí.

„Ještě jednou to zkazíte a budete cvičit až do večera," křičel na vojáky bez sebe zlostí. Právě když Fiorella chtěla odejít, všimla si postaršího muže v hnědém koženém oděvu, který pospíchal k cvičícím vojákům. Toho člověka znala. Byl komorníkem sekretáře nejvyššího purkrabího. Nedávno ji doprovázel z otcovy alchymistické laboratoře do purkrabského paláce, když šla poprvé za sekretářem Eusebiem. Pospíchal, skoro běžel,

a protože mu na dlaždicích klouzaly nové škorně, směšně poskakoval, aby neupadl.

„Copak mu asi chce?“ napadlo ji. Tušila, že nese zprávu o jejím podezření. A o nalezeném prstenu, který by ho mohl usvědčit. Komorník doběhl k rozezlenému důstojníkovi a cosi mu chvatně vysvětloval. Hovořil polohlasně, Fiorella neslyšela ani slovo. Ukryla se za rozložitý kmen lípy a čekala.

Armin z Redernu hlasitě zaklel a křikl na žoldnéře: „Máte volno, vy parchanti!“ Otočil se a zamířil k nedalekému stavení kasáren. Sel rychle, pružným krokem cvičeného vojáka. Komorník za ním poskakoval, jednou uklouzl a svalil se na zem. Okamžitě ale vyskočil a hnal se dál, jako by se rozložitého důstojníka k smrti bál. Oba zašli do nízkého neomítnutého stavení.

Toho Fiorella využila. Vystoupila ze stínu košatého stromu a podél zdi se rozběhla ke kasárnám. S obavami se ohlédla po žoldnéřích, ale ti se zatím nahrnuli ke kádi s vodou a přetahovali se o několik dřevěných naběraček, aby se mohli napít.

Doběhla k budově a na okamžik zaváhala. Zastavila se u schodů, které vedly na dlouhou dřevěnou pavlač v patře. V přízemí bylo několik dveří. Všechny byly otevřené a najednou si nebyla jistá, zda Armin s komorníkem vešli do druhých nebo třetích od schodiště. Od lípy sem nebylo dobře vidět. Než se rozhodla, ze dveří před ní vyšel komorník v hnědém koženém oděvu a za ním zahlédla v šeru chodby obrysy robustního muže, který vypadal, jako by měl na hlavě dva rohy.

Vrhla se ke schodišti a pádila nahoru. Sotva byla na pavlači, mrskla sebou na zem a přitiskla se k prkenné

podlaze, aby nebyla zdola vidět. Komorník se bez zájmu podíval ke schodům, protože slyšel kroky, ale nevěnoval jim žádnou pozornost. Mezitím vyšel ze dveří i Armin z Redernu. Místo oděvu císařského důstojníka měl na sobě vyšívaný kabátec s krajkovým okružím a přes ramena krátký pláštík u krku sepnutý stříbrnou sponou.

Komorník chvatně vysvětloval: „Nevadí, že jste si tehdy u pana sekretáře alchymistova učedníka nevšiml. Já Rafaela dobře znám. Půjdu s vámi a upozorním vás, až ho uvidíme."

Armin z Redernu se obrátil k žoldnéřům, kteří všeho nechali, sotva vyšel z kasáren. Rychle se rozestavili zpět na svá místa. Odplivl si a křikl: „Jděte všichni k čertu, parchanti! Až se vrátím, sedřu vám kůži z těla!"

Pak se zlostně rozesmál a zamířil ke košaté lípě, u níž se před chvílí skrývala Fiorella. Sekretářův komorník poslušně poskakoval za ním.

„Unikla jsem o vlásek," uvědomila si Fiorella. Cítila, jak jí buší srdce. Stalo se přesně to, co si přála. Podařilo se jí vylákat medvěda z nory. Teď už jen musela být opatrná, aby neudělala chybu a nepustila si ho blízko k tělu.

Počkala, až vysoký důstojník zmizí, a seběhla po schodech dolů z pavlače. Žoldnéři se zatím vesele rozcházeli. Pokřikovali na sebe obhroublé žerty a většina mířila do nedalekého hradního šenku.

Fiorella změnila plán. I když by jí mohly být zprávy z paláce pánů z Redernu užitečné, měla důležitější práci. Rozhodla se nenápadně sledovat, co Armin udělá. Především byla zvědavá, kde všude ji začne s pomocí

sekretářova komorníka hledat. Pokud jim měla úspěšně unikat, musela zjistit, co všechno o ní vědí.
Jak předpokládala, nejdříve zamířili k alchymistickým laboratořím. Plížila se podél zdí paláců v dostatečné vzdálenosti. Odpoledne bylo na hradě rušno a nebyl problém skrývat se. Navíc je ani jednou nenapadlo ohlédnout se. Nepředpokládali, že by jim byl někdo v patách. Sledovat hřmotného důstojníka s přílbicí, na níž měl dva velké chocholy, byla práce pro začátečníka.

„Dneska mám na tebe štěstí," uslyšela za sebou a vzápětí ji něčí ruka uchopila za plášť. Poděšeně sebou trhla, než si uvědomila, že ji zastavil písař zemských desek Ješek. „Máš asi špatné svědomí, že jsi tak zbledl, Rafaeli," pokračoval a pátravě si Fiorellu prohlížel.

„Fuj," odplivla si, jak to vídala u chlapců ve městě. „Já mám svědomí čisté. Ale sleduji někoho, kdo ho čisté nemá."

„Patří mu prsten, který jsem zapisoval do knihy?"

„Vám císařským úředníkům nic neunikne," prohlásila a ani se nesnažila skrýt ironii. Ješek se jen dobromyslně zasmál a podotkl, že tohle si bude pamatovat.

„Když už jsi mě tak vyděsil, mohl bys pro mě něco udělat," pokračovala rychle. Dostala skvělý nápad.

„Dneska už žádné prsteny nezapisuji. Mám volno," upozornil ji nedůtklivě.

„Ani ve snu by mě nenapadlo chtít po tobě něco tak obtížného, jako uchopit do ruky husí brk," pokračovala s ironií. „Mně by stačilo, kdybys dohnal tamhle ty dva muže, co stojí před Svatojiřským klášterem, a chvíli poslouchal, co si říkají. Ale nenápadně, prosím tě!"

„To by šlo zařídit. Co za to?“

„Deset kuliček, které bouchají a prskají, když je hodíš na zem.“

„Dvacet,“ smlouval okamžitě Ješek.

„Dvanáct,“ zavrtěla Fiorella hlavou.

„Patnáct!“ Když přikývla, řekl, ať počká, že se za chvíli vrátí.

Ale trvalo dost dlouho, než se objevil. Už se netvářil pobaveně. Mračil se a nad tmavým obočím měl na čele vrásky.

„Sice netuším, o co jde, Rafaeli, ale ti dva jsou pěkní lotři,“ začal zadýchaně. „Zrovna se domlouvají, že si odvedou tvého otce, pokud nezastihnou v laboratoři tebe. Tím tě prý donutí, aby ses přestal skrývat. O co jde?“

„Nemám čas něco vysvětlovat. Pomůžeš mi?“

„Že váháš,“ zasmál se Ješek.

„Kolik bouchacích kuliček?“

„Žádná. Když kamarádovi teče do bot, musí hamižnost stranou. Ale líbilo by se mi dostat pár těch trubic, co z nich vyletují barevné ohně.“

Fiorella přikývla. Rychle Ješkovi vysvětlila svůj plán. Nejdůležitější teď bylo odvést z Pražského hradu jejího otce do bezpečí. Měla na sebe trochu zlost. Jako lovec měla vědět, že musí nejdříve varovat ostatní, než vyláká medvěda z nory. Jakmile skončila, Ješek zopakoval vzkaz, který mu sdělila, a rozběhl se k uličce, kde byly laboratoře alchymistů. Fiorella vystoupila z úkrytu a zamířila k Arminovi z Redernu, jako by se nic nestalo.

Jakmile ji spatřil, trhl sebou, a aniž se ohlížel nalevo napravo, chtěl vyrazit proti ní. Ale komorník ho popadl

za ruku a rychle mu cosi šeptal do ucha. Hřmotný důstojník hlasitě zaklel a zůstal stát. Fiorella udělala ještě pár kroků, váhavě se zastavila, jako by si na něco vzpomněla, načež se otočila a rychle se vracela k Horní bráně.

Ohlédla se nenápadně přes rameno a s potěšením zjistila, že za ní oba bez váhání vyrazili. Nepospíchali. Udržovali si dostatečný odstup, protože se bláhově domnívali, že o nich neví. Na nádvoří přeplněném císařskými služebníky ji mohli těžko zastavit násilím. Fiorella to věděla a nepospíchala, neboť potřebovala získat čas.

Úzkou uličkou, kterou chodívali kanovníci, pomalu obešla chrám svatého Víta až k honosnému portálu. Minula ho a zamířila k hlavnímu nádvoří. Pomalu se vracela podél druhé strany chrámu zpátky ke Svatojiřskému klášteru. Rozhlédla se, ale písaře Ješka nikde nezahlédla. Zřejmě ještě nebyl hotov. I když riskovala, zabočila znovu do úzké uličky pro kanovníky a vydala se stejnou cestou kolem Svatovítského chrámu. Teď už chvátala a občas se ostražitě ohlédla. Kdyby ti dva ztratili nervy, musela by pelášit pryč. Armin z Redernu vypadal jako zosobněná pomsta a komorník, který poskakoval vedle něho, se snažil zabránit mu v ukvapeném jednání. Od svého pána dostal nevděčný úkol nedovolit veřejný skandál.

Když Fiorella došla k portálu a klidně pokračovala stejnou cestou zpět ke Svatojiřskému klášteru, hřmotný důstojník ztratil nervy. Vytrhl se komorníkovi, položil ruku výhružně na jílec svého meče a rozběhl se.

Fiorella se dala okamžitě do běhu. Všimla si, že u zdi Svatojiřského kláštera stojí písař Ješek. Jakmile ji za-

hlédl, zvedl ruku na znamení, že vše zařídil. Fiorella si oddechla, její otec odešel do bezpečí a na hradě nezůstal jediný alchymista. Zrychlila a utíkala k alchymistickým laboratořím.

„Za ním, odtud nám neunikne," slyšela za sebou pokřik Armina z Redernu.

Jakmile vběhla do uličky, zamířila k laboratoři Guldrama z Oybinu. Vběhla dovnitř, zavřela dveře a pečlivě je zajistila závorou. Celá udýchaná se vrhla k dýmníku nad vyhaslým ohništěm. Vyskočila na podstavec a vsoukala se do komína. Na poslední chvíli. Sotva Fiorelliny nohy zmizely v komíně, pronásledovatelé vyrazili dveře a vběhli do místnosti. Armin držel v ruce tasený meč a chvěl se vztekem. Zastavil uprostřed jizby a nevěřícně se rozhlížel. Zotvíral truhlice, podíval se pod stůl, za police a nakonec s hněvivým řevem vyběhl zpátky na ulici.

Sotva se Fiorella vysoukala z úzkého komínového průlezu a zavřela za sebou dvířka, jako z udělání se na chodbě objevil rudolící vrchní kuchař. Založil si ruce v bok, a když chtěla kolem něho proklouznout, zastavil ji pomocí vařečky, kterou jí zatarasil cestu, jako by to byla závora.

„Co tu zase děláš? Tebe jsem viděl i předevčírem, pokud si vzpomínám," řekl přísně.

„V žádném případě," zavrtěla rezolutně hlavou. „Bylo to před třemi dny."

„To je jistě rozdíl," souhlasil zamračeně, „ale neodpověděl jsi mi na moji otázku. Proč se potuluješ kolem kuchyně? Chceš něco ukrást?"

„Proč bych kradl? Jsem alchymista."

„To je ještě horší, než kdybys byl zloděj," skoro se urazil vrchní kuchař. „Co s tebou?"

„Pustíte mě," navrhla Fiorella, a když si všimla odmítavého kuchařova gesta, prosebně dodala: „Jde o život! Já si opravdu nevymýšlím. Jednoho alchymistu zabili a další chce inkvizitor uvěznit. Musím najít skutečného vraha."

„Je jenom jedno řemeslo, které mi leží v žaludku víc než to vaše alchymistické," zabručel vrchní kuchař, „inkvizitorské. Tak tedy běž. Ale chraň tě ruka Páně, jestli tě u kuchyně ještě někdy chytnu."

„Máte to u mě," zavýskla Fiorella nadšeně a rozběhla se ke schodišti. Vrchní kuchař za ní křikl: „Blázne, dej radši pozor, ať si nepolámeš kosti!" a důstojně pokračoval chodbou do kuchyně.

Fiorella pádila z kopce po Opyši dolů k řece. Přitom uvažovala, jestli se jí podařilo Armina z Redernu setřást. Potřebovala ještě hodinku, aby se dostala domů, kde se mohla převléknout do dívčích šatů. A vysvětlila by otci, proč musel zmizet z Pražského hradu. Potřebovala se dostat co nejrychleji na druhý břeh Vltavy. Váhala, zda má jít přes Kamenný most, nebo zamířit po břehu k brodu u Štvanice. Přes most to bylo pohodlnější a rychlejší, jenže právě tam mohl na ni Armin z Redernu čekat. Nakonec se rozhodla, že brod bude bezpečnější.

Jakmile se ocitla na břehu řeky, rozběhla se. Pádila po kamenité stezce, která se vinula zarostlým úvozem. Používala se jen zřídka, byla úzká a kupci se svými povozy museli jezdit oklikou kolem kláštera svaté Kláry. Přes cestu se táhly šlahouny křoví a několikrát klopýtla. Jednou ji dokonce šlehla uschlá větev boles-

tivě přes tvář. Byla ráda, když se konečně dostala na pustý kamenitý břeh u brodu.

Přes vodu bylo nataženo silné konopné lano, kterého se dalo přidržovat, protože tu býval dost silný proud. Zula si střevíce a vyrazila. Nedávno skončené léto bylo horké a suché, proto bylo v řece málo vody. Když vystoupila na protější břeh, s potěšením zjistila, že si oděv namočila jen do pasu. Obula se a bránou vedle kláštera svaté Anežky vstoupila do Starého Města pražského.

Minula Židovské Město, a zrovna když chtěla zabočit ke Staroměstskému rynku, zahlédla několik kluků z Caletné. Zevlovali na nároží před pekařským krámem a zjevně se nudili.

„Ti mi tu scházeli," zabručela zlostně a uskočila do podloubí. Naštěstí si jí nevšimli. Kousek se vrátila a odbočila do úzké postranní uličky, aby je obešla. Ale sotva udělala pár kroků, strnula hrůzou. Na opačné straně se vynořil Armin z Redernu. Zděšeně se rozhlédla. Kolem stály ne příliš výstavné domy chudších řemeslníků, které neměly podloubí, kde by se mohla ukrýt. Rozběhla se zpět, ale císařský plukovník si jí všiml.

„Teď už mi neutečeš!" vykřikl výhružně a rozběhl se za ní.

XIX.

Fiorella pádila úzkou uličkou. Ohlédla se, aby zjistila, co jí hrozí. Armin z Redernu byl sice urostlý a silný, ale zřejmě dost neohrabaný. Získala před ním slušný náskok. Co ji však poděsilo, byl výraz jeho tváře. Jako by to ani nebyl obličej člověka. Vypadal jako vosková maska. Byl bez života a bez duše. Takhle nějak si představovala tvář šílence. Nebo démona.

Jemu v tu chvíli vůbec nezáleželo na tom, jestli ho někdo uvidí. Klidně by ji přede všemi zabil, i kdyby ji dostihl na rynku plném lidí. Připomínal vlka, který touží stisknout své hrozivé tesáky bez ohledu na to, zda tím zahubí sám sebe. Utíkala, co jí síly stačily. Neměla moc času přemýšlet a nakonec zvolila jediné řešení. Nebylo sice dobré, ale nic lepšího ji nenapadlo.

V běhu se vrátila na ulici vedoucí kolem hradeb Židovského Města. Zamířila k nároží, kde před chvílí zahlédla partu kluků z Caletné. Ještě než si jí všimli, začala na ně posměšně pokřikovat, že jsou zbabělci. Otevřeli pusy překvapením nad takovou drzostí. Začali se mezi sebou rozhořčeně dohadovat, jestli to není léčka.

„Ten alchymistický učeň je sám," volal popuzeně hubený kluk s křivým nosem. Rozběhl se a hlasitě povzbuzoval ostatní: „Nebojte se! Teď mu dáme, co si zaslouží."

Parta z Caletné vyrazila s výhružným křikem z podloubí přesně ve chvíli, kdy se v ulici objevil rozzuřený Armin z Redernu. Nejdřív se srazil s křivonosým klukem. Zaklel a ohnal se rukou, aby si uvolnil cestu. Ale to už do něho vrazil další z Fiorelliných pronásledovatelů. Císařský důstojník byl bez sebe zlostí. Začal se pěstmi ohánět a tloukl každého, kdo se mu přiblížil na dosah.

„Pryč!" zděšeně křičeli kluci z Caletné a rozprchli se. Utíkat začali i měšťané, kteří se kolem nahrnuli, aby mohli rvačku sledovat. Jakýsi starší muž rozhořčeně volal, aby někdo přivedl rychtáře Přibíka, že tohle už přestává všechno. Slušný člověk aby se bál vyjít na ulici.

Sotva se hřmotný důstojník srazil s kluky z Caletné, vběhla Fiorella do brány Židovského Města. Proběhla úzkou špinavou uličkou a za synagogou odbočila ke hřbitovní zdi. Věděla, že tady je hradba poškozená a dá se přelézt. Ocitla se kousek od domu, kde Armin z Redernu zavraždil lékárníka Polykarpa. Proběhla mázhauzem a přelezla zeď na dvůr huntýře Špačka. Štěkotem ji uvítali oba psi. Vrtěli ohony a čekali, jestli něco dostanou. Oddechla si, tady už byla v bezpečí. Teď se ještě musela dostat přes město do Kožné uličky. Doufala, že podruhé už nebude mít takovou smůlu.

Opatrně vyhlédla z vrat a pak vyběhla ven. Zamířila postranními křivplakými uličkami k městské hradbě. Říkala si, že nejlepší bude obejít rynek kolem Klementinské koleje a přes hřbitov za kostelem svatého Martina ve zdi. Střídala běh s rychlou chůzí, aby byla doma co nejdříve. Už si myslela, že má vyhráno. Právě míjela Havelský rynek, když se vynořil Lukáš. Ukrýval se za kamenným sloupem pranýře. Prudce mával rukama, aby si ho všimla. Ale nešel k ní. Čekal, a až si byl jistý, že ho vidí, otočil se a vydal se k Havelské bráně. Fiorelle okamžitě došlo, že se něco stalo a on ji chce varovat. Ale bojí se, aby je neviděli spolu. Zpomalila a odbočila za ním. Lukáš prošel bránou ven za hradby. Přešel dřevěný most přes příkop a sešel z cesty. Zastavil se až na malinké mýtině, kryté šípkovými keři.

„Čekal jsem na tebe," vyhrkl, sotva se Fiorella objevila.

Popadl ji za ruce a dodal, jak je rád, že se jí nic nestalo.

„Co se děje?“ vyhrkla zadýchaně. Měla už toho honění dost.

„Tvůj otec je zatím ukrytý u nás,“ vysvětloval. „Nemohl domů, protože před domem U Bradýře hlídá několik císařských žoldnéřů. Martin chvíli obejdoval kolem nich a zaslechl, že jim nějaký důležitě se tvářící úředník nařizoval, aby chytili tebe, nebo alespoň tvého otce. Mají vás odvést do kasáren k Arminovi. Je zjevné, že vrah dostal strach a začal jednat.“

„Zrovna to jsem chtěla,“ přikývla unaveně a posadila se na zem. Bolely ji nohy.

„Aby tě honili po městě?“ nedůvěřivě vrtěl hlavou Lukáš a posadil se vedle ní. Objal ji rukou kolem ramen a nesměle přivinul k sobě. „Strašně jsem se o tebe bál. Nesmíš takhle riskovat!“

„Kdo neriskuje, nevyhraje,“ zasmála se tiše a vymanila se z jeho objetí.

„Jde ti o život! Co chceš dělat?“

„Zatím nevím. Potřebovala bych své dívčí šaty. V nich budu v bezpečí.“

„Do vašeho domu se nikdo nedostane.“

„Třeba v noci...“ nejistě navrhla Fiorella. „Máme čas. Mohu tady počkat.“

Lukáš chvíli přemýšlel a potom se potutelně usmál: „Bylo by ještě jedno řešení.“

Fiorella si lehla na bok, opřela se pohodlně o předloktí a požádala, aby jí ho sdělil.

„Nu,“ začal Lukáš rozvláčně. „Možná by sis mohla vypůjčit oblečení od nějaké jiné dívky. V ulici jich žije několik.“

„Jo, jenže jsou to buď malé holky, nebo jsou tlusté jako bečky," zlobila se Fiorella. „Chceš, abych vypadala jako strašák?"

„Budeš krásná, i kdybys měla na sobě roztrhané hadry. Ale chápu, že tobě by se to nelíbilo. V tom případě bych se mohl zeptat jinde. Jsi vysoká asi jako Lucie z šenku od Zlatých šišek. Máte přibližně stejnou postavu. Kdybych jí řekl..."

„Zbláznil ses? Nikdo ve městě nechodí oblékaný křiklavěji než tahle sprostá holka. Co bys také chtěl od sklepnice? Navíc z šenku dost pochybné pověsti," rozčilovala se Fiorella. Lukáš mlčel a s potěšením si ji prohlížel. Když se zlobila, slušelo jí to podle jeho názoru ještě víc. Zmlkla vpůli věty a rozpačitě vyhrkla: „Proč si mě tak prohlížíš?" Lukáš pokrčil rameny a pověděl jí svůj názor.

Fiorella se poprvé usmála. Pohladila Lukáše po tváři a trochu provinile se omlouvala, že se nechala unést. Pochválila chytrý nápad a požádala ho, zda by to mohl zařídit.

Když odcházel, Fiorella za ním ještě křikla: „Doufám, že šaty, které ti Lucie pro mě půjčí, budou z její truhlice!" Ale Lukáš už mizel za křovím a dělal, že neslyší.

Netrvalo příliš dlouho a Lukáš se vrátil do úkrytu v křovinách u příkopu před Havelskou bránou. V patách za ním šla Lucie a nesla svázaný ranec.

„Nezlob se," omlouval se zkroušeně. „Dala si podmínku, že ji vezmu s sebou..."

Fiorella se mračila. Pokud se před Lucií bude muset svléknout, prozradí se, že Rafael je vlastně Fiorella. To

se jí vůbec nelíbilo. Rychle uvažovala, jak se dostat z téhle ošemetné situace.

Lucie zatím rozbalila ranec a na zem rovnala křiklavé kusy oděvu. Přitom vysvětlovala, jak si je má Rafael navléknout.

Fiorella si oddechla. Byla hloupá, Lucie přece musí odejít někam stranou, až se ona začne svlékat. Copak by se slušelo, aby se dívala, jak se převléká alchymistický učeň? Vzápětí ji ale polil ruměnec studu. Ze stejného důvodu nemůže zahnat Lukáše. Jestliže ona je chlapec, proč by měl jít pryč i on? Tohle se jí líbilo ještě méně.

„Posloucháš mě?“ ozvala se netrpělivě Lucie. „Obléknout si dívčí oblečení není snadné ani pro holku, natož pro kluka.“

„Zvláště takhle výstřední,“ neodpustila si Fiorella.

„Heleď, Rafaeli, neštvi mě!“ urazila se Lucie, přesto se vzápětí na Fiorellu koketně usmála. Rafael byl na její vkus sice ještě mladý, ale docela se jí líbil.

Když dokončila výklad, zálibně přejela pohledem po oděvu rozloženém v trávě a dodala, že nebude daleko, ať na ni křiknou, až bude Rafael hotový. Pak zamířila do široké mezery mezi šípkovými trny. Lukáš vyskočil a chtěl se vydat za ní, ale Fiorella ho chytila za ruku a tiše mu vysvětlovala, že musí zůstat, aby Lucie nepojala podezření. „Ale otočíš se zády!“ dodala přísně.

„Tak to dopadá, když člověk vezme do party holku,“ pobaveně sledoval její rozpaky. Přesto okamžitě poslechl. Zvedl ruce a dal si je před oči. Přitom podotkl, že jen pro jistotu, aby nepodlehl pokušení obrátit se.

Ještě nikdy se Fiorella nestihla převléknout do dívčího tak rychle. Věděla však, že nemůže na Lucii zavolat

hned. Potichu se přikradla zezadu k Lukášovi, chytla ho za ruce, odtáhla mu je od obličeje a otočila ho tváří k sobě. Lukáš měl zavřené oči a vypadal neobyčejně rozpačitě. Naklonila se k němu a pošeptala, že už je může otevřít, protože je převlečená. Sotva to udělal, letmo ho políbila na tvář a dodala, že v Luciiných šatech se mu bude určitě víc líbit. On je přece, jak známo, obdivovatel sklepnic. Než se stačil ohradit, křikla na Lucii, že už je hotová.

Sklepnice se vzápětí k nim křovím prodrala a zvědavě si ji prohlížela. Po chcilce spokojeně přikývla a dodala, že Rafael je opravdu šikovný, ani si nemyslela, že to zvládne tak dobře. Usmála se a provokativně vysvětlovala, že muž, kterému nedělá problém obléknout si ženské šaty, bude je také umět šikovně svlékat. Ale než se stačila Fiorella zatvářit pobouřeně, pokračovala: „Ještě jsme neskončili. Máš krátké vlasy, což by bylo podezřelé. Vypadáš jako tulačka nebo prodejná holka, které vlasy za trest ostříhal rychtář. Máš přece jen chlapecký obličej...“

Fiorella vrhla útrpný pohled na Lukáše, který jen pokrčil rameny, aby mlčky potvrdil Martinův názor, že Lucie je husa.

„Podívej,“ pokračovala sklepnice od Zlatých šišek a vytáhla z brašny, zavěšené přes rameno, křiklavou paruku rudých vlasů, stočených do koketních loken. Nasadila ji Fiorelle na hlavu, poodstoupila a zálibně si ji prohlížela. Potom vytáhla štěteček a dózu. Černou mastí ze sádla a sazí načernila Fiorelle obočí. Nakonec jí ještě karmínovou mastí natřela tváře a rty. Fiorella si připadala jako nejsprostější holka z šenku.

„Opravdu se ti to povedlo, Lucie," dusil smích Lukáš. „Zvláště zrzavé vlasy krásně ladí s brčálově zelenou halenou."

„Nerozumíš módě," odsekla přezíravě Lucie.

„Já myslím, že to necháme na Lucii," napomenula ho Fiorella. Musela se přemáhat, ale šlo o její bezpečí. Přesto si nedokázala odpustit jízlivou poznámku: „V tomhle vypadám tak hrozně, že by mě nepoznal ani můj otec. Natož někdo cizí."

„Hrozně vypadáš jenom proto, že neumíš ženské šaty nosit," začala ji poučovat Lucie. „Nesmíš chodit tak prkenně. Musíš se trochu prohnout a kroutit v bocích. Počkej, mám tu ještě malý polštářek, vycpeš si prsa."

Tohle už bylo na Fiorellu příliš. Odsekla, že není žádná prodejná holka a co má, to jí stačí. Naštěstí jí Lucie nerozuměla, protože byla zabraná do úvah, jak udělat z Rafaela co nejpůvabnější dívku.

„Díky, Lucie, tohle ti nikdy nezapomenu," přispěchal Fiorelle na pomoc Lukáš. „Ale teď už musíme jít."

„Myslíš, že bych vám půjčila své nejlepší šaty, kdybyste nezachránili bratrance Mizeru?" vysvětlovala Lucie. Přátelsky se usmála a dodala, že Mizeru ráno rychtář propustil z šatlavy.

„Takže jsme vyrovnáni," navrhla Fiorella a zamířila k Havelské bráně.

„Co teď?" zeptal se Lukáš, když se jim konečně podařilo setřást Lucii.

„Kde máš Martina?"

„Sleduje dům U Bradýře, jestli tam pořád hlídají císařští žoldnéři."

„Tam tedy nemůžu a k vám se mi nechce. Nerada bych se teď potkala s otcem... Hm, a u písaře Cypri-

ána se také objevit nemohu. To by byla voda na mlýn Martinovy matky.“

„V převleku tě nikdo nepozná. Mohla bys přespat v šenku. Nějaké peníze mám,“ řekl a sáhl ke koženému váčku u opasku.

„Nemám chuť,“ vrtěla nesouhlasně hlavou Fiorella. „I když si připadám v tomhle oblečení jako příšera, Lucie tvrdila, že mi sluší. Všiml sis, jak si mě prohlíželi u brány? Nechci, aby mě v noci někdo obtěžoval, pokud bych byla v šenku sama. A to by se klidně mohlo stát!“

„Zůstanu celou noc s tebou,“ navrhl okamžitě Lukáš. Fiorella se lehce usmála a řekla, že takovou oběť po něm přece nemůže chtít. Chvíli kráčeli vedle sebe mlčky.

„Netuším, kde bys mohla být v bezpečí,“ povzdechl si nešťastně Lukáš.

„Ale já ano,“ oznámila nadšeně Fiorella. Rychle ztišila hlas a pokračovala: „Musíš mě odvést ke svému strýčkovi.“

„Chceš přespat na rychtě?“ divil se Lukáš. „Každou chvíli si tam přichází stěžovat někdo z měšťanů. Víš, co má strýček práce? Na rychtě budeš všem na očích. Těžko se utají, že tam má nějakou výstředně oblečenou holku. Nezapomeň, že je ženatý a musí dbát o svou pověst.“

„Ha, ha, ha. To má být vtip?“ durdila se Fiorella. Na oko se vztekala, ale Lukáš postřehl, že jí ve skutečnosti náladu ani v nejmenším nezkazil.

„Tak dobře,“ zabručel neochotně. „Odvedu tě tam. Ale musíš se s ním dohodnout sama. Víš, že na mě nikdy moc nedal. Když na někoho, tak na tebe.“

„Neohrozím jeho dobrou pověst, uvidíš,“ slíbila Fiorella a hlasitě se rozesmála.

Staroměstského rychtáře Přibíka zastihli doma. Seděl oblečený v plášti u stolu, protože právě odněkud přišel, a žíznivě pil pivo. Když vstoupili, zvedl oči a nerudně zabručel, ať ho nikdo neruší. Okamžitě si všiml, že vedle Lukáše stojí výstředně oblečená dívka s nalíčeným obličejem a rudými vlasy. Neznal ji a měl sto chutí postavit ji pro výstrahu počestným městským pannám na pranýř.

„Cos mi to přivedl?“ rozzlobil se a vstal z křesla.

„Víš, strýčku,“ začal provinile Lukáš, ale Fiorella mu skočila do řeči. Založila si ruce v bok a vyzývavě se prohnula, jak to vídala u prodejných holek, a zeptala se: „Líbila bych se vám, rychtáři?“

Přibíkovi spadla brada překvapením nad tou neslýchanou drzostí. Rudý zlostí zařval: „Do šatlavy půjdeš, ty helmrechtnice.“

„Výborný nápad,“ přikývla spokojeně Fiorella a sundala si z hlavy paruku.

„To jsi ty, Rafaeli? Vlastně, co to plácám,“ koktal překvapený rychtář. Zamračil se: „Co to má znamenat, Fiorello?“

„Proč se nezeptáte svého synovce?“ odpověděla s nevinným výrazem ve tváři.

„Neříkej mi, že tohle vymyslel Lukáš. Na hloupé žerty nemám čas.“

„Nežertuji,“ sdělila vážně Fiorella. „Chci, abyste mě dnešní noc zavřel do šatlavy. Nemám kde spát.“

„Já se z vás zblázním,“ chytil se rychtář Přibík za hlavu. Pak se přísně podíval na Lukáše, ale jeho synovec vrtěl hlavou, aby zdůraznil, že nic neví, a proto za nic nemůže.

Fiorella v krátkosti vysvětlila, že ji pronásledují a musí se skrývat.

„Tak kvůli tobě byla ta rvačka odpoledne u Židovského Města?“ přikývl ještě rozčilený rychtář. Pak mávl rukou a dodal, proč se vlastně ptá, že ho to mělo napadnout hned. Zvedl džbán piva a dopil ho. Vrátila se mu dobrá nálada: „Když chceš, zavřu tě tam. Upozorňuji, že v kobce už sedí jeden zloděj. Ale nemusíš se bát, je přikovaný řetězem ke zdi, aby neutekl.“

„A nemůžeš Fiorellu zavřít jinam?“ smlouval rychle Lukáš. Přítomnost nějakého lotra se mu vůbec nelíbila.

Rychtář Přibík zavrtěl hlavou a vysvědoval, že v druhé kobce sedí jeden mordýř, s nímž by nenechal přes noc ani starou Bieglovou. A třetí kobka se právě opravuje, protože se propadl strop.

„Nemusíš se bát,“ opakoval, aby Fiorellu uklidnil. „Uvězněný zloděj se zdá být docela slušný člověk. Škoda že ho budeme muset pověsit.“

Fiorella si nasadila paruku, pečlivě upravila rudé vlasy a řekla, že to určitě zvládne. Hlavně ať ji ráno nezapomenou propustit na svobodu. Rychtář Přibík zavolal biřice a nařídil odvést tu zmalovanou holku do šatlavy a zavřít do cely k Jakubovi. Pak požádal Lukáše, aby ho nechal samotného, protože má opravdu moc práce.

Lukáš chtěl nějak dát Fiorelle najevo, že na ni bude myslet, ale bál se, aby ji před biřicem neprozradil. Zato Fiorella se ve dveřích otočila a vyplázla na něho uličnicky jazyk.

Sotva vyšli na ulici, biřic se začal Fiorelly vyptávat, co je zač, že ji nezná, a co provedla. Ale odsekávala mu tak neochotně, že toho nakonec nechal. Zamířili k měst-

ským hradbám, kde stálo starobylé a dlouho neopravované stavení staroměstské šatlavy. Prošli špinavou chodbou a po schodech sestoupili do vlhkého sklepení, páchnoucího zatuchlinou a plísní, kde se nacházely vězeňské kobky. Biřic otevřel první dveře, Fiorellu dost neurvale strčil dovnitř a rezolutně je zase přibouchl. V kobce byla skoro tma. Osvětlovalo ji jen malé okénko vysoko u stropu. Fiorelle chvíli trvalo, než se rozkoukala. Všimla si docela sympatického muže ve středních letech, který měl ruce spoutané řetězem, provlečeným skrz masivní kruh ve zdi. Byl to onen zloděj, kterého před dvěma dny pomohla chytit na Staroměstském rynku, když ukradl cizímu kupci štůček sukna.

„Já mám ale smůlu," bručel zloděj, když se Fiorella posadila na hromadu slámy do nejvzdálenějšího kouta vězeňské kobky. „Když už mi sem konečně někoho přivedou, je to zmalovaná holka. Co jsem komu udělal?"

„Tobě se dívky nelíbí?" provokovala Fiorella.

„Ale jo," přikývl vězeň. „Líbí, ale pěkné."

„Je tma, třeba špatně vidíš."

XX.

„Tak pojď blíž, abych si tě prohlédnul.“

„Možná nejsem krásná, ale určitě nejsem blbá,“ zasmála se Fiorella.

„Tak dobře. Jenom jsem tě zkoušel,“ odpověděl spoutaný zloděj a také se zasmál. „Já jsem Jakub. Jak říkají tobě?“

„Nu, to se dost těžko vysvětluje.“

„Do rána je dost času. Třeba budeš zábavnější než vězeň, který tu byl před tebou.“

„Tovaryš Mizera od huntýře Špačka?“

„Znáš ho? Pořád naříkal, že nic neudělal. Buď se modlil, nebo brečel a chtěl, abych ho litoval. Nudný chlap.“

„Zato ty máš nějak moc dobrou náladu,“ podivila se Fiorella a pohodlněji si natáhla nohy. Cítila se unavená a chtělo se jí spát.

„Dokud nemám na krku oprátku, není důvod naříkat. Myslíš, že ti, co spí v posteli, mají pobyt na světě jistější než já? Smrt může přijít kdykoliv. Kdyby na ni člověk pořád myslel, co bude ze života mít? Jak to vidíš ty?“

„Že máš asi pravdu,“ přikývla Fiorella a zívla. „Ale nezlob se, na hluboké myšlenky nemám náladu. Oči se mi zavírají.“

„Já věděl, že mám smůlu. Jeden fňuká a druhý spí. Doufám alespoň, že nechrápeš.“

Fiorella už neodpověděla. Hlava jí klesla a začala pravidelně oddechovat. Přitom se jí svezla paruka z hlavy. Uvězněný zloděj si toho všiml, i když byla v kobce skoro tma. Chvíli si ji prohlížel a tiše si pro sebe zabručel: „Ať mě vezme čert, jestli ona není kluk.“ Opřel se o zeď za zády a zavřel oči.

Fiorella se probudila hned za svítání. Cítila, že jí ztuhl krk a nepříjemně brněla ruka. Navíc jí začala být zima. Spoutaný vězeň ležel u zdi a spokojeně chrápal. Pokusila se zahrabat hlouběji do hromady slámy, ale moc to nepomohlo. Jedno ze stébel ji zašimralo pod nosem a musela kýchnout.

„Už ses vyspal?“ řekl zloděj, zívl a posadil se. Rukou si začal masírovat ztuhlé klouby a protáhl se, až zachrastily řetězy, kterými byl připoutaný. Okénkem pronikaly do cely první paprsky ranního slunce. Chvíli si

mlčky Fiorellu prohlížel, rozvážně si odplivl a zabručel: „Už v noci jsem si všimnul, že nejsi holka. Podle vlasů jsi kluk. A teď vsadím svou hříšnou duši, že jsi ten panchart, co mi na rynku hodil pod nohy košík se zelím. Jinak by mě nedostali.“

„Krást se nemá,“ kárala ho Fiorella rozmrzele. Vadilo jí, že se prozradila.

„Ubližovat bližním taky ne,“ odsekl zlostně spoutaný zloděj. „Proč ses do toho pletl? Šlo snad o tvoje sukno?“

„Kradeš už dlouho?“ odváděla rychle řeč. Zloděj jí byl něčím sympatický. Měl bystré oči a veselý úsměv.

„Poslal tě rychtář, abys ze mě tahal rozumy?“

Uraženě zavrtěla hlavou a neodpověděla. Jeho nařčení ji opravdu naštvalo.

Jakub si ji prohlížel a po chvíli se jízlivě zeptal: „Co se mračíš? Souhlasíš, že špehovat je podlé. Tak proč jsi přesvědčený, že hodit mi do cesty koš bylo čestnější? Ale když se ptáš, ukradl jsem toho už dost. Víš, já se nikdy nechtěl dřít. Krást mi jde určitě lip než pracovat.“

„No, jesdi jsi při práci stejně šikovný, jako když kradeš, musíš být pěkné nemehlo,“ nasadila stejně jízlivý tón Fiorella. „Chytli tě jako malého kluka. Kdybych tam nebyl já, pomohl by biřicům někdo jiný. Za všechno si můžeš jenom ty sám.“

„Víš, že s tebou byla lepší zábava, když jsi spal? Jak se vůbec jmenuješ?“

„Rafael,“ představila se Fiorella.

„Jestli vyváznu a neoběsí mě, nakopu ti zadek, až tě zase potkám,“ slíbil laskavě a otočil se k ní zády na znamení, že už se dál nechce bavit. Fiorella z něj byla zmatená. Zvedla obličej k okénku u stropu a sledovala,

jak pomalu svítá. Modlila se, aby už bylo ráno. Teď jí nápad přespat v šatlavě nepřipadal tak dobrý jako včera večer.

Upravila si paruku a rukou rovnala pomačkané šaty. Ještě štěstí, že tu nebylo zrcadlo, aby na sebe viděla. Líčidlo se jí určitě muselo rozmazat po celém obličeji.

Vysvobodil ji vousatý biřic s bradavicí na nose. „Tak pojď, chce s tebou mluvit rychtář," zabručel a s potěšením si ji prohlížel. Jemu takové drobnosti jako výstřední oděv nevadily. Hlavně, že holka byla mladá a pěkná.

Když Fiorella vstoupila do rychtářovy světnice, odpočíval Přibík opět ve svém křesle za stolem. Na lavici u okna seděl Lukáš s Martinem. Oba okamžitě vyskočili a běželi jí vstříc. Vesele po ní vyžadovali, aby jim prozradila, jak se vyspala ve vězení.

„Chytat zločince je možná dobrodružství," svěřovala se zasmušile, „ale trestat je, nic zábavného není."

„Jistě ne," souhlasil staroměstský rychtář. „Ale je to nutné. Jak by svět vypadal bez spravedlnosti?"

„Co dělal v noci Armin z Redernu?" odváděla řeč Fiorella. Zamířila ke stolu, zvedla veliký džbán a upila z něj trochu hořkého ječného piva.

„Počkej, počkej," protestoval rychtář Přibík. „Pivo není pro tebe."

„Každý vězeň má nárok na trochu jídla a džbánek k uhašení žízně," omlouvala se a vrátila džbán na stůl.

„Ano," souhlasil rychtář, „vězni dostávají kus chleba a vodu." Pak tleskl a vzápětí se ve dveřích objevil biřic, který Fiorellu přivedl. „Řekni mé ženě, ať přinese něco k snídani. Mléko, sýr, placky, však víš," nařídil úsečně.

Pohledem šlehl po Fiorelle a dodal, že mu pořád bude milejší, aby ho připravila o zásoby jídla v komoře, než aby mu vypila všechno pivo. Pohodlně se opřel v křesle a členy Bratrstva křišťálu vyzval, aby mu pověděli, jak pokračuje pátrání.

„Včera večer Armin z Redernu zmizel," začal vykládat Lukáš. „Tak jsem ještě jednou zašel k řezníkovi od svatého Jakuba a jeho svědectví zapsal na papír."

Vytáhl složený arch a podal ho Fiorelle. Když ho rozbalila, uviděla na něm kostrbatým písmem s hrůzou chyb zapsáno, že řezník na svou duši přísahá, že před domem lékárníka Polykarpa potkal císařského důstojníka těsně před vraždou. Pod výpovědí byly tři křížky. Řezník neuměl psát.

„Možná se ti bude listina hodit," podotkl Lukáš trochu rozpačitě. Všiml si, že se Fiorella nepatrně pousmála, když si jeho zápis přečetla.

„Měl jsi dobrý nápad," pochválila ho. A stejně jí nedalo, aby nepoznamenala, že ve slově přísahat se po ř píše i a ne y.

„Otec mě varoval před vzdělanými dívkami," odpověděl rozmrzele Lukáš, načež se zašklebil a provokativně dodal: „Chytrá nevěsta není nic pro poctivého řemeslníka. Takové Lucii by bylo určitě jedno, jaké i kde použít. Kdoví jestli vůbec umí psát. Ale určitě umí vařit a vůbec se dovede otáčet."

„Nechte toho! Jste jako malé děti," napomenul je důrazně Martin. Dobře si všiml, jak Fiorella otevírá ústa, aby dala jeho příteli pádnou odpověď. „Já mám také něco! A mnohem důležitějšího, než je i po ř. Taky jsem něco pro případ soudního jednání zapsal. Doufám, že s mým stylem budeš spokojenější, Fiorello,"

řekl skromně a podal jí veliký arch přeložený na dvě poloviny.

Nečekal, až list přečte, a honem vysvětloval: „Můj učitel Ignácius našel mezi jezuity v Klementinské koleji svědka, který viděl císařského důstojníka chvíli poté, co Fiorella našla v cele pátera Zikmunda zlatý prsten. Voják prý skoro násilím vnikl do chodby, kde mají jezuiti své ložnice. Nikoho se neptal a hned zamířil do cely zavražděného. Bylo zjevné, že věděl přesně, které dveře to jsou, což znamená, že už tam někdy byl. V cele obrátil všechno vzhůru nohama, jako by něco hledal. Než starý fortnýř přivedl stráž, zmizel."

„Jak si může být svědek z Klementinské koleje jistý, že tím vojákem byl Armin z Redernu? Znal ho?"

„Ne," zavrtěl Martin hlavou. „Ale já mu ho ukázal a on ho hned poznal. Jak vidíš, přísahá, na rozdíl od řezníka Jakuba, s měkkým i po ř, že Armin z Redernu vnikl do koleje."

„A máme ještě něco," upozornil rychtář Přibík. Než stačil povědět víc, otevřely se dveře a jeho žena přinesla velikou mísu s kaší. Za ní cupitala děvečka a nesla ošatku s chlebem a menší talíř, na němž bylo nakrájené uzené maso. „Ještě přinesu mléko," dodala rychtářka a usmála se na svého synovce Lukáše.

„A taky trochu piva," upozornil Přibík a obrátil džbán dnem vzhůru, aby ukázal, že je prázdný.

„Řekla jsem mléko," nerudně odsekla rychtářka a zmizela. Než stačil staroměstský rychtář zlostně vybuchnout, vrátila se drobná děvečka s velikým džbánem po okraj naplněným čerstvě nadojeným vlažným mlékem. Ve druhé ruce nesla malinký džbánek, s bídou do

poloviny naplněný řídkým pivem. Postavila džbány na stůl a omlouvala se, že paní tak poručila.

„Vidíš, Lukáši? A to prosím manželka našeho pana rychtáře není nijak mimořádně vzdělaná," upozornil Martin. „Myslíš, že Lucie by byla lepší?"

„To je pravda," souhlasil mrzutě rychtář Přibík. „Vzdělaná nebo hloupá, všechny jsou čarodějnice. Ale nejhorší je, Lukáši, že teprve po svatbě poznáš, co jsou doopravdy zač."

„Neměl byste se raději vrátit k našemu případu?" chladně se ozvala Fiorella a mračila se.

Rychtář Přibík si povzdechl a pokrčil rameny na znamení, že se podrobuje. Napil se piva a mlaskl. Ač bylo řídké, chutnalo výtečně. Spokojeně polkl a začal vykládat: „Když včera odpoledne vtrhl do města Armin z Redernu a s ním několik vojáků, všichni se třásli hrůzou, protože si mysleli, že je poslal císař. Nebo inkvizice, což by bylo ještě horší. Navečer zašel purkmistr za nejvyšším purkrabím, aby zjistil, co se vlastně děje. Jako představitel města považoval za své právo být informován. Jenže purkrabí o ničem nevěděl. Proto si zavolal císařského podkomořího, který má na starosti záležitosti královských měst. Vyšlo najevo, že na císařském dvoře o trestné výpravě Armina z Redernu nikdo nic neví. Purkmistr začal křičet, že to je zvůle a nic podobného si městský stav nedá líbit."

„Ozval se ten pravý," ušklíbla se neuctivě Fiorella, která měla v živé paměti seznam kacířů, který pomáhal nejvyššímu inkvizitorovi sestavovat.

„Buď ráda," vysvětloval rychtář Přibík. „Jindy by se s nejvyšším purkrabím nějak dohodl a celá věc by se vyřídila v tichosti. Jenže purkmistr potřebuje ukázat měst-

ské radě, jak svědomitě hájí městská práva, aby se na seznam kacířů zapomnělo. A tak se s nejvyšším purkrabím do krve pohádal a oznámil, že se ohlásí k audienci u Rudolfa II. a bude si stěžovat. Vzápětí poslal nejvyšší purkrabí na Staré Město pražské generála Marradase, aby žoldnéře odvedl okamžitě zpátky do kasáren.“

„To však ještě neznamená, že se můžeš bezpečně vrátit domů,“ upozornil starostlivě Lukáš. „V Kožné jsem zahlédl cizího člověka. Moc důvěry ve mně nevzbudil. Zákeřný vrah je horší než oddíl žoldnéřů.“

„Dám ti k ochraně biřice,“ navrhl Fiorelle staroměstský rychtář.

„I když ze mě bude po svatbě čarodějnice?“ ušklíbla se Fiorella, ale bylo zřejmé, že ji rychtářova péče potěšila.

„Právě proto,“ rozesmál se Přibík. „Aby Lukáš jednou viděl, že jsem měl pravdu.“

„Ale strýčku,“ ohradil se Lukáš. „Já přece... My dva...“

„Nepotřebuji vašeho biřice,“ vrtěla Fiorella hlavou. „V tomhle hrozném oblečení jsem v bezpečí. Nanejvýš hrozí, že se někomu, kdo mě zahlédne, udělá špatně.“

„Aby ses nedivila,“ namítl rychtář Přibík. „Biřicům ses moc líbila. Dokonce se v noci byli na tebe několikrát v šatlavě podívat. Okénkem ve dveřích.“

Fiorella zrudla a zlostně vykřikla, že si vymýšlí.

„Jak myslíš,“ odpověděl lhostejně.

„Já už se taky nemohu na její šaty dívat. Souhlasím, že Lucie nemá vůbec vkus,“ řekl Lukáš. Sáhl pod lavici a vytáhl uzlík šatů. „V noci jsem tajně vlezl přes dvůr do vašeho domu. Moc se za to omlouvám. Přinesl jsem ti tvoje šaty.“

Fiorella po nich dychtivě sáhla, na Lukáše se láskyplně podívala a pošeptala mu: „Slibuji, že nikdy nebudu čarodějnice.“

Když nejvyššímu purkrabímu donesl sluha vzkaz, že by s ním chtěl mluvit rychtář Přibík ve věci nešťastné záležitosti se staroměstským purkmistrem, přijal ho okamžitě. Vilém Trčka z Lípy byl už postarší muž. Měl pěstěné bílé vousy a unylý pohled. V jeho unavené tváři se zračila touha žít bez starostí a v klidu. Ale všichni, kdo ho znali, věděli dobře, jak falešná je to přetvářka. Nejvyšší purkrabí byl bezohledný a ctižádostivý velmož.

„Jak vidím, vzal sis doprovod, pane rychtáři,“ řekl a v očích se mu mihl pohrdavý úsměv, když do pracovny vstoupila Fiorella s Lukášem a Martinem v patách.

„Omlouvám se, urozený pane, ale vlastně já jsem doprovod,“ uklonil se rychtář Přibík a rukou ukázal na Fiorellu. „Nejdůležitější vyslanec je tahle půvabná dívka.“

„Ví o vašem jednání staroměstský purkmistr?“ nespokojeně se dotázal bělovlasý velmož. Nechtěl zbytečně ztrácet čas.

„Neví,“ řekla klidně Fiorella. „Ale mám v ruce dokument, který je více než jeho souhlas k jednání.“

„Nerozumím,“ stáhl obočí nejvyšší purkrabí, aby se lépe soustředil. Pochopil okamžitě, že tady jde o intriky, které miloval na světě snad ze všeho nejvíce.

„Mohu zařídit, aby si náš purkmistr nešel stěžovat k císaři,“ začala pevně Fiorella. „A jak už to v křesťanském světě bývá, za dobrou službu se platí. Předem říkám, nejde nám o peníze. Chceme spravedlnost!“

„Spravedlností se dneska ohání každý," upozornil nepřívětivě Vilém Trčka z Lípy. „O co jde vám?"

„Nejvyšší inkvizitor by rád obvinil alchymisty, že jsou služebníci ďábla. A prostředkem mu mají být vraždy, které se staly v posledních dnech. Tři mrtví lidé a tři mrtví netopýři."

„Vím o nich. Ale v téhle věci nemohu nic podniknout," řekl nejvyšší purkrabí trochu lítostivě. Věděl dobře, že by si získal císařovu vděčnost, kdyby očistil pověst jeho milovaných alchymistů. Jenže do křížku s inkvizicí by se pustil jen sebevrah.

„Mýlíte se, vy celý případ můžete dokonce rychle sprovodit ze světa," odporovala Fiorella. „Všechny vraždy má totiž na svědomí Armin z Redernu. Bratranec vašeho sekretáře."

Teď se Vilém Trčka z Lípy rozzlobil doopravdy. Jakákoli stopa, která by vedla k lidem z jeho nejbližšího okolí, mohla být pro něho velice nebezpečná. Něco takového nemohl připustit. Stáhl obočí a úsečně oznámil, že své nařčení budou muset pečlivě vysvětlit, jinak dá všechny okamžitě uvěznit pro křivé obvinění.

„Je to vlastně jednoduché," bez sebemenší známky strachu pokračovala Fiorella. Začala líčit krok za krokem, kolik stop už mají. Na závěr důrazně dodala: „Armin z Redernu ztratil rozum a teď ohrožuje všechny kolem sebe. Myslíte, že se to ututlá?"

„Zavolej mého sekretáře," křikl zlostně nejvyšší purkrabí na svého komorníka. Sepjal ruce a uvažoval. Zase komplikace!

Eusebius z Redernu přiběhl skoro okamžitě. Jakmile uviděl Fiorellu, zbledl a začal chvatně vysvětlovat, že je lhářka, která chce zničit jeho nebohého bratrance a ko-

neckonců i jeho samotného. Přitom je sama podvodnice, která se převléká za alchymistického učedníka a porušuje pradávná cechovní nařízení. Vymyslela si povídačku s prstenem, ale prsten má jeho bratranec stále na prstě a nejméně tucet svědků potvrdí, že ho ani na okamžik nestáhl dolů.

„Nechala jsem o nálezu toho prstenu udělat zápis v úřadu zemských desek," upozornila Fiorella. „Prsten jsem jim ukázala. Vše je zaznamenáno v knize." Všimla si vítězoslavného záblesku v očích Eusebia z Redernu.

Nejvyšší purkrabí přikývl a nařídil, aby tuhle pracovnu nikdo z nich neopustil, dokud se celá věc neobjasní. Poslal svého komorníka do úřadu zemských desek prověřit, jak to se zápisem je. Zda Fiorella zlatý prsten opravdu předložila.

Komorník byl zpátky za chvíli. Z purkrabství bylo do úřadu zemských desek jen pár kroků a služebník jednoho z nejvyšších zemských úředníků nemusel čekat. Sekretář úřadu si nechal přinést příslušnou knihu. Otevřel ji a chvíli v ní rozmrzele listoval. Poznal sice okamžitě, že z ní někdo vytrhl list, jenže to přiznat nemohl. Jak by jeho úřad před nejvyšším purkrabím vypadal? Proto sebevědomě oznámil, že nic nenašel.

Když komorník tlumočil, co mu v úřadu zemských desek řekli, Vilém Trčka z Lípy udeřil pěstí do stolu a zle se mračil. Rozkázal, aby strážní přítomné čtyři podvodníky uvěznili.

„List z knihy nechal váš sekretář vytrhnout," nedala se vyvést z klidu Fiorella. Sáhla za opasek a vytáhla složený arch. Podala ho nejvyššímu purkrabímu a podotkla, že jde o listinu s pečetí, kterou si nechala spolu se zápisem do knihy zhotovit. A není určitě těžké

ověřit si, že v knize, o níž je řeč, chybí stránka. Nemluvě o tom, že celou věc mohou dosvědčit i písaři.

„Už na začátku audience jsem vám řekl, že si nepřeji, aby kdokoli spojoval mé jméno s tím hanebným zločinem," vybuchl Vilém Trčka z Lípy. Vzal od Fiorelly listinu a rychle ji přelétl pohledem. Pak ji roztrhal a hodil do ohně v krbu. „Řekl jsem, že křivé nařčení potrestám. Vy čtyři půjdete před soud. Neexistuje žádné svědectví, že by bratranec mého sekretáře nějaký prsten ztratil. A proto ani nevraždil."

„Urozený pane, vy jste si asi nevšiml, že listina byla jenom opis. Originál jsem svěřila do rukou rektorovi Klementinské koleje. On je rozhořčený stejně jako vy. Ale z jiného důvodu. Někdo si troufl na posvěcené půdě zabít jednoho z jezuitů. A inkvizitor naprosto neomaleně zasahuje do záležitostí koleje. Prozradila jsem mu, co spáchal Armin z Redernu. A svěřila mu originály listin. Pokud se nevrátím, zítra s nimi zajde k císaři Rudolfovi II. Aby očistil jméno Klementinské koleje a nechal potrestat vraha. Císař se určitě podiví, až zjistí, jak jste se zachoval."

Vilém Trčka z Lípy gestem ruky zastavil strážné, kteří čekali u dveří, aby odvedli rychtáře i s členy bratrstva do vězení. Na okamžik se zamyslel a potom jim zlostně nařídil, aby zmizeli.

„Urozený pane, snad jí nevěříte?" protestoval vyděšeně sekretář Eusebius z Redernu. Znal purkrabího a věděl, že se případ pro něho vyvíjí špatně.

„Je svatou povinností každého křesťana hájit pravdu. I kdyby byla sebebolestnější," řekl licoměrně nejvyšší purkrabí. „Vrať se do své kanceláře, pane z Redernu, a bez mého svolení ji nesmíš opustit."

Sotva vojáci a sekretář opustili pracovnu, obrátil se unaveně na Fiorellu a zeptal se, co navrhuje. Pak přísně zopakoval, že je sice svatou povinností křesťanů hájit pravdu, ale dodal, že jen do té míry, aby neohrozili sami sebe. Doufá, že si to bude pamatovat, protože jinak musí počítat s jeho hněvem. A to by jí neradil.

XXI.

Blížilo se poledne, když se Přibík i s členy Bratrstva křišťálu vrátili na Staré Město pražské. „Doma je vždycky nejlépe," bručel slastně staroměstský rychtář a posadil se do svého oblíbeného křesla. Zavolal biřice, aby mu přinesl džbánek s pivem a vyřídil ženě, že dnes budou mít na oběd hosty. Pak se obrátil na Fiorellu a s obrovskou úlevou si oddechl, že slyšení dopadlo lépe, než doufal. „Měli jsme štěstí. Jak tě napadlo dát list z úřadu zemských desek do úschovy rektorovi Klementinské koleje? Tos měla vynikající nápad!" liboval si.

„Jak jsi to stihla?“ divil se Martin. „Nic jsi nám neřekla.“

„Nic jsem mu nedala.“ Fiorella pokrčila uličnicky rameny. „Nejvyšší purkrabí spálil originál. Nějak jsem musela celou situaci zachránit. Okamžitě mě napadlo, že ho přitlačím ke zdi. Naštěstí mi uvěřil.“

Rychtář Přibík se chytil za hlavu a začal naříkat, že je mu zástup zlodějů a opilců milejší než jeden královský úředník a prolhaná alchymistova dcera.

„Abych nezapomněla, když jsou vám zloději milejší než já, měl byste pro ně něco udělat,“ podotkla Fiorella pobaveně. „Ten zloděj, se kterým jsem byla zavřená, je docela milý člověk.“

„Jakub?“ zabručel rychtář Přibík ostražitě, protože čekal zase nějaké komplikace. Když se kolem nějakého případu začalo točit Bratrstvo křišťálu, připadalo mu, jako by seděl ve voze, který se řítí z kopce a nikdo ho nebrzdí.

„Právě ten,“ přikývla Fiorella. „Musím s ním hned mluvit. A měl byste ho propustit.“

„To přece nemůžu,“ zlobil se staroměstský rychtář.

„Možná jsem se nevyjádřila přesně. Ani ne tak propustit, jako spíše nechat ho uprchnout.“

„Co máš zase za lubem?“

„Neříkal nejvyšší purkrabí, že každý křesťan by měl hájit pravdu? Církev nás zase učí, že bychom měli být milosrdní. Pokud by vás tyhle krásné myšlenky nechaly chladného, tak já dodávám, že zloděje potřebuji pro náš plán.“

„Dělej si, co chceš, mně už je všechno jedno,“ naříkal rychtář Přibík, ale Fiorella nevěřila, že své věčné

stížnosti myslí vážně. Znala ho a věděla, že stojí na jejich straně.

Otevřely se dveře a vešla rychtářka. Na sobě měla své nejlepší šaty. Došla ke stolu a usmála se: „Oběd je na stole. Doufám, že nechcete jíst zase tady. A také doufám, že mi řeknete, co je nového. Po městě se povídá ledasco.“

„Zrovna dneska se to moc nehodí,“ váhal staroměstský rychtář. „Máme spoustu práce. Večer nás možná přijme císař Rudolf II.“

„Koupila jsem ječný ležák. Pro tebe,“ řekla a trochu ostýchavě mu položila ruku na rameno. „Mám o tebe starost. O vás všechny,“ poznamenala rychle a rozhlédla se.

„Nemusí mít vždycky přednost císař,“ chápavě se na ni usmála Fiorella a vstala z lavice. „Myslím, že by byla škoda přijít o oběd.“

„Také si myslím,“ vyhrkl Martin a nadšeně se hnal ke dveřím.

„Hned přijdeme,“ oznámila Fiorella rychtářce za všechny. „Jenom dokončíme jednu neodkladnou záležitost.“

Sotva za ženou zapadly dveře, obrátila se na rychtáře Přibíka a přísně se zeptala: „Nu, jsou všechny ženy čarodějnice? Povězte Lukášovi, jak je to doopravdy!“

Staroměstský rychtář pokrčil rameny a povzdechl si. Chvíli přemýšlel, než prohlásil, že život je příliš složitý, aby mu rozuměly děti. A že by nebylo dobré nechat jídlo vystydnout. Nato vstal a odešel.

„Tobě jeho prohlášení stačí?“ divil se Lukáš. „Spíš by se měl omluvit.“

„Jak řekl, život je opravdu složitý," dobromyslně souhlasila Fiorella. „Běž se najíst. Přijdu za chvíli, jenom si zaskočím do šatlavy."

Rychtářka upekla skopové maso, prošpikovala ho česnekem a navařila spoustu knedlíků. Věděla, že tohle jídlo má její muž velice rád. Jenže jim nebylo dopřáno naobědvat se v klidu. Jakmile naložila plné talíře a spokojeně sledovala, jak se všichni vrhli do jídla, vtrhl do světnice biřic, který měl na starosti správu šatlavy.

„Rychtáři, ten zloděj uprchnul," křičel a současně se bránil, že on za nic nemůže.

„To je opravdu mrzuté," souhlasil staroměstský rychtář nevzrušeně. „A mnohem mrzutější je, že nás rušíš při jídle."

„Co když ten lotr zatím zmizí z města?" naříkal správce šatlavy. Potom vypjal hruď a prohlásil, že se ho pokusí chytit osobně.

„Vidíš, to by mě nenapadlo," ušklíbl se rychtář Přibík, uchopil do ruky džbánek s ležákem a napil se. Hřbetem si otřel rty a rozkřikl se na biřice: „Co tu ještě okouníš? Běž ho hledat!"

„Jistě," uklonil se popletený muž. Měl zlost, a tak pokračoval: „Rychtáři, chci, aby bylo jasné, že já za jeho útěk nenesu odpovědnost. Byl spoutaný řetězem. Za to může podle mě ta zmalovaná holka, co jste ji na noc zavřel. Musela mu nějak pomoct. Kde vlastně je? Uvidíte, že se přizná."

„Pokud ji ve městě uvidíš, přiveď ji také," souhlasil rychtář Přibík. Obrátil se na Fiorellu a významně se zeptal, jak jí chutná.

Biřic nespokojeně pokrčil rameny a odešel. V duchu uvažoval, co by tomu řekli sousedé, kdyby viděli, jak lehkomyslně pečuje rychtář o bezpečnost ve městě. Umínil si, že se o tom při nejbližší příležitosti zmíní před konšely. Proč by nemohl dělat rychtáře on? Zkušenosti má a určitě by byl odpovědnější. „Panečku," zasnil se, „to by byl život!"

„Poslyš, Řehoři, prý ti zase utekl nějaký vězeň," uslyšel za sebou posměšný hlas. Otočil se a uviděl jednoho z městských strážných. Odplivl si a uraženě zabočil za roh.

Hned, jak se za biřicem zavřely dveře, chtěl rychtář vědět, jak to vlastně Fiorella udělala.

„A co jako myslíte?" zatvářila se nevinně.

„Děvče, děvče! Nevykrucuj se! Protože ty toho tropíš tolik, že to jeden už ani nestačí sledovat," napomenul ji dobromyslně. „Jak utekl ten zloděj?"

„Správce šatlavy na chvíli usnul. Spal tak tvrdě, že jsem si mohla vypůjčit jeho klíče a Jakuba vyvést ven na ulici. Ale abyste mu nevyčítal nedbalost, musím přiznat, že jsem mu s tím usnutím trochu pomohla," vysvětlovala s plnými ústy. Skopové jí strašně chutnalo a také rychtářovu ženu pochválila.

„Jsi hodná," přikývla potěšené. „Alespoň někdo mě pochválí. Mého muže by to nenapadlo."

„To není pravda," ohradil se rychtář Přibík. „Ani ne před týdnem jsem pochválil koláč."

„No, před dvěma týdny," opravila ho rychtářka. „A řekl jsi jen, že ujde."

„Tak vidíš! Dneska skopové taky ujde!“ Pak se na svou ženu usmál, chvíli se jí díval do očí a zabručel: „Už dlouho jsem si tak nepochutnal.“

Rychtářka se trochu zarděla, ale než stačila odpovědět, rozlétly se dveře a do světnice vpadl klerik svatovítské kapituly. Měl na sobě hnědou kutnu. Na jednommístě byla roztržená a spodní okraj byl špinavý od prachu. Na čele měl šrám a vypadal nesmírně vyděšeně.

„Posaď se, bratře Alfonsi,“ řekla Fiorella a popleteného mladíka dotlačila ke stolu.

Rychtářka mu okamžitě naložila na talíř pořádnou porci a dodala, že vypadá strašně pohuble. A jak je známo, lidé, kteří hladoví, bývají často nemocní.

„Povíš nám, co se stalo?“ obrátil se na něho rychtář Přibík a lítostivě podotkl, že dneska na jídlo moc klidu opravdu nemají.

„Proč tu není Rafael?“ obrátil se klerik na Fiorellu a vypadal jako hromádka neštěstí. „Já všechno zkazil,“ naříkal a v očích se mu objevily slzy.

„Prostě tu není,“ řekla Fiorella a uchopila ho konejšivě za ruku. Nebránil se, jen si žalostně povzdechl.

„Ale já vím totéž, co on,“ pokračovala rychle. „Nech mě hádat. Ty jsi Rafaela neposlechl a nikoho neposlal hlídat půdy, kde žijí netopýři. Je to tak?“

Přikývl a vypadal, že se každou chvíli zhroutí.

„Když ses doslechl o tom, co se včera stalo ve městě, šel jsi tam sám. A na jedné z půd jsi narazil na císařského důstojníka. Zeptal ses, co tam dělá, a on se začal chovat jako nepříčetný. Udeřil tě a utekl,“ pokračovala Fiorella.

„Copak jsi jasnovidec?“ vypadal bratr Alfons vyděšeně. „Stalo se to přesně, jak říkáš. Jenže na půdě byla tma. Já tomu člověku neviděl do obličeje. Shodil mě ze žebříku, div jsem si nesrazil vaz. Mne, služebníka božího! Mohl jsem odhalit zločince, který se upsal ďáblovi. Svou hloupostí jsem všechno zkazil. Mohu tohle říct nejvyššímu inkvizitorovi?“ naříkal a roztržitě si začal cpát do úst lákavě vonící jídlo.

„Ještě není nic ztraceno,“ konejšila ho Fiorella. Všimla si, jak se Lukáš mračí a žárlivě sleduje její ruku, položenou na klerikově předloktí. Velice ji to potěšilo.

„Já toho člověka neumím popsat. Nevím, kdo to byl,“ naříkal bratr Alfons plnými ústy.

„To není nutné. My všichni tady u stolu víme, kdo to byl,“ vysvětlovala klidně. „Pokud nám pomůžeš, už večer zločince odhalíme a bude potrestán.“

„Dej Bože!“ vykřikl a pokřižoval se. „Kdo je to?“

„To má zatím čas. Tak co, jak ti chutná?“ odváděla Alfonsovu pozornost Fiorella.

„Můj stav mi přikazuje žít střídmě. Obžerství je hřích,“ vykládal naučeně. Potom se podíval před sebe do talíře. Byl prázdný. Nedůvěřivě si ho prohlížel, jako by hledal skopové, které tam ještě před chvílí leželo. Škytl a rychtářka mu bez řečí naložila další porci.

Mladý klerik sklopil oči k podlaze a tiše se začal modlit. Potom zvedl hlavu a nešťastně se začal rychtářově ženě svěřovat, že právě prosil Boha, aby ho ochránil před dalším pokušením. Není to však nic platné. I když ví, že hřeší, nevydrží to. Uchopil lžíci a dal se znovu do jídla.

„Je jako ty, Martine," pošeptal Lukáš do ucha svému mladšímu příteli.

„Sama ještě nevím, co se nakonec semele," omlouvala se Fiorella ostatním u stolu, když dojedli. „Proto vám nebudu vysvětlovat podrobnosti. Zatím si rozdělíme úkoly a pak se uvidí. Ty, Lukáši, zajdeš do šenku U Zlatých šišek a zjistíš, zda je Lucie ochotná večer nám pomoci. Bude se muset převléknout. Slibuji ale, že jí dám mnohem krásnější a vkusnější šaty, než půjčila ona mně."

„Co když nebude chtít? Včera ses na ni moc přátelsky netvářila. A tvrdila jsi, že jsme za jejího bratrance Mizeru vyrovnáni."

„Když bude dělat drahoty, řekni jí, že je to její chyba. Protože v tom případě ji nevezmeme na Pražský hrad a neuvidí císaře Rudolfa II."

„Tak to se přetrhne, aby s námi šla. A na sebe si klidně vezme i sud s dehtem," přikývl pobaveně Lukáš. „Martin půjde se mnou. Pro jistotu."

„Pořád se jí bojíš?" jízlivě poznamenala Fiorella.

„Jí ne, ale tebe. Protože tě znám."

„Jsi protivný. Tohle ti připomenu," sykla a obrátila se na bratra Alfonse. Seděl pohodlně v křesle, ruce složené na břiše a občas škytl z přejedení. Nařídila mu: „Ty se vrať na Pražský hrad. Na půdě, kde ses srazil s tím důstojníkem, nachytáš do pytle co nejvíce netopýrů. Potřebuji je živé, rozumíš?"

„Chceš s nimi čarovat?" vykřikl poděšeně a pokřižoval se. „V tom ti nebudu pomáhat!"

„Nikdo nebude čarovat. A jestli budeš vykládat takové hlouposti, nedostaneš odpoledne buchty. Za

chvíli budou hotové. Jsou s mákem," napomenula ho přísně rychtářka.

„Poslechni ji," radil Martin. „Rychtářčiny buchty jsou snad ještě lepší než od mojí matky. A to je panečku vyhlášená kuchařka."

„Ďábel vždycky hovoří sladce," povzdechl si klerik. „Kolik mám těch netopýrů nachytat?"

„Nejméně dva tucty," počítala Fiorella. „A ty, Martine, zajdeš za vrchním kuchařem na Pražský hrad. Budete si rozumět. On rád vaří a ty rád jíš. Musíš ho donutit, aby do večera připravil dort, na jehož vršku bude netopýr z marcipánu, jasné?"

„Není těch netopýrů nějak moc?" bručel nespokojeně staroměstský rychtář Přibík. „Budu mít také nějaký úkol?"

„Musím mluvit s purkmistrem. Odvedete mě k němu, protože jinak by mě těžko přijal. Potom zajdete za nejvyšším purkrabím a zjistíte, v kolik se máme dostavit na audienci k císaři Rudolfovi II. Já se ještě zastavím u kata Jaroše. Mám tam schůzku s naším uprchlým zlodějem. Až všechno vyřídíte, sejdeme se zase tady."

„Na buchty," upozornil klerika Martin.

Fiorella seděla na zemi a bradu si opírala o otcova kolena. Dívala se do jeho tváře a laskavé vrásky kolem jeho očí ji naplňovaly neuvěřitelným klidem. Když byla s ním, byla přesvědčená, že všechno dopadne dobře.

„Rudolf II. je strašně náladový," varoval ji Giovanni da Ponte. „Všechno, co říkáš, má logiku. Vina Armina z Redernu je jasná, jenže císař nemá rád právní kličky.

Jakmile začne zívat, znamená to, že se nudí a neposlouchá. To je špatné.“

„Připravila jsem se na to.“

„I tak si dej pozor! Jeho úředníci mají obrovskou moc. A mají na něho nesmírný vliv. Musíš počítat s tím, že budou lhát. Umějí v tom chodit a císař jim většinou raději uvěří, než aby o jejich slovech přemýšlel. Budeš to mít hodně těžké!“

„Nejsou přece jediní, koho císař poslouchá. Copak nemá rád alchymii?“

„Jenže tohle bude soud a ne alchymie. Varuji tě, nespoléhej na důkazy a logiku.“

„To také nemám v úmyslu,“ usmála se Fiorella. „Císař má rád divadlo, ohňostroje, krásné ženy a vůbec vzrušení. Bude je mít. Vůbec se nebude nudit a možná ho ani nenapadne, že právě probíhá soud. Armina z Redernu potrestáme, jak si zaslouží. Rudolf II. se přitom pobaví. A všechno zařídím tak, aby nám inkvizice nemohla uškodit.“

„Někdy si myslím, že sedět na sudu prachu je bezpečnější než vychovávat tebe,“ povzdechl si Giovanni da Ponte a pohladil dceru po vlasech.

XXII.

„Už na tebe čeká," oznámil pacholek, když se Fiorella objevila v katovně. „Je ti doufám jasné, že jsi nás připravila o peníze?"

„Vyděláváte si dost. Pro jednou snad můžete oželet pár stříbrňáků, které byste za jeho mučení dostali."

Než pacholek vymyslel pádnou odpověď, otevřely se dveře a na dvůr vyšel kat Jaroš. Mračil se: „Musíš kdejakého lotra posílat zrovna sem? Tohle je slušný dům, abys věděla!"

„Slibuji, že je to naposled," omlouvala se Fiorella. „Tahle situace je úplně výjimečná."

„Když jsi sem onehdy tajně dopravila svázaného cechmistra Bartoloměje, tvrdila jsi to taky," hudral urostlý kat. Pak ustoupil stranou a rukou Fiorelle naznačil, aby šla dál.

V katově světnici seděl na lavici u okna zloděj Jakub. Pohodlně se opíral o stěnu a vypadal nadmíru spokojeně. U nohou mu ležel veliký ranec.

„Byla jsem zvědavá, jestli raději nezmizíš," řekla Fiorella, když vstoupila. Mile se na uprchlého zloděje usmála a dodala: „Jsem ráda, že jsi mě neoklamal."

„Když mi někdo podrazí nohu zrovna ve chvíli, kdy mě honí biřici, oblíbím si ho tak, že bych mu nemohl provést nic špatného," ušklíbl se. „Říká se, že alchymisti umějí čarovat. Nerad bych si tě znepřátelil. Kdo ví? Třeba je to pravda."

„Neplácej hlouposti," netrpělivě ho zarazil kat Jaroš. „Tohle říkají jenom zloději. Jsou pověrčivější než staré báby."

„Já pověrčivý nejsem," ohradil se zloděj. „Jenom nosím škapulíř s bylinkami natrhanými za úplňku během svatojanské noci. A vyhýbám se černým kočkám. Ale to dělají všichni. Takže vidíte, já pověrčivý nejsem."

Fiorella ukázala na ranec, který měl složený na zemi vedle nohou, a prohodila: „ Jak vidím, byl jsi úspěšný. Jestli chceš, připravím ti za odměnu kouzelný lektvar, který tě ochrání proti uhranutí."

„To by bylo od tebe moc pěkné," souhlasil nadšeně. „No, možná si zasloužím i pár stříbrňáků..."

„Přece jsem ti je slíbila," potvrdila Fiorella a zvedla ranec. Rozvázala uzel a rozbalila ho. Uvnitř byly složené honosné šaty z brokátu, pošité malými perličkami. Ještě objevila ve voskovém papíře zabalený náhrdel-

ník s fialovými acháty, stříbrnou čelenku a miniaturní portrét mladé ženy ve zlatém rámečku. Zloděj na obrázek ukázal a vysvětloval, že tohle je portrét zemřelé ženy Armina z Redernu. Napadlo ho, že by se mohl hodit, pokud by se chtěl někdo za tu ženu převléknout. Podle jeho názoru by měla Fiorella vědět, jak se paní Polyxena česala, líčila a jak vlastně vypadala.

„Jak tě něco takového napadlo?“ vyhrkla překvapeně.

„Umím si dát dvě a dvě dohromady,“ prohlásil pyšně. „Když jsi mě poslala do paláce pánů z Redernu, abych ukradl tyhle šaty, hned mi to došlo. Nebo chceš tvrdit, že nemám pravdu?“

„Máš,“ přikývla neochotně a vzala si od něho miniaturu s portrétem. Chvíli obrázek studovala, než ho vrátila k šatům. Ranec pečlivě svázala a přehodila si ho přes rameno. Trochu rozrušeně se loučila: „Musím běžet. Na audienci k císaři se pozdě nechodí.“

„Tak nevím, jestli jsem udělal dobře,“ naříkal bratr Alfons, když se vrátil na rychtu s velikým koženým vakem, z něhož se ozývalo nespokojené pištění ulovených netopýrů. Sedl si ke stolu před mísu dozlatova upečených buchet a s provinilým výrazem si jednu vzal.

„Proč pořád fňukáš?“ pokárala ho rychtářka. „To jsi chlap?“

„Jsem sluha boží,“ vyhrkl okamžitě naučenou frázi. Potom se zamračil, odložil nakousnutou buchtu zpátky do mísy a uraženě odsekl, že nebude nikomu pro smích.

„Já si z tebe nedělám legraci,“ vysvětlovala dobromyslně rychtářka. „Chci ti jenom pomoct. Kdo si pořád stěžuje, nevidí, jak je svět krásný.“

„Zvláště když na stole stojí mísa buchet," ozvalo se za jejich zády. Do místnosti se hrnul Martin a za ním Lukáš s Lucií v patách.

„Sedněte si tamhle na lavici," odehnala je od stolu rychtářka. „Každý dostanete dvě buchty, aby zbylo i na ostatní."

„Já měl zatím jen jednu," připomněl se klerik v hnědé kutně. Připadalo mu to zvláštní, ale kdykoli byl nablízku Martin, začalo mu chutnat mnohem víc. Jako by byl jeho apetýt nakažlivý.

„Abychom nezmeškali," bála se Lucie a divila se, jak může dát někdo přednost makovým buchtám před audiencí na císařském dvoře.

„Manžel se ještě nevrátil," upozornila rychtářka. „Bez něj tam stejně nemůžete."

„Hlavně musíme počkat na Fiorellu," dodal Lukáš. Lucie se na něho obrátila a zamračila se jako čert. Chvíli uvažovala, zda se má urazit, nebo to velkomyslně přejít. Nakonec nevydržela a zlostně prohlásila: „Jestli vám nejsem dost dobrá, ať si ty hadry, do kterých mě chcete navléknout, vezme na sebe ta nafoukaná holka z nárožního domu."

„Jestli nebudeš tu druhou buchtu, já bych si ji vzal," vstoupil do hovoru Martin a natáhl k Lucii ruku.

„Je křesťanské rozdělit se s potřebnými," upozornil ho ihned bratr Alfons, který dojedl už dávno a teď zaujatě sbíral ze svého talíře poslední drobky.

Lucií lomcoval vztek. Jak mohou ti tupci hovořit o buchtách, když jim právě oznámila, že odejde? Ale nedokázala se odhodlat. Lákadlo císařského dvora bylo příliš silné. Uraženě zvedla nos, aby ukázala, že je povznesená nad buchty a podobné hlouposti.

Náhle se objevil rychtář Přibík. Na čele měl vrásky, jak se mračil. Starostlivě oznámil, že je císař přijme během večeře. Přesně jak si Fiorella přála.

„A co náš purkmistr?“ optala se rychtářka se špatně skrývanými obavami. „Nebude dělat potíže?“

„Fiorella je opravdu neuvěřitelná. Kdyby byly všechny dívky na světě takové jako ona, půlka úřadů by byla zbytečná,“ rozplýval se k nelibosti plavovlasé sklepnice od Zlatých šišek staroměstský rychtář. „Vytáhla ztracený seznam kacířů, který purkmistr pomáhal sepsat nejvyššímu inkvizitorovi, a dala mu na vybranou. Buď on zapomene na stížnost proti nejvyššímu purkrabímu a potvrdí, co jsme během vyšetřování zjistili, nebo ona předá seznam konšelům.“

„Ten seznam se našel?“ vyhrkl překvapeně mladý klerik v hnědé kutně. „To bude mít Hubert Hidalgo, rytíř z Calatravy radost!“

„Seznam se pochopitelně nenašel,“ okamžitě ho zarazil Martin. „Tenhle je úplně jiný! Rozumíš?“

Bratr Alfons přikývl a tvářil se, jako by se za svou nechápavost omlouval. Pomalu si začínal na tuhle divnou společnost zvykat. Jejich řeči většinou nemohl schvalovat, ale už věděl, že všem jde ve skutečnosti o totéž jako jemu. Chtějí nalézt pravdu a potrestat nespravedlnost. Trápilo ho jen, že používají prostředky, o nichž se v klášterní škole neučil. Kdo si však může být jistý, zda právě v tom není záměr boží?

Rychtář si zatím sedl ke stolu, sáhl do mísy a na talířek před sebe položil několik buchet.

„Pro každého jsou dvě,“ upozornil ho závistivě Martin.

„Můj muž vydá za dva, ty nenajedenče," zasmála se rychtářka. „Proto má právo vzít si víc."

„Já taky vydám za dva," bránil se dobromyslně písařův syn.

„Jo, ale jen podle velikosti břicha," upozornil ho posměšně Lukáš, a než stačil Martin uhnout, počastoval ho přátelskou herdou do zad.

„Už zase," mračil se písařův syn. „Najíst mi nedají a ještě mě otloukají jako píšťalku."

„Třeba ti dají něco na Pražském hradě," konejšila ho rychtářka. Martin se na ni podíval, jak nejoddaněji uměl, a řekl, že nikdo na císařském dvoře neumí upéct něco tak skvělého, jako jsou její buchty. Správně předpokládal, že taková lichotka nemůže zůstat bez odměny. Spokojeně se zakousl do další buchty a s plnými ústy řekl Lukášovi: „Vidíš, kdybys měl vychování, třeba bys dostal taky."

Ale Lukáš ho neposlouchal. Vyhlížel netrpělivě oknem na dvůr a najednou nadšeně vykřikl: „Už je tady!" Vzápětí vešla Fiorella. Přes rameno měla přehozený veliký ranec svázaný v hedvábném přehozu. Opatrně ho položila na podlahu před Lucii. Potom rozvázala uzel a ranec otevřela. Vytáhla nádherné ženské šaty z tmavého brokátu, pošité drobnými perličkami a lemované kolem výstřihu krajkou. Vedle položila střevíčky s ozdobnými přezkami a nakonec vylovila stříbrnou čelenku a achátový náhrdelník.

Lucie ji fascinovaně sledovala a nebyla schopná slova. Něco tak nádherného v životě neviděla.

„Jsou pro tebe," řekla Fiorella. „Ale obávám se, že si s oblékáním sama těžko poradíš. Navíc musíš vypadat přesně jako tahle urozená dáma na obrázku."

Teprve teď se Lucie trochu vzpamatovala. Klekla si na podlahu a láskyplně hladila vzácný brokát. Zvedla náhrdelník s fialovými acháty a sledovala, jak se světlo louče odráží na lesklých plochách broušených polodrahokamů. „Tohle ti nikdy nezapomenu. Taková krása," řekla a usmála se na Fiorellu.

„Já buchty nebudu," řekla Fiorella rychtářce. „Poslední dobou nějak moc jím."

„Neblázni, suknice na tobě skoro visí. Potřebovala bys trochu přibrat přes boky. Hubené holky nemají chlapi rádi," vysvětlovala Lucie Fiorelle jako své nejdůvěrnější kamarádce.

„Suknice možná ano," povzdechla si Fiorella. „Ale do Rafaelových nohavic se už skoro nedostanu."

„Co bys v nich taky dělala?" divila se roztržitě Lucie a laskala se s jemnou krajkou brokátových šatů.

„To bys stejně nepochopila," zasmála se Fiorella. Rozhlédla se po světnici a oznámila, že ted se musí připravit všechno tak, jak se to bude večer odehrávat. „Bude to jako divadlo," vysvětlovala nadšeně. „Každý budete mít svou roli, kterou se musíte naučit. Kde budete stát, jak se budete tvářit, co budete říkat. Prostě všechno."

„V tomhle vaku jsou netopýři," řekl bratr Alfons a vstal. „Jak vidím, je nejvyšší čas rozloučit se. Stejně musím na mši."

„Nikam!" zastavila ho Fiorella. „Ty máš taky svoji roli. A důležitou. Budeš se starat o netopýry, když už jsi je přinesl!"

„Já? Služebník boží? To nepřipadá v úvahu."

„Nechala jsem dvě buchty," upozornila Fiorella.

„A až se vrátíte, dostanete večeři. Budou křepelky naložené v brusinkách," jen jako mimochodem podotkla rychtářka.

„No, jestli trváš na mši, klidně si jdi," potměšile navrhl Martin. „Já se o netopýry postarám místo tebe a dostanu i tvoji porci."

„Už takhle jsi tlustý dost," zabručel mladý klerik a snad poprvé se usmál. Zvedl ruku a dal Martinovi přátelskou herdu do zad.

„Jestli mi dá herdu do zad i císař Rudolf II., fakt se odstěhuji na poušť a do smrti nechci nikoho vidět," zlobil se Martin. „To nemáte nic lepšího na práci?"

„Máme," řekla Fiorella a v koutku úst jí cukal potlačovaný smích. „Musíme se pořádně připravit na večer."

XXIII.

Rychtář Přibík s členy Bratrstva křišťálu a mladým klerikem čekali pod dohledem komorníka nejvyššího purkrabího v předsálí hodovní síně, než dá císař souhlas k tomu, aby vstoupili. Vilém Trčka z Lípy už byl uvnitř a vysvětloval císaři právní aspekty celého případu.

Rudolf II. nenáviděl úřadování. Čím byl starší, tím více ho nudilo. Proto řešil většinu záležitostí během večeře, aby to vůbec nějak vydržel, jak říkával se smíchem, pokud měl dobrou náladu. To však bývalo v poslední době zřídka.

„Jsou tam všichni významní členové dvora," důležitě vykládal komorník. „Tak se podle toho náležitě chovejte. Nezapomeňte se před císařem uklonit! Mluvte, jen když se vás urozený pán nejvyšší purkrabí optá. Ne abyste si brali nějaké jídlo ze stolu, to je jen pro císařovy hosty! Ale hlavně, ne abyste zůstali stát s otevřenou hubou, až na vás někdo promluví."

„Neměl byste tam jít raději místo nás, když všechno tak dobře znáte?" zeptala se s nevinným výrazem ve tváři Fiorella.

Komorník se rozhořčením až zakoktal a zlostně odsekl, že nechápe, proč je jeho pán neposlal do vězení už ráno. On je přesvědčený, že tam skončí teď večer.

„A jak se máme chovat ve vězení?" pokračovala sladce Fiorella. „Taky se tam máme uklánět a hovořit, jen když se nás optá urozený pan purkrabí?"

Komorník stiskl zlostně rty a nechal je být. Odešel k oknu a uraženě se díval ven do tmy.

„Neodpověděl jste mi," dotírala na něj Fiorella. „Nebo si myslíte, že odpověď najdete venku?"

„Už vás mám dost!" zařval komorník rozčileně, vyběhl ven a práskl za sebou dveřmi.

„To bychom měli," mnula si spokojeně Fiorella ruce. „Už jsem si myslela, že se toho chlapa nezbavíme."

Pootevřela dveře na chodbu, aby mohla dovnitř vklouznout Lucie. Měla na sobě šaty ukradené z paláce Redernů, byla učesaná a nalíčená přesně jako žena na miniatuře. Ukrývala se pod dlouhým černým pláštěm, který sahal až na zem. Za ní vešel její bratranec Mizera spolu se zlodějem Jakubem. Nesli velkou černou truhlici. Postavili ji na zem a Lucie do ní vlezla.

„Jenom abych si nepomačkala šaty," strachovala se.

Její bratranec zavřel víko, sedl si na něj, otřel si pot z čela a tiše poznamenal, že její starosti by chtěl mít.

„Počkej, mizero, až vylezu," ozval se přidušený hlas z truhlice.

Všichni ztichli a nervózně čekali. Pokoušeli se zaslechnout, o čem se hovoří v hodovní síni. Doléhaly k nim sice zvuky, ale nerozuměli ani slovo. Náhle se otevřely dveře a objevil se císařský služebník v modré livreji. Pokynul jim, aby vstoupili. Chvíli počkal, než se obrátil k císaři a hlasitě oznámil: „Staroměstský rychtář Přibík."

Rudolf II. byl už starší muž. Měl širokou tvář a silnou bradu porostlou pečlivě upravenými řídkými vousy. Bez zájmu se obrátil ke dveřím a zívl. Pak zvedl číši s vínem a unaveně se napil.

Rychtář Přibík udělal tři kroky a rozpačitě se zastavil. Rozlehlá hodovní síň byla plná urozených hostů. Většina se nudila. Fiorella, která šla těsně za rychtářem, tiše poznamenala: „Zapomněl jste, co nám radil ten nafoukaný komorník? Abychom nezůstali stát s otevřenou hubou, až na nás někdo promluví."

„Nemám otevřenou hubu," zlobil se Přibík. Dvořan, který stál za Rudolfem II., jim pokynul, že mohou přednést svou věc. „Nemám otevřenou hubu," opakoval tiše Přibík. „Ale mluv raději ty."

Fiorella s tím stejně počítala. Neohroženě se vydala kolem dlouhého stolu přes sál k císaři. Cítila, že má hrdlo stažené obavami a spílala si, proč se tělo nechce řídit rozumem. Ubezpečovala se, že není důvod být nervózní. Nakonec dokázala hrdlo přesvědčit, aby začalo fungovat, jak má. Došla k trůnu, klekla uctivě na jedno koleno na zem, sklonila hlavu a čekala. Zápasila

sice s obavami, ale navenek vypadala tak sebejistě, že císaře zaujala. Sám ji oslovil, ačkoliv to nebylo obvyklé, neboť audienci za něj řídil jeho služebník.

„Doufám, děvče, že tvá věc bude alespoň tak zajímavá, jako se zdáš být na pohled ty.“

„Jste laskavý, můj císaři,“ uklonila se znovu. „Nevím sice, co vám již pověděl urozený pán nejvyšší purkrabí o případu podivných vražd, ale protože se ta věc týká i vašich alchymistů a já jsem dcerou jednoho z nich, ráda bych provedla mimořádně náročný experiment, který mohou podle nauky Herma Trismegista provádět jen osoby ženského pohlaví. Proto přicházím já a nikoli můj otec.“

Císař ožil. Hned vyzvídal, čí je dcera a jak se jmenuje. Když mu Fiorella na jeho otázky odpověděla, spokojeně přikývl. „Giovanni da Ponte je dobrý alchymista. Ale netušil jsem, že by se alchymistickou vědou zabývaly i dívky. Hm... vlastně krásné dívky.“ Únava z něho spadla. Usmíval se, a dokonce složil Fiorelle galantní poklonu. To byla druhá tvář Rudolfa II. Když měl dobrou náladu, dokázal být zábavný a vtipný. A někdy i spravedlivý.

„Podle staroegyptské tajné nauky se alchymií musejí zabývat dívky tehdy, když se alchymisti sami nedokážou bránit křivému nařčení. Naše věda je založena na rovnováze, což znamená, že pravdu nelze umlčet, a pokud ji nemohou pronést ústa jedněch, promlouvá ústy druhých.“

„A kdo brání alchymistům hájit se?“ mračil se Rudolf II. Obrátil se na nejvyššího purkrabího a přísně mu vyčetl, že mu o tom nic neřekl, i když tu hovořil dlouho a nudně.

„Vznešený císaři, copak jsem neuvedl, jak bylo nalezeno tělo mistra Guldrama z Oybinu?“ bránil se rozhořčeně purkrabí, ale císař mávl rukou a nařídil mu, aby teď mlčel. Znovu se usmál na Fiorellu a chtěl vědět, kdo jeho alchymisty obviňuje a proč se nemohou bránit.

„Odpověď můžete uhodnout sám, vznešený císaři. Kdo se neustále snaží naše vědecké snažení prohlásit za kacířství? Kdo hledá ďábla tam, kde nikdy nebyl?“

Rudolf II. se zakabonil ještě víc. Jeho rozhořčení však zjevně nepatřilo Fiorelle. Chvíli hledal očima u stolu nejvyššího inkvizitora. Když ho našel, zeptal se ho úsečně, zda se k tomu nechce vyjádřit.

„Šetření jsem dosud neukončil,“ mračil se hubený prelát. „Až si budu jistý, skrze koho dábel škodí křesťanům, jistě vám to sdělím, vznešený císaři. Z dobré vůle samozřejmě, neboť jinak se odpovídám výhradně papeži.“

„A to je právě podstata věci,“ rychle se ujala Fiorella slova. Potřebovala, aby se vše odvíjelo, jak si naplánovala. „Podle nejvyššího inkvizitora jsou podezřelí všichni alchymisti. Kdyby následující experiment provedl některý z nich, nařkne ho okamžitě ze spojení s ďáblem a pravdu nezjistíme nikdy. Ale pokud zde předvedu já, co se stalo, nemůže inkvizice takový důkaz odmítnout, vždyť jsem jen děvče.“

Nejvyšší inkvizitor se nafoukl a chtěl začít proti takovému zkreslování logiky vehementně protestovat, ale Rudolf II. ho okamžitě umlčel a nařídil, aby nerušil. Císař teď vypadal jako dychtivé dítě, které se těší na překvapení.

„Inkvizice tápe, protože hledá na nesprávných místech," pokračovala Fiorella odvážně. Nejvyšší inkvizitor chtěl znovu začít protestovat, ale přísný císařův pohled ho umlčel. Poté se Rudolf II. obrátil na Fiorellu a řekl: „Nenajdeš v tomhle sále nikoho, kdo by mi do očí netvrdil, že má pravdu, když se ho na něco zeptám. Ale to ještě neznamená, že svým služebníkům věřím. Proč bych měl uvěřit tobě?"

„Slíbila jsem pokus. Já vás nechci přesvědčovat jen slovy, můj císaři."

„Ano, slíbilas to," rozzářil se císař. „Můžeš začít!"

„Dovolíte zhasit v sále pár svící?"

„Myslíš, že tma prospěje pravdě více než světlo?"

„Řekla jsem, že alchymie vychází z rovnováhy. Abych mohla odhalit zlo, potřebuji tmu. Nebo alespoň šero."

„Zajímavá myšlenka," ušklíbl se Rudolf II. „Možná proto trvá mým soudům tak dlouho, než vynesou rozsudek. A často ještě dost podivný. Asi se při jednání moc svítí a zbytečně plýtvá svícemi."

„Tohle není soud, vznešený císaři," zavrtěla rezolutně hlavou Fiorella. „Budu provádět složitý pokus. Jsem alchymistka, ne právník."

„Díkybohu," přátelsky se zašklebil císař a tleskl, aby služebníci zhasili tolik svící, kolik bude potřeba. „Stačí jen tyhle," nařizovala Fiorella a rukou ukázala na stěnu za stolem, kde byla široká okna s těžkými závěsy.

Armin z Redernu seděl spolu s dalšími významnými veliteli císařské gardy až skoro na konci tabule. Zatímco všichni sledovali sluhy, jak zhášejí tlusté voskovice, přistoupil k němu zezadu Martin a postavil před něj dort s marcipánovým netopýrem na vršku. Armin

z Redernu se bez zájmu podíval, co mu přinášejí, a zbledl. Pak vyskočil a začal hystericky křičet: „Ne, ne! Netopýr.“ V nastalém zmatku Martin marcipánového netopýra popadl do ruky a strčil ho do úst. Několikrát skousl a rychle polkl.

„Přineste světlo,“ rozzlobil se císař Rudolf II. „Kde vidíš netopýra, ty blázne?“

„Tady,“ ukazoval chvějící se rukou Armin na stůl. Před prázdným křeslem stál dort s malinami a krémem. Po netopýrovi nebylo ani stopy.

„Nic nevidím,“ upozornil nakvašeně císař.

„Přísahám, byl tady. Seděl na dortu,“ naříkal Armin z Redernu a chvěl se.

„Vrať se na místo. To jsi voják?“

„Není mi dobře. Dovolíte, abych se vzdálil, můj císaři?“

„Nikam,“ zvolala hlasitě Fiorella. „Co když je to znamení? U všech mrtvých se našlo tělo zabitého netopýra!“ Rudolf II. přikývl a podotkl, že je to správný postřeh. Nařídil, že nikdo nesmí bez jeho svolení opustit sál, dokud se neprokáže pravda.

Objevil se tovaryš Mizera spolu se zlodějem Jakubem.

Vláčeli masivní truhlici. Postavili ji do šera k velikému oknu. Přitom do sálu nenápadně vklouzl i bratr Alfons s koženým vakem v ruce. Ukryl se za závěsy u okna.

„V této místnosti je někdo, kdo má na svědomí všechny tři mordy,“ prohlásila Fiorella, jako by se pomalu dostávala do transu. Stála s roztaženýma rukama a nepatrně se chvěla. „Každé zlo lze materializovat. Ten, kdo zločin spáchal, vraždil proto, aby se pomstil.

Nepotřeboval k tomu dábla. Onemocněla mu duše a jedem nakazila jeho srdce.“

Pomalu kráčela k truhlici u okna. V hodovní síni bylo ticho, většina hostů skoro nedýchala. Nejvyšší inkvizitor si pro sebe něco nasupeně bručel, ale neodvážil se zasáhnout. Na císaři bylo vidět, jak ho představení zaujalo.

Fiorella nad truhlicí kroužila rukama a najednou začaly kolem ní poletovat barevné hvězdy. Celá se pomalu halila do hustého dýmu. Tiše pronášela cizí nesrozumitelné formule. Vypadalo to hrůzostrašně a někteří dvořené se v křesle choulili strachy.

Armin z Redernu seděl bez pohybu a jeho oči vytřeštěně sledovaly Fiorellu. Na čele mu vyrazil pot a rty měl bílé, jak je pevně tiskl k sobě. Fiorella tenhle stav znala. Předcházel hysterickému záchvatu.

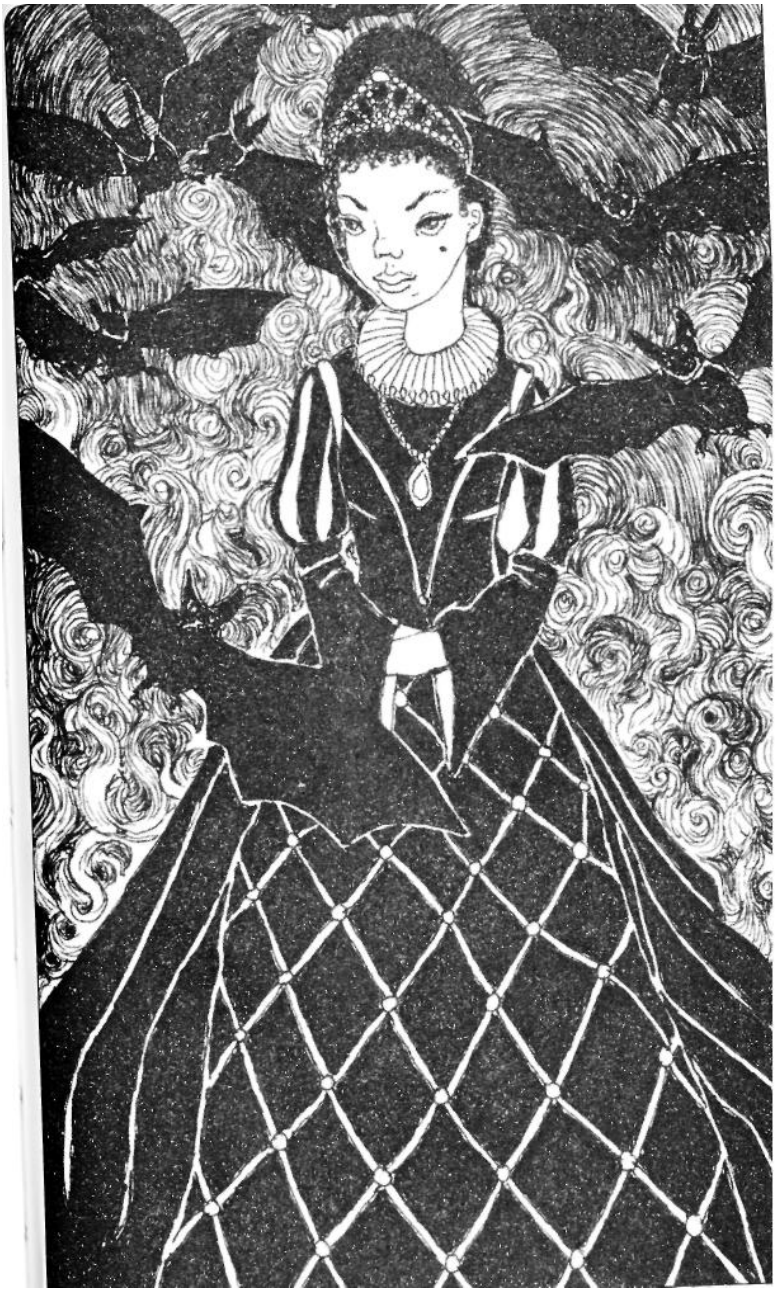
„Armine, proč se nepřiznáš?“ řekla dutě.

„Nic jsem neudělal,“ odpověděl a bylo znát, jak se přemáhá, aby vůbec dokázal promluvit.

„Zabil jsi tři muže. Léčili tvou ženu a ty ses chtěl pomstít, protože ji nedokázali uzdravit. Jenže jsi udělal chybu. Zabil jsi nevinné. Tvá žena nezemřela!“

„Zemřela,“ zakvílel nešťastně a složil hlavu do dlaní. „To netopýři. Pronásledovali ji každou noc, až si sama vzala život. Netopýři!“

„Podívej, copak ji nepoznáváš?“ zvolala Fiotella a otevřela truhlici. Z ní se vynořila Lucie v brokátovém oděvu a se stříbrnou čelenkou na vysoko vyčesaných zlatých vlasech. Na levé tváři měla černou pihu. Iluze byla dokonalá. Nebo lépe řečeno byla by, napadlo Fiorellu, kdyby se Lucie netvářila tak pitomě. Ale v dýmu a šeru si toho nikdo nemohl všimnout.

„Vidíš svou Polyxenu?“ pokračovala Fiorella vemlouvavě. „Ty tři jsi zabil zbytečně!“

„Stalo se,“ opáčil Armin z Redernu chladně a vstal. Jako fascinovaný šel pomalu krok za krokem k oknu, kde stála Lucie převlečená za jeho manželku.

Do cesty mu vstoupil staroměstský rychtář Přibík s dýkou v ruce. „Nepustím vás dál, dokud neřeknete pravdu! Zabil jste Guldrama z Oybinu, lékárníka Polykarpa a pátera Zikmunda?“

Armin z Redernu sebral zbytek svých sil. Zmučená hlava mu třeštila, jako by měla puknout. Stále však byl ještě natolik při smyslech, aby si uvědomoval, co říká. Sveřepě se pokusil rychtáře odstrčit. Přitom křičel: „Nikoho jsem nezabil!“

Ale staroměstský rychtář byl stejně urostlý jako on. Stál pevně a neustoupil ani o píď. Fiorella se ohlédla k závěsům u okna. Teď měl bratr Alfons otevřít kožený vak. Ale klerik stál za závěsem a modlil se. Vyděsila se. Šlo o všechno. Jestli to zkazí... Ani se neodvážila domyslet. Mladý klerik se probral ze zamyšlení na poslední chvíli. Polekaně se na ni podíval, sáhl na zem a otevřel kožený vak. Ke stropu vylétlo s pištěním hejno netopýrů. Lucie začala ječet, jako by ji na nože brali. Lukáš zatím nenápadně přešel k oknu za Fiorellou.

„Netopýři!“ ječela Lucie jako zbavená smyslů.

„Miláčku, hned ti pomůžu,“ volal Armin z Redernu. Kolem úst se mu objevila pěna. Zuřil a přestal se ovládat.

„Tak zabil jste ty tři muže?“ opakoval rychtář Přibík svou otázku. „Přiznejte se a nechám vás jít!“

„Zabil jsem je. Zabil jsem je kvůli tobě, Polyxeno,“ kvílel nepříčetně Armin z Redernu. Odstrčil staro-

městského rychtáře, který se už nebránil. V tu chvíli hodila Fiorella na zem před Lucii hrst černých kuliček. Prsklo to a na chvíli ji zahalil černý dým. Než Armin z Redernu doběhl, dým se rozptýlil. Lucie zmizela, truhlice měla zavřené víko. Okno za Fiorellou bylo otevřené a několik netopýrů vylétlo ven do tmy. Armin z Redernu se třásl zlostí. Snažil se chytit Fiorellu pod krkem, ale hbitě mu vyklouzla. Pak se podíval na otevřené okno a pomalu se k němu vydal. V sále bylo hrobové ticho. Armin z Redernu šel jako očarovaný. Kolem hlavy mu poletovali kvílící netopýři. Nemotorně vylezl na parapet a... udělal další krok. Vzápětí se ozval zoufalý výkřik a pak tupý úder těla. Pod oknem hodovní síně byl hluboký příkop.

Fiorella mávla rukou a vše kolem ní se zahalilo opět hustým dýmem. Když se rozptýlil, bylo okno zase zavřené, víko truhlice zvednuté a truhlice prázdná. Se sklopenou hlavou zamířila k císaři. Poklekla před ním a hořce řekla: „Nikdo by neměl zneužívat citu druhého, a zvláště ne lásky. Jenže existuje princip, který je více než cit a láska, a to je pravda. Armin z Redernu zavraždil tři muže a nyní zemřel. Bůh jistě spravedlivě posoudí míru jeho viny. Nelze popírat, že ďábel křesťanům škodí, ale tohle nebylo jeho dílem! Armin z Redernu měl nemocnou duši!“

„Byl to ďábel,“ vykřikl nejvyšší inkvizitor a vyskočil ze svého místa. Prstem ukazoval na Fiorellu: „Ona, ona je spřažena s ďáblem! Copak jste neviděli netopýry? Kde by se tu vzali, kdyby jí ďábel nepomáhal?“

„Já, já jsem je přinesl,“ ozval se tiše bratr Alfons a vystoupil ze svého úkrytu. V ruce držel prázdný kožený vak. Zvedl ho nad hlavu, aby ho každý mohl vidět,

a pevně dodal: „Ten muž musel být usvědčen. Viděl jsem důkazy a vím, že byl vrah. Já se jen stal nástrojem boží spravedlnosti. Přesto jsem ochotný nést před světskou spravedlností následky, neboť Bůh ví, jak to bylo.“ Nejvyšší inkvizitor se zarazil, těžce polkl a tvářil se, jako by mu někdo blízký vrazil dýku do zad. Pomalu se otočil a vrátil se na své místo u stolu. Neřekl už ani slovo.

„Tím je případ uzavřen,“ řekl císař Rudolf II. Měl roztřesený hlas a vypadal dojatě. Pak se pohoršené obratil na nejvyššího purkrabího a prohlásil, že takhle si představuje soud. A doufá, že si z toho vezme purkrabí poučení a příště ho nebude unavovat nudnými řečmi. Vzápětí se rozkřikl, že už má všech po krk a ať okamžitě zmizí. „Ale ty počkej!“ nařídil Fiorelle. „A tví přátelé také.“

Sotva se sál vyprázdnil, vstal Rudolf II. z křesla a přešel k hloučku kolem Fiorelly. Jednoho po druhém si zblízka prohlížel. Teprve když skončil, usmál se: „Ano, vám opravdu šlo o spravedlnost. Byl jsem od začátku zvědavý, jak to celé sehrajete.“

„Jak jste poznal, že...“ vyhrkla Fiorella, ale otázku nedokončila, protože najednou nevěděla, jak se přesně vyjádřit.

„Bylo to snadné,“ usmál se Rudolf II. „Jsem sice starý, ale nevěřili byste, jaký skvělý mám přehled ze svého křesla o všem, co se v sále děje. To je výsada císařského trůnu. Takže mi neuniklo, jak to bylo s netopýrem na dortu. Ale slupl jsi ho, chlapče, jako malinu,“ zasmál se a dal Martinovi přátelskou herdu do zad.

Bylo to sice neuctivé, ale všichni se rozesmáli. Císař se na ně nechápavě zadíval a pak se rozesmál také.

„A dost," poručil po chvíli, když už nemohl a rozkašlal se. „Udělali jste to dobře a pobavili jste svého císaře. Teď jděte domů. Tebe ale chci ještě na slovíčko," obrátil se k Fiorelle. Pomalu se vrátil do svého křesla, zvedl číši s vínem a žíznivě ji vypil.

Fiorella došla k trůnu a poklekla. Znovu ji přepadla nervozita, možná větší, než když vcházela do hodovní síně plné dvořanů.

„Poslyš, já tě odněkud znám," řekl císař Rudolf II. „Mám rád obrazy, sochy a vůbec krásné věci. Možná si nepamatuji všechny zákony, které jsem vydal, ale na obličeje mám paměť dobrou. A tvůj jsem tu už viděl. Jenže to jsi neměla plavé vlasy, ale černé, ostříhané nakrátko. Ty jsi učedník Giovanna da Ponte! Proč ses převlékl za děvče?" Na chvíli zaváhal a pak se zeptal: „Jsi kluk, nebo holka?"

„A víte, můj císaři, že to někdy nevím ani já sama," zasmála se trochu nervózně Fiorella. „Když pracuji v laboratoři, cítím se jako učedník. Ale narodila jsem se jako dívka. Dříve jsem byla především kluk, v poslední době se však chovám spíše jako děvče. A dokonce se mi to líbí. Ale alchymistou bych chtěla být dál."

„Za to, co jsi udělala, si odměnu zasloužíš," přikývl císař Rudolf. „Tvému otci udělím privilegium, že mu v laboratoři může místo učedníka pomáhat jeho dcera."

„To ne!" vyděsila se Fiorella. „Já nechci, aby Rafael zmizel. Nešlo by privilegium zformulovat jinak? Třeba že můj otec může vedle učedníka zaměstnávat i učednici?"

„Máš štěstí, že Rudolf II. si vždycky potrpěl na krásné ženy," odpověděl trochu rozmarně císař. „Jinak bych tě musel potrestat za prostořekost. Kdo to kdy viděl opravovat císařská rozhodnutí? Bude tedy po tvém. Zítra si s otcem přijď pro privilegium. Ale pod jednou podmínkou. Přijdeš jako Fiorella. Na dívku se budu těšit určitě víc než na hubeného učedníka. Slyšení je skončeno!"

Slovníček neobvyklých výrazů

Cech - od 14. století zakládali ve středověkých městech řemeslníci bratrstva, která je měla chránit. Zpočátku se starala především o pomoc členům v případě nouze, požáru, nemoci apod. Teprve později začala tato bratrstva usilovat o hospodářský vliv ve městě. Řemeslníci získávali (obvykle za peníze) od panovníka různé výsady. Tak vznikly cechy - monopolní sdružení vybraných řemeslníků s privilegii, která je chránila před konkurencí. Cechy ovládly ve městech výrobu a také prodej vlastních výrobků. Důležitý pro růst jejich příjmů se stal zákaz, že v okolí města nesmí působit jiní výrobci, kteří by nebyli v cechu organizovaní. Tak si cechy zajišťovaly co nejvíce zákazníků. Cechy měly své předpisy - určovaly kvalitu výrobků, ceny, způsob výuky učňů, přijímání tovaryšů, ale také způsob mravního života mistrů.

Pořádaly vlastní zábavy a slavnosti, měly své erby apod. Cechy také konaly své „soudy“, které řešily spory mezi jednotlivými mistry. Do cechovní pokladnice přispívali všichni členové. Kromě pravidelných příspěvků se platilo za souhlas s přijetím učně či tovaryše, za povolení sňatku a vybíraly se pokuty. Cech řídil volený představený - cechmistr. Odpovídal za chod cechu, za

správu pokladny a zastupoval cech při jednání s městskou radou či panovníkem.

Desky zemské - ve 14. století si česká šlechta vynutila na králi, aby se její majetek zapisoval do zvláštních knih, zvaných desky. V době renesance symbolizovaly zemské desky svobodu urozených lidí, neboť poddaní neměli právo do nich nic vkládat. Pouze majetek zapsaný v zemských deskách byl svobodný.

Groš — stříbrná mince Českého království. Poprvé ji razil roku 1300 český král Václav II. Protože se v českých zemích těžilo obrovské množství stříbra, měly české groše vysokou ryzost a byly po celé Evropě žádaným platidlem. Po husitských válkách hodnota českého groše klesala a od 16. století ho začal pomalu vytlačovat nový druh mince, který se v českých zemích razil - tolar. Nicméně až do třicetileté války se tradičně cena počítala v groších. Při větších finančních operacích se užívala jako jednotka kopa grošů. V době císaře Rudolfa II. stál sud piva 9 až 12 grošů, za 18 grošů byly boty, za 5 grošů kopa vajec a za 45 grošů byl 1 strych žita (asi 80-90 litrů). Denní výdělek tesaře byl asi 3 groše, havíř dostával 6 grošů týdně.

Helmrechtnice - jedno z mnoha označení pro dívky, které prodávaly lásku za peníze. V renesanční Praze jich působilo značné množství, protože dvůr císaře Rudolfa II. navštěvovalo mnoho cizinců, a tak měly vždy dost zákazníků. Navíc bývalo městské právo vůči nim shovívavé a jen zřídka je za provozování prostituce trestalo.

Huntýř - v renesanční Praze se snažil cech řezníků prosadit, aby měli řezníci monopol na prodej masa a ostatní měšťané, kteří chovali dobytek, nesměli sami porážet vlastní dobytek a jeho maso prodávat. To měli dělat jen prostřednictvím řezníků. Po celé 15. a 16. století se o tuto věc vedli spory mezi cechem a ostatními měšťany. Proto existovali lidé, kteří nebyli členy řeznického cechu, ale poráželi dobytek sousedům pro jejich vlastní potřebu. Ti se nazývali huntýři. Po řadě hádek a sporů uzavřeli s řezníky smlouvu (roku 1446, obnovenou 1521), podle níž směli hunteři porážet dobytek v pátek a maso prodávat v sobotu na trhu.

Inkvizice - k posouzení toho, zda věřící vyznávají křesťanskou víru tak, jak si představuje církev, zřídil papež zvláštní instituci - inkvizici, která podléhala jen jemu.

Proto byla inkvizice tak mocná; nepodléhala pravomoci místních úřadů. Posláním inkvizitorů bylo zkoumat víru lidí a trestat ty, kteří podle názoru inkvizitora neuznávali církevní učení. Inkvizice se v průběhu staletí stala mocným a krutým nástrojem k trestání kacířů, tedy lidí, kteří měli odlišný názor než oficiální církevní kruhy. Právě inkvizice stála za procesy s čarodějnicemi a za upalováním lidí.

Jarmark - jednou z důležitých městských výsad bylo právo pořádat velké výroční trhy. Král městům určoval, na které svátky smějí konat výroční trhy (jarmarky - z němčiny Jahrmarkt, tedy trh roku). Obvykle měla města právo konat dva trhy ročně (jeden na jaře a jeden na podzim), ale největší města (především Praha) jich mohla pořádat více. S konáním jarmarku souvisely vysoké

příjmy do městské pokladnice - mýta od kupců, poplatky apod. Na jarmarky do velkých měst se sjížděli kupci nejen z celé země, ale často i z ciziny. A současně přicházeli lidé ze širokého okolí.

Jezuité — církevní řád, který přišel do Čech v první polovině 16. století. Jeho hlavním posláním byl boj proti protestantům, a proto ho štědře podporovali habsburští panovníci. Mezi jezuity působili velice vzdělaní muži. Podporovali vzdělávání, kulturu, umění, vědu i lidovou zábavu, ovšem výhradně v duchu katolické víry. Pro bojovné a někdy nesmiřitelné postupy začali lidé jezuity nenávidět a na konci 18. století císař Josef II. jezuity zrušil.

Kat - jednou z výsad královského města bylo mít vlastní soud a právo popravovat odsouzené zločince. Někde však bylo třeba ještě souhlasu královských úřadů, které rozsudek potvrzovaly (apelační soud). Města zaměstnávala katy, kteří mučili vyslýchané zločince a popravovali je. Proto bývali považováni za osoby „snížené cti“, nesměli se obvykle volně pohybovat mezi měšťany, sídlili mimo městské hradby, nepodíleli se na volbě konšelů, nesměli navštěvovat zábavy a slavnosti. Za svou práci však bývali velice dobře placeni a někteří kati byli velice zámožní.

Mázhaus - ve středověkých domech velká síň v přízemí, odkud vedly vstupy do dalších prostor. Do mázhauzu se obvykle vcházelo přímo z ulice, proto bychom ho mohli přirovnat k dnešnímu průjezdu. Jeho význam však byl mnohem větší — v mázhauzu svého domu si lidé zřizovali dílny, krámy, čepovali pivo a také přijímali méně významné návštěvy.

Městská práva — téměř až do husitských válek zcela ovládal královská města prostřednictvím svých úředníků panovník. Později se města osamostatnila a začala rozhodovat o svých věcech sama prostřednictvím volených představitelů - městské rady. V té době také města politicky „povýšila“ a spolu se šlechtou (rozdělenou na stav panský a rytířský) se stala dalším zemských stavem. Zemské stavy reprezentovaly nejzámožnější obyvatele země. V 16. století se tedy královská města podílela na správě Českého království. Tuto výsadu ale neměla města poddanská, založená šlechtou. Ta politická práva neměla. Šlechtici a představitelé královských měst zasedali na sněmu, kde rozhodovali o zákonech a organizačních záležitostech království. Jejich návrhy musel ještě schválit král. Sněm však měl důležitý nástroj, jak u krále své zájmy prosadit — vydával souhlas s výběrem berně. Bez sněmu nedostal panovník peníze.

Pokud je nutně potřeboval, musel zemským stavům ustupovat i v důležitých záležitostech.

Městská rada - v čele královských měst stála rada, složená ze 12 volených měšťanů, nazývaných konšelé. V královských městech si měšťané vybírali své konšely sami. Volit mohli jen muži, kteří vlastnili ve městě dům (nikoli lidé z předměstí). Městská rada se volila na dobu jednoho roku a její složení musel potvrdit panovník. V této věci ho zastupovali úředníci (obvykle z úřadu královského podkomořího). Potvrzení městské rady bylo obvykle formalitou a královský úředník pouze slavnostně potvrzoval jména vybraných měšťanů. Někdy však

dostával za svůj souhlas, zvláště pokud šlo o problematické osoby, rozmanité „dárky“.

Symbolem politické moci města byla radnice, proto si v renesanci bohatá města stavěla honosné radniční budovy.

Městské hradby — jednou z nejdůležitějších výsad středověkého města bylo právo postavit hradby. V případě sporů nebo války znamenaly velikou výhodu a v dobových představách měl politickou váhu pouze ten, kdo žil v opevněném sídle. Proto si mnohá města do erbu dala právě své hradby nebo bránu. Praha začala stavět hradby v první polovině 13. století (nejspíše za krále Václava I.), záhy se začala opevňovat i další královská města, pokud dostala od panovníka souhlas. Součástí městského opevnění byly brány, které se na noc zavíraly. V nich strážní kontrolovali každého, kdo do města přicházel. Současně se vybíraly poplatky od kupců, mýta apod. Na hradbách a v bránách bývaly přes noc četné stráže. Původně měli všichni měšťané povinnost pravidelně se v nočních strážích střídat.

Později si ti nejzámožnější začali za sebe platit náhradníky, obvykle chudší sousedy. V renesanci tuto službu přebírali placení městští biřici, velká města měla dokonce své menší vojenské oddíly.

Nešpory — poslední večerní bohoslužba. Věřící se k ní obvykle svolávali zvoněním, které se lidově nazývalo klekání.

Okruží - v 16. století se módní součástí mužských i ženských oděvů staly široké krajkové límce, které obepínaly

celý krk. Někdy se okruží ironicky říkalo „mlýnský kámen“ pro jeho podobnost se širokým masivním kolem k mletí obilí s dírou uprostřed.

Pasíř - řemeslník, který vyráběl zbroj (brnění, přílby apod.), ale také některé kovové oděvní doplňky (pásy, spony, přezky).

Písař — od konce 15. století nesmírně vzrostl počet písemností, které souvisely s fungováním města. Na radnici se začaly vést knihy, kde se evidoval majetek měšťanů i samotného města (především privilegia a potom městské důchody a statky). Městské hospodaření se kontrolovalo a všechny příjmy a výdaje se zapisovaly do účetních knih.

Začaly se pořizovat soupisy obyvatel a městská rada vydávala písemně instrukce pro fungování města. V rámci soudní praxe se začaly vést protokoly z výslechů zločinců a zapisovaly se rozsudky. Proto si každá městská rada najímala písaře, který tuto agendu vedl. V 16. století musel městský písař ovládat nejen češtinu, ale také latinu. Navíc musel mít právní vzdělání, protože formuloval texty zápisů. Písař míval většinou nižší univerzitní vzdělání (bakalářské).

Ponocný - měl na starosti dohled nad dodržováním nočního klidu, ale hlídal také bezpečnost na ulicích a kontroloval, zda nehrozí nebezpečí požáru. Chodil obvykle se zapálenou lucernou a býval ozbrojený. Patřil mezi nižší městské služebníky a platila ho radnice.

Purkmistr - v čele městské rady stál purkmistr (primas). Úřadem purkmistra býval pověřen vždy jeden z konšelů, ale nikdy nezastával tuto funkci celý rok. Konšelé se v úřadu purkmistra střídali - buď po čtvrt roce (pak se jako purkmistři vystřídali 4 konšelé), nebo se střídali vždy po měsíci (pak se ve funkci purkmistra vystřídalo všech 12 konšelů). Purkmistr řídil zasedání městské rady a zastupoval město při jednání.

Purkrabí - úředník, který měl obvykle na starosti správu hradu. Tak tomu bylo na většině šlechtických hradů, kde byl purkrabí vlastně totéž co správce, kterému byli podřízeni všichni služebníci. Výjimkou byl Pražský hrad, kde úřad pražského purkrabího byl čestným úřadem, který vždy zastával některý významný český velmož.

Rychtář - původně zástupce krále ve městě, ale po husitských válkách se stal zaměstnancem městské rady a tím byla výrazně omezena jeho pravomoc. V době renesance měl na starosti pořádek ve městě. Rychtář hlídal nejen dodržování zákona, ale odpovídal i za čistotu na ulicích, a dokonce za počestnost měšťanů. Jednou z jeho povinností bylo kontrolovat „počestné spaní". Zasahoval při výtržnostech, rvačkách, proti opilcům, řešil hádky mezi sousedy a pomluvy. Odpovídal za dodržování městských nařízení (např. kdy se mají zavírat šenky). Vyšetřoval i těžké zločiny — krádeže a vraždy. Jako symbol svého úřadu nosil dřevěnou palici - rychtářské právo. Pokud ji měl v ruce, byl chráněnou osobou, a kdo by jeho slovo nerespektoval, byl přísně potrestaný.

Sakristie - v chrámu prostor vedle presbytáře (té části kostela, kde stál hlavní oltář a kde kněz sloužil mši). Sakristie byla vlastně jakýmsi „technickým zázemím" pro bohoslužby. V sakristii se kněz a ministranti převlékali do ornátů a komží a sem ukládal kněz pomůcky pro mši.

Tovaryš - každý mladík, který vstoupil do učení k nějakému řemeslníkovi, se stal učněm. Zpočátku vykonával obyčejné práce včetně úklidu apod. Za svou práci nedostával žádnou odměnu, často naopak rodiče platili mistrovi za to, že dítě přijal do učení. Teprve po několika letech, když se chlapec naučil základní výrobní postupy, mohl povýšit na tovaryše. Musel ovšem před mistry vykonat tovaryšskou zkoušku. Když uspěl, začal vykonávat náročnější práci a měl právo dostávat mzdu. Mohl také odejít od svého mistra do světa, aby získal zkušenosti u jiných mistrů. Snem každého tovaryše bylo stát se mistrem. Každý cech měl však stanovený počet mistrů, a teprve když některý zemřel, mohl jeden tovaryš povýšit. Podmínkou bylo, že měl svůj dům a dílnu. Mistry se proto obvykle stávali synové řemeslníků, kteří po otci zdědili dílnu.

Tovaryš se mohl také stát mistrem v případě, že zemřel nějaký řemeslník a on se oženil s vdovou po něm (neboť žena nesměla dílnu řídit). Mnoho nemajetných mladíků však až do smrti zůstávalo pouhými tovaryši, což někdy vyvolávalo ostré spory a dokonce vzpoury.

Židovské Město - ve středověku bylo obvykle Židům dovoleno, aby žili ve městech. Protože však vyznávali jinou víru než křesťanskou, bývali od ostatních lidí odděleni. Pro Židy se zřizovalo v rámci velkých měst

zvláštní ghetto, jež se nazývalo Židovské Město. Židé žili pod ochranou panovníka a za ni platili přímo jemu, často značné peněžní částky. Židé nesměli provozovat řemeslo, a proto se většinou věnovali obchodu a lichvě. Život uvnitř ghetta se řídil přísnými náboženskými předpisy, jejichž soubor se nazývá talmud. Ten představuje spolu se Starým zákonem (první část Bible) základ judaismu. Uvnitř židovských měst bývaly také synagogy (židovské modlitebny; nejstarší dochovaná v Evropě je v Praze), hřbitov apod. Židovská ghetta byla obvykle od ostatního města oddělena zdí, měla svůj vchod, který hlídali městští biřici a na noc se zavíral jako jiné městské brány. Židé měli svou vlastní samosprávu, v jejímž čele stávali rabíni.

Podrobnější výklad a další hesla najde čtenář v knize Vlastimila Vondrušky Život ve středověku

(Albatros, edice OKO, 2007)

Vlastimil Vondruška
Fiorella a záhada mrtvého netopýra
Druhý tajemný příběh alchymistovy dcery z Prahy císaře Rudolfa II.
Ilustrovala Lucie Raškovová
Graficky upravil Lubomír Šedivý
V Klubu mladých čtenářů vydal jako svou 9946. publikaci
Albatros nakladatelství, a. s., právní nástupce, Praha, 2007
Odpovědná redaktorka Šárka Krejčová
Výtvarná redaktorka Jolana Ryšavá
Technická redaktorka Arnoštka Svobodová
Vytiskla Centa, spol. s r. o.,
Vídeňská 113, Brno
1. vydání
13-796-KMČ-007
14/54
Pro čtenáře od 10 let
www.albatros.cz